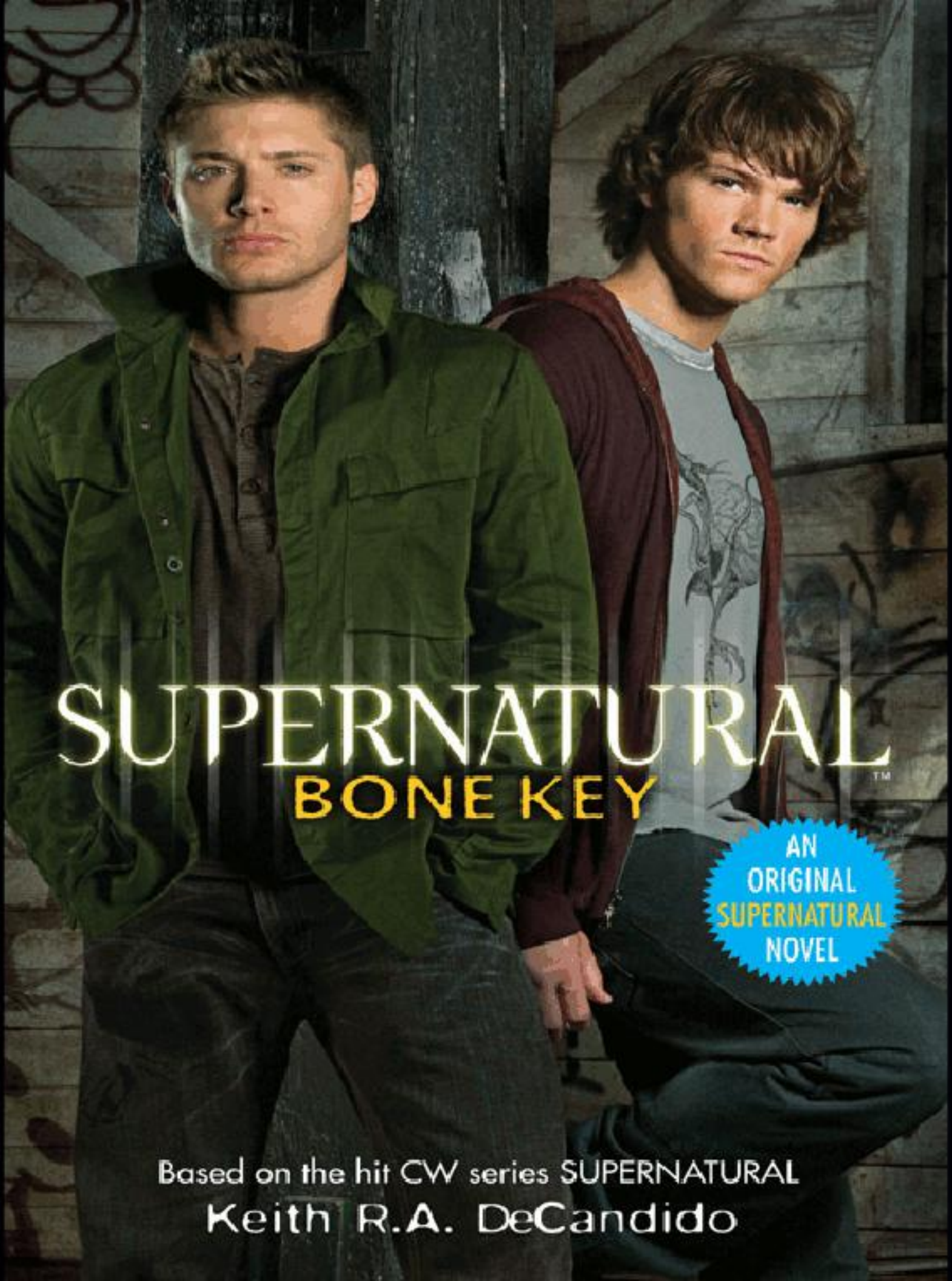
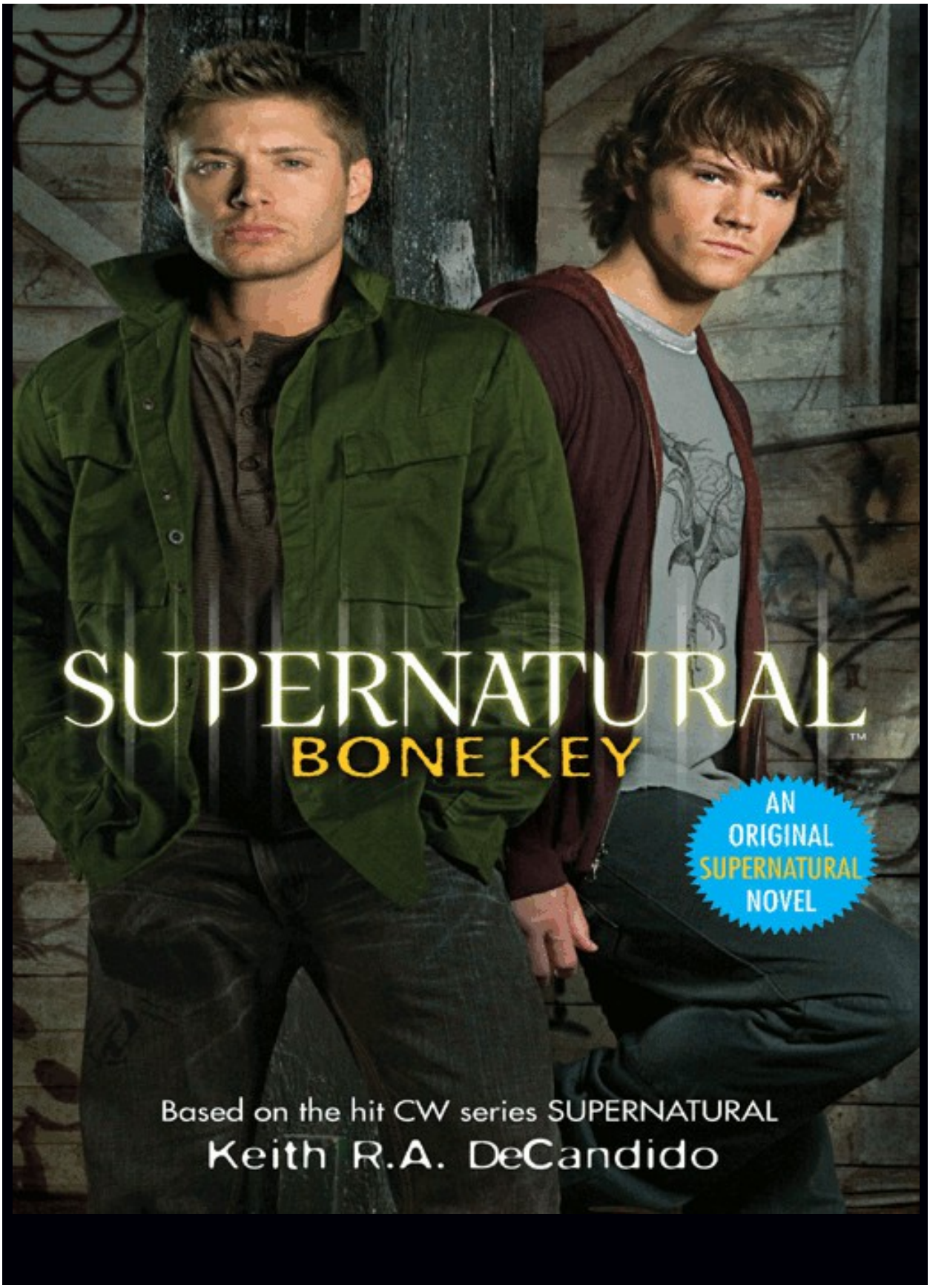

SUPERNATURAL™
BONE KEY
AN ORIGINAL SUPERNATURAL NOVEL
Based on the hit CW series SUPERNATURAL
Keith R.A. DeCandido

SUPERNATURAL
BONE KEY
AN ORIGINAL SUPERNATURAL NOVEL
Based on the hit CW series SUPERNATURAL
Keith R.A. DeCandido

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirikitaplarsohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
https://t.me/cevirigilleryorum

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.
Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.
Sevgiler.
Çevirigiller Ekibi.

Doğaüstü™ : Kemik Anahtar

Keith R.A. DeCandido

Eric Kripke tarafından yaratılan popüler CW
Dizisi Supernatural'a dayanıyor

HarperCollins e-books

Michael McCloud'a ithaf edilmiştir - Key West'e yaptığım birçok gezi sırasında Schooner's Wharf'ta ve başka yerlerde sunduğunuz tüm güzel eğlenceler için teşekkürler.

Key West, Florida, benim evim

Ve biliyorsun asla dolaşmak istemem

Kadınların güzel olduğu ve içmenin en

sevdiğim spor olduğu yerde

(Şey, ikinci *favorim...)*

Burada olmayı tercih

ederim

Sadece bira içiyorum.

Kuzeyde kıçımı dondurmaktansa

-Michael McCloud
"Deniz Kabuğu Cumhuriyeti Şarkısı"

İçindekiler

Epigraf

Tarihçinin Notu

İlk Önsöz
Çocuk kanoya binerken baş rahip kanoda oturuyordu.

İkinci Önsöz
İblisler toplandı.

Bir
Noel'i ve Yeni Yılı kutlamanın en iyi yolu budur...

İki
"Mutlu Yıllar, çocuklar!"

Üç
Angela O'Shea her zaman turistleri öldürmek istememişti.

Dört
Sam, batan güneşin gökyüzünü boyamasını izledi.

Beş
Greg Mitchell karısı Krysta'ya sürekli Key'in...

Altı
Dean Winchester'ın kendini bir yerde bulması çok nadirdi.

Yedi

Jorge kardeşinin yüzündeki sevinç gülümsedi...

Sekiz
David Madleigh hayatında hiç bu kadar korkmamıştı.

Dokuz
Tom Tracy gerçekten şanslı olmayı umuyordu.

On
"Hiç kimse size en şaşırtıcı şeye sahip olduğunuzu...

On bir
Dışarı çıktıklarında Sam, "Orijinalliğe puan yok," diye mırıldandı...

On iki
Çift Azazel'i takip etmeye son derece istekliydi.

On üç
"Benimle dalga geçiyor olmalısın!"

On dört
Dean, Duval'dan South Street'e sola döndüğünde.

On beş
Sam ele geçirilmekten gerçekten nefret ederdi.

On altı
Dean, Impala'nın pek de sabırlı olmayan bir şekilde oturuyordu.

On yedi
Sam yıllar boyunca birçok savaşa katılmış, birçok ödül kazanmıştı.

On sekiz
...yıllardır "gün bugündür" diyordu...

On dokuz

Son Calusa hatırlandı.

Yirmi

Oraya vardıklarında Sam oldukça bitkin düşmüştü.

Yazarın Notu
Teşekkür Yazar
Hakkında
Keith R.A. DeCandido Yazarının Diğer Kitapları
Telif Hakkı
Yayıncı Hakkında

Tarihçinin Notu

Bu roman, üçüncü sezon bölümü *A Very Supernatural Christmas*'tan bir hafta sonra geçiyor.

İLK PROLOG

İki yüz yıl önce.

Çocuk kutsal adaya doğru kürek çekerken baş rahip kanoda oturuyordu.

Calusa'lılar adayı, evlerinin bulunduğu yarımadadan ayrılan birçok doğal adanın ortasında kendileri inşa etmişlerdi. Evleri ve aletleri gibi, ada da suyun onlara verdiği deniz kabuklarından inşa edilmişti. Su aynı zamanda onlara yiyecek ve
Ulaşım.

Artık kutsal ada geriye kalan birkaç sığınaktan biriydi. Bir zamanlar savaşçıların toplandığı ve çabalarının Üç Tanrı tarafından planlanıp kutsandığı bir yerdi.

Baş rahibin Üç Tanrı'nın onları terk edip etmediğini merak ettiği zamanlar oldu. Böyle bir küfrü uzun süre içinde tutmadı. Ama liderin, tek oğlunun, yabancıların onlara getirdiği çürüklerle kaplanarak solup gitmesini izlerken, en azından Üç Tanrı'nın onları terk ettiğini, Calusa'nın artık tanrıların armağanlarına layık olmadığını düşünmemek zordu.

Oğlu yakında ölecekti. Yabancıların hastalıkları onu almasa bile, savaş şefini aldıkları gibi, o zaman Creek ya da
Yamasee yapardı. Bir zamanlar, böyle küçük kabileler güçlü Calusa'dan korkarlardı.

Sonra yabancılar geldi. Onlar da incik boncuklarını ve tek tanrılarını reddeden Calusa'dan korkuyorlardı.

Ancak Creek ve Yamasee zayıftı, yüzden silahları da dahil olmak üzere yabancıların hediyelerini kabul ettiler. Calusa'lardan bir zamanlar korkulmasının nedeni, deniz kabuklarından yaptıkları silahlardı.
Ancak yabancıların metal kabukları deniz kabuklarından daha güçlüydü.

Baskınlar ve hastalıklar arasında Calusa'lar perişan oldu. Artık Seminoller ve Tequesta gibi dostlarını ve düşmanlarını yenemiyorlardı.

Baş rahip yakında hepsinin biliyordu. Belki de iki mevsim içinde.

Bu yüzden, o ve diğer rahiplerin kararlaştırdığı gibi hazırlanması gerekiyordu.

"Geldik," dedi çocuk. Baş rahip başını baktı, dalgındı ve geldiklerini fark etmemişti.

"Gel," dedi baş rahip, gıcırdayan ve çatırdayan yaşlı kemikleri üzerinde yavaşça ayağa kalkarak.

Çocuk, baş rahibin dengede durmasına yardım etti.
Karaya çıktıktan sonra baş rahibin yanında getirmesini istediği eşyaları içeren büyük su kabaklarını aldı.

Kutsal adanın sert topraklarına vardıklarında çocuk, "Bana ne yapmam gerektiğini söyle," dedi.

"Gölge ruhun ve yansıma ruhun bize bir faydası yok," dedi baş rahip. "Yeni hayatlar yaşamaları için kara ve deniz hayvanlarına verilirler. Ama göz ruhu kalır ve o bizim
koşum takımı olmalı." Baş rahip bir elini çocuğun göğsüne koydu. "Biz

Bugün canımızı verelim ki bir gün Calusa'lar intikamlarını alabilsinler."

Gururla ayağa kalkan çocuk, "Yabancıların hastalığından ölmektense Calusa'nın hizmetinde ölmeyi tercih ederim," dedi.

Baş rahip gülümseyerek ekledi: "Ya da yabancıların silahlarıyla kana bulanmak mı?" Çocuk itiraz edemeden baş rahip onu rahatlattı. "Önemli değil. Cesaretin zaten iyi-
hepimiz tarafından bilinir. Üç Tanrı'nın sizi seçmesinin nedeni budur. Ve işte bu yüzden, halkımız yok olduğunda, sen ve ben halkımızın göz ruhlarını birbirine bağlamak için geride kalacağız."

Çocuk başını sallayarak, "Ben hazırım," dedi.

Çocuk önce maskeleri çıkardı. Calusa maskeleri tüm yüzü boyalı ahşapla kaplıyor, ruhun serbest kalmasını sağlamak için sadece gözler için delikler bulunuyordu. Rahibin maskesi mavi, beyaz ve kırmızıydı ve Üç Tanrı ile yaptığı konuşmaları sembolize etmek için açık bir ağzı vardı. Oğlanın maskesi ise kırmızı, siyah ve beyazdı ve doğuştan bir savaşçının vahşetini yansıtıyordu.

Baş rahip su kabağından üç hançeri çıkardı,
Birini çocuğa verdi ve diğer ikisini elinde tuttu. Sonra dansa ve tanrılara ilahiler söylemeye başladı. Çocuk da onu takip etti.
Baş rahibin hareketlerini taklit ederek.

Üç daireyi tamamladıktan sonra, baş rahip sağ elindeki hançerle sol bileğini kesti, sonra uzanıp aynı şeyi oğlanın sol eline yaptı.

Baş rahibin başını sallamasıyla rahip ve çocuk birbirlerine doğru hamle yaptılar. Rahibin sağ elindeki hançer oğlanın göğsüne saplanırken, oğlanın hançeri de rahibinkine saplandı.

Baş rahip hayat kanının çekildiğini hissetti ve Üç Tanrı'nın onu terk et*mediğini* biliyordu, çünkü eğer terk etmiş olsalardı

Calusa'nın intikamını almak için ona bir araç sağlamazdı.

Doğru zaman geldiğinde.

IKINCI ÖNSÖZ

Altı ay önce.

İblisler toplandı.

Azazel onlara bunun yakında gerçekleşeceğini söylemişti. Hayır. Elbette herkes Azazel'e inanıyordu. Tüm gücüne rağmen o hâlâ bir iblisti ve iblisler yalan söylerdi; bunu iblislerin kendisinden daha iyi kimse bilemezdi. Ve yalan söylemiyor olsa bile, tüm cehennem zebanileri yaşlı piçin bunu başarabileceğine ikna olmamıştı.

Bazıları planın çok karmaşık olduğunu düşünüyordu - bütün bir Bir grup çocuk ve Azazel'in ordusuna kimin liderlik etmeye en layık olduğunu görmek için birbirleriyle yarışmaları.

Bazıları planı beğenmedi, özellikle de bir insan tarafından yönetilmelerini gerektirdiği için. Evet, Azazel tarafından seçilmiş (ve birçok yönden el yapımı) bir insandı ama yine de bir insandı. İblislerin çoğu uzun zamandır insanlıkla olan bağlarını kaybetmişlerdi.
Bir zamanlar sahip oldukları ve cehenneme gönderilmeden önce ölümlü düzlemde geçirdikleri zamana dair bazı silik hatıraları olanlar
O zamanları sevgiyle hatırlıyorum.

Ama pek çok kişi Azazel'e inanıyordu. İnançlarını ortaya koymaya istekliydiler. Eğer bu *dışarı çıkmak* anlamına geliyorsa*. Dışarı çıkmak* için iradelerini bir insana teslim etmeye hazırdılar. Onlar burada durup

Kapının kenarında, bekleyerek, bekleyerek, *bekleyerek*.
defolup gitmek.

Kapı, iblis türleri arasında muhtemelen en nefret edilen insan olan Samuel Colt tarafından oraya yerleştirilmişti. İblisleri öldürebilen bir tabanca yapan bir avcı.
onları cehenneme geri göndermek, ki bu kesinlikle yeterince kötüydü, ama ve Dünya ile cehennem arasındaki yolu kapalı tutan Şeytan Kapısı'nı inşa ederek iblisleri ölümlü düzleme girmek için daha incelikli yollara zorladı.

Çoğu iblis çok tembel, çok beceriksiz ya da çok aptaldı.
kaçmanın ince yollarını bulmaya çalışıyorlardı. Ya da kendilerini çağıran büyünün şartlarına tam olarak uymak zorunda kalmanın sıkıntısıyla uğraşmak istemiyorlardı, bu da çağırmayı yapan insanın gücüyle sınırlıydı.

Böylece
toplandılar.

Ve beklediler.

Colt, her ne sebeple olursa olsun, kapıyı sadece tabancasıyla açılabilecek şekilde inşa etmişti. Ve şimdi, sonsuz bir bekleyişin ardından, tabancanın demir kapıya yerleştirilirken çıkardığı metalik tıngırtı cehennemde yankılanıyordu.

İblisler çığlık attı, tezahürat yaptı, itip kaktı.
İşte buydu, sonunda özgürlük buydu! Yeryüzünde özgürce dolaşmak, ortalığı kasıp kavurmak.

Asırlık menteşelerin gıcırtısıyla kapı açıldı.

Özgürlük! Dışarı süründüler, dışarı koştular, dışarı uçtular. Bazıları Colt'un da kapıyı demir bir pentagramla çevrelediğini hatırlayarak geri çekildi, ancak Azazel bunu planlamıştı - pentagram onlara liderlik edecek insan tarafından kırılmıştı. (Başka bir

Bu nedenle, inançlı olanlar şüphecilere Azazel'in bir insanı askere almasının neden akıllıca olduğunu gösterdiler).

Ama burada onlara liderlik edecek bir insan yoktu. Ne bir emir, ne bir talimat, hiçbir şey verilmemişti.

Gerçekten özgürdüler.

İblisler dokuz rüzgara dağıldılar, Azazel'in planı unutuldu ve Dünya'da özgür oldukları ve *istedikleri her* şeyi yapabilecekleri bilgisiyle sarhoş oldular...

BİR

Noel'i ve Yeni Yılı kutlamanın en iyi yolu bu, diye düşündü Megan Ward ağır amber birasından bir yudum daha alırken
bir adamın onun için aldığı, onu bir yerlere getireceğini düşündüğü bir şey.

bir bas hattı kaburgalarını titretiyor, davullar , gitar havayı bir testere gibi kesiyordu. Megan bu gece Hog's Breath Saloon'da çalan güçlü üçlünün adını hatırlayamıyordu ama müziklerinden keyif alıyordu. Key West'teki Duval Sokağı barlarında çalan çoğu müzisyen gibi onlar da bir cover grubuydu ve klasik rock'ın en sevilen parçalarını çalıyorlardı. Şu anda "Magic Carpet Ride" şarkısını söylüyorlardı. Grubun solisti Derin, gırtlaktan gelen bir sesi vardı ve aynı zamanda gitar çalıyor, Steppenwolf'un yalımlarıyla kavruluyordu.

Sesi Duval'dan duyulacak kadar açmışlardı -Hog's Breath'in Duval Caddesi kaldırımıyla arasında çakıllarla kaplı büyük bir park yeri vardı- ve böylece müzik, çitlerle çevrili, açık hava barının ortasındaki dev ağacın etrafından duyulabiliyordu. Megan bunun için çeşitli nedenlerle minnettardı, en önemlisi de ona bira getiren adamı görmezden gelmeyi kolaylaştırmasıydı. Tabii ki geri çevirmedi -içki bedava içkiydi, özellikle de bir üniversite öğrencisinin yetersiz bütçesiyle- ama onun kendisiyle oynamasına da izin verecek değildi. Özellikle de konuşurken tükürdüğü için.

iğrençti. Ayrıca, sadece bir biraydı. Eğer ona cin tonik ya da tornavida alsaydı, o zaman *belki*, ama sadece bir bira? Unut gitsin.

Tüküren insan pes edip başka bir pilice geçtikten sonra Megan'ın yüksek tabureli küçük, yükseltilmiş yuvarlak masalardan biri kendisine kalmıştı. Masa iki barın tam ortasındaydı - ana bar Hog's Breath'in ortasındaydı ve
otopark girişinde küçük bir tane vardı. Bu cumartesi gecesi Hog's Breath'e sürekli bir insan akını girip çıktığı için bunun uzun sürmeyeceği kesindi. Bazıları Megan'ın yaptığı gibi otopark girişinden, şiirlerini satan o pis kokulu adamın yanından geçerek geliyordu. Diğerleri ise Front Sokağı'ndaki arka girişten geliyordu. En azından küçük barın arkasındaki televizyonu görmediği için minnettardı. Bir sürü aptal sporcu tipi toplanmış üniversite futbol maçı izliyordu.

Eğer Megan Noel'den sonraki haftayı
bir futbol maçında olanlar için çığlık atan koca aptal adamları izlerken, Atlanta'daki evine ve cahil
üvey baba ve üvey kardeşler.

Annesi, küçük kızı evde olmadığı için ağlıyordu.
Ancak Megan onun "küçük kızı" olmadığını, Boston College'da lisans eğitimi almaya çalışan yirmi iki yaşında bir yetişkin olduğunu ve o Noel'de evde olmasını istemediği tek kişinin annesinin kendisi olduğunu belirtti. Burnuna bir yumruk.

Megan, babasının trafik kazasında ölümünden sonra yeniden evlendiği için annesini suçlamıyordu. Annem yalnızlığı hiçbir zaman iyi beceremediği ve ergen bir kız çocuğu yeterli değildi, özellikle de Megan
bir hayat kurmaya çalışıyordu*.* Annem Harry ile yas tutarken tanışmıştı. danışmanlık yapıyordu, çünkü o da duldu, kendi karısı bir içki dükkânı soygunu sırasında ölmüştü. Üç oğlu vardı ve Megan hangisinin en kötüsü olduğuna karar vermekte zorlanıyordu - her fırsatta kendini ona teşhir eden Harry Jr.

Göğsünü avuçlayan ve bir keresinde iç çamaşırı çekmecesini karıştırırken yakaladığı küçük Joey ya da banyoya bir web kamerası kuran ve Megan'ın duş alırken çektiği bir videoyu internete yükleyen küçük Joey.

Tabii ki annem ısrarla kötü bir niyetleri olmadığını ve çocukların sadece çocukluk yaptıklarını söylüyordu. Harry Jr. yirmi yaşında olduğundan-
dokuz yaşındaydı ve Billy Megan'ın yaşındaydı, bu gerçekten işe yaramadı ve Joey'nin "şakası" üzerine Megan, duş videosunun BC'nin yarısı tarafından indirilmesinin ardından iki ay boyunca yurtta saklanmak zorunda kalmıştı.
Kampüs.

Yani Noel'de eve gitmek yok. Ama hiçbir şekilde
Boston'da da kalıyordu. Güzel bir yerdi ama Georgia'lı bir kız için kışlar çok *acımasızdı*.

Onun yerine Key West'e geldi. Commonwealth Avenue'daki Starbucks'ta kazandığı parayı biriktiriyordu,
İnternetten Key West'e ucuz bir uçuş bulmayı başardım, Duval Caddesi'nde güzel bir oda ve kahvaltıda bir oda tuttum - kolay
ve tatillerini burada tropik bir cennette geçirdi.

Megan Key West'i seviyordu. En sevdiği şey barlar, canlı müzik, güzel hava, dost canlısı insanlar, rahat yaşam değildi.
tutum, *harika* deniz ürünleri - tüm bunları sevmesine rağmen Key West'te *her gece* gün batımının kutlandığı gerçeğiydi. Her gece insanlar tahta kaldırımda ve Front Caddesi'nde toplanır ve Meksika Körfezi üzerinde güneşin batışını izlerdi,
tezahürat yapıyor, kutluyor ve bira içiyorlardı. Tahta kaldırım satıcılar ve sanatçılarla doluydu ve harika bir partiydi. İlk başta,
Megan bunun bir kerelik bir şey olduğunu ve şanslı olduğunu düşünmüştü. Ancak kısa süre sonra bunun günlük bir olay olduğunu öğrendi.

Bu gece, gün batımı kutlamasını es geçti. Sadece oturup müzik dinlemek istiyordu. Bütün günü turistçilik oynayarak geçirmişti.

birkaç enkaz müzesi, "Küçük Beyaz Ev", Hemingway Evi ve Müzesi ve deniz feneri ve ayakları onu *öldürüyordu*.

Henüz gerçekleşmemiş olan tek şey biriyle yatmaktı. Megan erkek arkadaş konusunda hiçbir zaman iyi olmamıştı, özellikle de üvey kardeşleri gibi mankafalarla birlikte olmaya devam ettiğinden beri. Ayrıca, web kamerası olayından sonra kampüsteki erkeklerin çoğuyla *konuşmaya* bile cesaret edemiyordu.

Key West'e geldiğinden beri pek çok teklif almıştı ama hiçbiri bırakın aynı yatağı, aynı barda bile olmak isteyeceği türden değildi. Gördüğü tüm yakışıklı erkekler ya eşcinseldi ya da
Birine. Ona asılanların bazıları kadındı ama Megan, yurttaki diğer kızların tüm çabalarına rağmen bu şekilde davranmıyordu.

Yine de erkeklerden gelen teklifler yakında düzelmezse, bunu düşünebilirdi.

Yine de en azından eğlenceli insanlarla tanışmıştı. Hiç kimse
Hayat boyu arkadaş olacak insanlar değildi ama müzik, üniversite, hayat ve diğer şeyler hakkında konuşacak eğlenceli insanlardı. Her gece farklı bir grup insan oluyordu ve Megan'a göre bu da eğlencenin bir parçasıydı. Her gece eve yalnız gitse bile bu geziyi başarılı sayacaktı.

Grup "Magic Carpet Ride "ı çalmayı bitirdi ve solist "Biraz ara vereceğiz. On beş dakika içinde döneceğiz!"

Barın geri kalan müşterilerinin çoğuyla birlikte Megan da alkışladı. (Birasının geri kalanını içti, sonra etrafına bakınarak Liza'yı aradı. Garson.

"Affedersiniz, bu koltuklar dolu mu?"

Megan etrafına bakınırken yaşlı bir çift gördü; kırklı yaşların sonunda, ellili yaşların başında olabilirlerdi. İkisi de Key West "üniforması" giyiyordu: kısa kollu gömlekler, şortlar ve parmak arası terlik ya da sandaletler. Konuşan adamın hafif bir aksanı vardı ama Megan ne olduğunu çıkaramadı; Avrupalıya benziyordu.

Kendisine asılmaları pek olası olmadığından -gerçi bu başına gelebilecek en garip şey de olmazdı- "Hayır, devam et" dedi.

Tabureleri yan yana ve Megan'a dönük olacak şekilde değiştirdiler. Adam çok çekiciydi, zeytin tenliydi ve
Tarih profesörünün her zaman "aquiline" burun dediği şey.
Megan onlara neden böyle dendiği hakkında hiçbir fikri yoktu, belki de kulağa "büyük "ten daha kibar geldiği içindi. Yine de bu adamda işe yaramıştı. Kısa, koyu renk, gür saçları vardı ve saç bakım ürünleri kullanılmadığı belliydi.

Buna karşılık, birlikte olduğu kadının -karısının- uzun siyah saçları bu ürünlerle doluydu. Ayrıca iri elmacık kemikleri ve sürekli bir gülümsemesi vardı. Adamın zayıf olduğu yerde kadın kıvrımlıydı. Aslında sevimli bir çift olmuşlardı.

"Ben Alberto," dedi adam küçük bir gülümsemeyle. "Bu da karım Fedra."

"Oturmamıza izin verdiğiniz için teşekkürler," diye ekledi Fedra çok daha büyük bir gülümsemeyle. "Bütün gece ayakta durmak zorunda kalacağımızı sanıyordum." Fedra'nın aksanı Avrupa'dan çok Brooklyn'e benziyordu.

"Sorun değil. Ben Megan."

"Tanıştığımıza sevindim,

Megan."

Alberto, "Sizi Key West'e getiren nedir?" diye sordu.

Megan ailesini onlara yüklemek istemiyordu.
O da dedi ki, "Buradaki Noel, buradaki Noel'den çok daha iyi.

Boston'da Noel, biliyor musun?"

"Ah, ne demek istediğini anlıyorum," dedi Fedra elini masanın üzerine koyarak. Megan mükemmel bakımlı tırnaklara dikkat etti -mor ojeli, parıltılı- ve parmakların çoğunda gümüş yüzükler vardı. "O kadar kara dayanamıyorum. Ve soğuk marona."

"Peki ya siz çocuklar?" Megan sordu.

"Geçtiğimiz birkaç ayı seyahat ederek geçirdik," diyor Alberto dedi. "Yakın zamanda hayatımızda küçük bir değişiklik oldu ve evimizi satıp *taşınmaya* karar verdik."

"Vay canına." Megan gözlerini kırpıştırdı. "Bu gerçekten harika."

Fedra, "Bir süre daha burada kalmayı düşünüyoruz," dedi, Öne doğru eğildi ve komplocu bir fısıltıyla konuştu. "Buradaki atmosferi çok *seviyorum*, çok güzel." Son kelimeyi "*byoo-tee-full*" şeklinde telaffuz etti.

"Evet, harika."

Sonunda Liza geldi; koyu bronz tenli, uzun kahverengi saçlarını özensiz bir at kuyruğuyla arkadan bağlamış, üzerinde barın logosu olan siyah bir gömlek giyen kısa boylu bir kadındı. "Bir bira daha, Meg?"

Megan iç çekti. Kendisine "Meg" denmesinden nefret ediyordu ama Liza anlaşılan bir insan için sadece tek hece kullanmak istiyordu. Buraya gelmişti.
Dün gece Christina (Liza ona hemen "Chris" demeye başladı), Melanie ("Mel") ve Elizabeth ("Beth", her ne kadar kız kendisine "Liz" denmesini tercih etse de) adında üç kızla içki içti.

Alberto ve Fedra'ya bakarak, "Ya arkadaşlarınız?" diye sordu. "Bir

margarita alabilir miyim lütfen?" Fedra dedi ki. "Tuzlu olsun."

Alberto gülümsedi. "Benim için sadece bir kadeh kırmızı şarap,

teşekkürler." "Tamamdır." Liza kalabalığın içinde kayboldu.

"Demek Boston'da yaşıyorsun, ha?" Fedra

sordu. Megan başıyla onayladı. "Orada

üniversiteye gidiyorum."

Sonraki on dakika boyunca Megan çifte bazı şeyler anlattı. Üniversite kariyeri hakkında ayrıntılar - çeşitli yerlerde tanıştığı hemen hemen herkese verdiği her zamanki aptalca küçük konuşma cevapları Duval Sokağı barları son birkaç gündür.

Sonra grup geri geldi ve sohbet grubun gürültüsüyle sınırlandı. Kaçınılmaz olarak, "Brown-Eyed Girl "ü çaldılar. Duval Street'te bir akşam geçirip de bu şarkıyı *en az* üç kez dinlememek imkansızdı - diğer hard-rockin şarkılarının yanı sıra Şarkılar.

Alberto içkilerinin parasını ödeyerek onu şaşırttı. Üç (yoksa dört müydü?) bira daha içti ve çift konuşmaya devam etti şarkı aralarında ya da bazen şarkılar sırasında birbirlerinin kulaklarına bağırarak. Grup ikinci setini bitirdiğinde, o biraz sersemlemeye başlamıştı. Ayakları *hala* günün yorgunluğundan acıyordu. ve geceyi sonlandırmanın vakti gelmiş olabilirdi. Doğru, her şeyin kapanmasına daha *saatler* vardı ama Megan *kendini gerçekten* bitkin hissediyordu. Buraya geldiğinden beri tam gaz gidiyordu, belki de biraz dinlenmenin zamanı gelmişti.

"Bakın, içkiler için teşekkürler çocuklar. Sizinle tanışmak güzeldi ama sanırım erken yatacağım." Taburesini geri itti ama yere basamadı ve yere yığıldı.

Kendini durduramadan Alberto'nun kolunu tuttuğunu hissetti, onu sabitliyordu. Vücudu artık hareket etmemesine rağmen, Domuz Nefesi sanki bir atlıkarınca gibi dönüyormuş gibi hissettirdiğinden başı dönüyordu. "Woooooo oğlum. Tamam, bu kötüydü."

"Nerede kalıyorsun, Megan?" Alberto ipeksi sesiyle sordu.

"Uh..." Mekânın adını hatırlayamıyordu. Birdenbire kendi *adını* hatırlayamadığını fark etti. *Tanrım, benim neyim var? Tanrı aşkına, sadece birkaç bira içmiştim.* "Duval'da, Margaritaville'i geçince bir B&B."

Fedra, "Hangisini kastettiğini biliyorum. Hadi tatlım, seni geri götürelim."

Alberto ve Fedra onu yerden kaldırıp arkaya doğru götürürken Megan, Hog's Breath'teki birkaç kişinin -aralarında Liza da vardı- kendisine endişeli bakışlar attığını belli belirsiz fark etti
Giriş. *Tamam, neden arka tarafa gidiyoruz? Orası Front Caddesi. Duval'a gitmemiz gerekiyor ve bu da otoparktan geçmemiz anlamına geliyor.* Gün batımı bittikten sonra, Front nispeten
Belki de çift Megan'ın daha az kalabalığı tercih edeceğini düşünmüştür.

Şu anda sadece bir yatak istiyorum. Ve bir battaniye. Ve oyuncak .
Hala Mikey Bear'ı taşıyordu, babasının Toys R Us'tan aldığı oyuncak ayı. ölmeden önceki Noel'de ona vermişti ve her zaman onunla uyurdu. Bu da, onun bir şeyler yapma yeteneğini mahveden başka bir şeydi.
bir ilişkiyi sürdürmek: Çıktığı tüm erkekler onun bir ayıyla yatmasına gülüp duruyordu.

Neredeyiz biz? Hatırlayamıyordu. Ayaklarını sürüyerek ilerliyordu ve bir yanında Alberto'yu, diğer yanında Fedra'yı hissediyordu. Garipti, çünkü Alberto uzun ve zayıftı, Fedra ise kısa ve yuvarlaktı ve onu vücudunun farklı yerlerinden tutuyorlardı. Sanki sola doğru yatıyor gibiydi.

Ne haltlar burada?

"Her şey yolunda Megan," diyordu Alberto. "Biz her şeyi halledeceğiz."

Fedra da konuşuyordu ama Megan ne dediğini anlayamıyordu.

Bir köşeyi döndüler ve Megan nerede oldukları hakkında hiçbir fikri olmadığını fark etti. Front'a sadece gün batımında gelmişti ve yüzlerce insan olmadan nasıl görüneceğini bile bilmiyordu.
. Uzaktan gelen sesleri, bas seslerini, bağırışları, davulları, sesleri duyabiliyordu ama hepsi inanılmaz derecede uzaktaydı.

Megan aniden Fedra'nın hâlâ konuştuğunu fark etti. Hayır, *ilahi* söylüyordu*. Bu da ne böyle?* Yabancı bir dilde gibi görünüyordu.
dil. Arada sırada bir kelime yakalıyordu -victus*, spiritus, phasmae, ligata.*

Fedra neden Latince ilahi söylüyor?

Hareket etmeyi bıraktılar. Megan olduğunu sormaya çalıştı ama ağzını çalıştıramadı.

Fedra bu kez daha yüksek sesle ilahi söylemeye devam etti. Megan sadece ilahileri ve Alberto'nun, "Merak etme Megan, çok yakında bitecek," dediğini duyabiliyordu.

Alberto'ya baktığında, elinde gerçekten güzel, ışıltılı bir bıçak tuttuğunu gördü.

Ve gözleri tamamen kararmıştı. *Bu çok güzel bir efekt.*

Bıçak boğazına doğru ilerledi.

Birden sersemlik geçti ve bıçak boğazına değerken bile Megan çığlık atmaya çalıştı.

Tanrım, hayır, yardım , lütfen, anne neredesin, lütfen biri yardım etsin!

Çığlık kanlı bir fokurtu olarak çıktı ve kadın yere yığıldı.
kaldırıma. Tek görebildiği, her *yere* fışkıran kendi kanıydı.

yer.

Tek duyabildiği Fedra'nın ilahileriydi.

Oh Tanrım...

Duyduğu son şey Alberto'nun güzel sesiydi. "Bitti."

İKİ

"Mutlu Yıllar, çocuklar!"

Sam Winchester şampanya dolu viski bardağını kaldırdı - Bobby Singer'ın dolabında hiç şampanya kadehi yoktu - ve "Mutlu yıllar, Bobby" dedi.

Ağabeyi Dean Winchester kadehini kaldırdı ve şampanyayı yudumladı.

Sam uygunsuz bardağa bakarak, "Sen bana hiç şampanyacı biri gibi gelmedin Bobby," dedi.

Bobby sakalının altından gülümsedi. "Evet, çoğunlukla bir shot ve birayla idare ediyorum ama bu yılbaşı. Ben , her zaman Yılbaşında topun düşüşünü izlerken şampanya içmiştik. Aralık ayının sonuna kadar hala bir şişe içmeyi ihmal etmiyorum."

Sam oturma odasındaki küçük televizyona baktı, televizyon Times Meydanı'ndaki büyük insan kalabalığını gösteriyordu. Birçoğu aptalca kırmızı şapkalar ve yeni yılın rakamları şeklinde gözlükler takıyordu, göz mercekleri 2008'in ortadaki sıfırlarıydı.

Dean de az önce sunuculardan birine ekrana bakıyordu. "Dick'in yerine bir başkasını koymayı düşünen dahi kim? Ryan Seacrest ile Clark *iyi* bir fikir miydi?"

Son şampanyasını da yudumlayan Bobby, "Adam felç geçirdi, Dean," dedi.

"Bunu anlıyorum ama neden onun yerine *bu* adamı getirdiniz? Yani, Dick Clark *American Bandstand'*de oynadı. Bu adamın tek yaptığı eşcinsel olduğunu inkar etmek."

"Şey, *American Idol*'a katılmıştı," dedi Sam.

Sam'in küçük kardeşine ters ters bakması şu anlama geliyordu Dean'in değer verdiği ve Sam'in popüler kültürün sevilen bir parçasını , Dean, "Dostum, o dandik *Star Search* özentisi programda olmayı ev sahipliği yapmakla bir *tutamazsın*.
American Bandstand, değil mi?"

Dean'in söylenmelerine maruz kalmaktansa Sam cevap vermedi. "Aslında benim bir teorim var."

Dean bir kaşını kaldırdı. "Oh, *bu* iyi olmalı."

"Nihayetinde, uzun vadeli plan Dick Clark'ın beynini kendi vücudundan çıkarıp Seacrest'in kafasının içine yerleştirmek." Ekranı işaret etti. "Yani, hadi ama, orada bir sürü yer var."

Sam bütün bu süre boyunca yüzünü asmamayı başardığı için oldukça gururluydu.

Bobby ciddi bir ses tonuyla ekledi, "Biliyor musun, sanırım bunun büyüsünü biliyorum."

Dean sonunda bir kahkaha attı.

"Zamanı gelmişti," dedi Sam. "Kutlama yapıyor gerekiyordu ve sen Kasvetli Gus gibi davrandın."

"'Kasvetli Gus' mı?" Dean başını salladı. "Bunun için teşekkürler Gomer Pyle, ama sanırım sadece düşünüyordum."

Sam kuru bir sesle, *"Bu* her zaman

tehlikelidir," dedi. "Isır beni."

Bobby, artık gerçekten ciddileşmişti, "Ne hakkında, Dean?"

diye sordu. "Çoğunlukla 2008 hakkında."

Bunun ötesinde Dean ayrıntı vermedi. Sam detay vermeyeceğini biliyordu.

Bu Dean'in Dünya'daki son yılı olacaktı. Tabii Sam bunu durduramazsa.

Dean, Sam'i hayata döndürmesi karşılığında bir yıl sonra kendi hayatından vazgeçip cehenneme gitmek üzere bir yol ayrımı iblisiyle anlaşma yapmıştı. Sam'in kendisi de ölümcül bir şekilde bıçaklanmıştı. Jake, gerçek adı Azazel olduğu anlaşılan Sarı Gözlü İblis'in psişik güçler verdiği diğer çocuklardan biriydi. Tüm çocuklar, cehennem ordularına liderlik etme onuruna kimin layık olacağını görmek için bir ölüm kafesi maçında bir araya getirilmişti.
Dünya'ya indi. Jake ve Sam son ikisi olmuştu.

Dean'in anlaşması sayesinde Sam Jake'i öldürüp
Bir iblisi kalıcı olarak öldürebilen bir tabanca olan Colt'u ondan aldı. Dean daha sonra Colt'u Azazel üzerinde kullandı. Bunun bedeli Dean'in sadece bir yıl yaşamasıydı.

Sam Dean'i bu durumdan kurtarmanın bir yolunu bulmaya kararlıydı. Ona daha yüksek (daha düşük?) bir iblise cevap verdiğini söyledikten sonra Colt ile kavşak iblislerini vurmuştu. Hatta
İyiliğin tarafında görünen bir iblis olan Ruby ile işbirliği yaptı - ya da en azından, diğer iblisleri öldürmeye ve Sam ve Dean'in kıçlarını birkaç kez kurtarmaya istekliydi.

Ancak her iki kardeş de Sam'in arayışında başarılı olma ihtimalinin düşük olduğunu ve bunun büyük olasılıkla yaz aylarında gerçekleşeceğini biliyordu,
Dean cehennemde güneşleniyor olacaktı. Ve Dean hala bunu

sanki hayatının son yılıymış gibi. Bazen bu Dean'in yüksek standartlarına göre bile umursamaz davranışlarla sonuçlanıyordu -Sam yaptığı bazı şeyleri düşünmemek için kendini zor tutuyordu Dean'in son birkaç aydır yaptıklarına tesadüfen rastlamıştı. Bazen de şu anda Bobby'nin oturma odasında sergilediği gibi melankoliyle sonuçlanıyordu.

Sam, Bobby'ye dönerek, "Bizi ağırladığın için teşekkürler ," dedi.

Bobby homurdandı. "Lütfen. Siz ikinize kapımız her zaman açık, bunu biliyorsunuz."

"Son bir haftadır ortalık sessiz," dedi Sam. "O iki tanrıyı öldürdüğümüzden beri."

"Bunu bir daha söyle," dedi Dean.

Sam kaşlarını çattı. "Neyi bir daha

söyle?"

"O iki tanrıyı öldürdüğümüzden beri." Dean omuz silkti. "Sadece beni mutlu ediyor, hepsi bu. Bırakın iki tanrıyı, bir tanrıyı öldürmek bile ne sıklıkta mümkün olur ki?"

"İki çok eski, çok zayıf tanrı," dedi Bobby. "Kazığın işe yaramasının tek nedeni, kimsenin bu ikisine uzun süredir tapmıyor olmasıydı. Yüzyıllar. Tanrılar sadece insanlar onlara inandığında güçlü olurlar. Sen Zeus'la karanlık bir sokakta karşılaştığınızda muhtemelen bir şimşek çaktıramazdı, ama birkaç bin yıl önce? Bakar bakmaz seni kızartırdı. atcha."

"Dostum," dedi Dean, "burada benim keyfimi kaçırıyorsun."

Sam kıkırdadı. "Bunu istemezdim."

"Haklısın Sammy," dedi Dean, "sakin bir hafta geçirmek güzel. *Şaşırdım*, gerçekten.

yeni yıla bağlı olarak, ruhların külotlarını bir demet haline getirecek."

"Takvim keyfidir," dedi Sam. "Bu bir insan kurgusu. Ruhlar daha doğal şeylere yönelir -ayın evreleri, gündönümü, ekinoks, yıldızların hizalanması, bu tür şeyler."

"Evet, sanırım." Dean omuz silkti. "Bir viski bardağından şampanya içmek ve Ryan Seacrest'in sıkıcı olmasını izlemek için kesinlikle zaman ayıracağım."

Sam kadehini kaldırarak, "Duyduk demeyin," dedi.

Üçü de son şampanyalarını içtiler.

Dean bardağı yere bıraktı, memnuniyetle bir "Ahh" çekti, sonra Bobby'ye baktı. "Zor şeylere geçme zamanı, öyle değil mi?"

Bobby sırıttı ve ayağa kalktı. "Ellen'ın bana iyi bir anlaşma sağladığı bir şişe Johnny Walker Black var."

Bobby iyi sakladığı büfeye yaklaşamadan, bir cep telefonunun cıvıltısı evin içinde yankılandı.

İki kardeş de hemen ceplerini kontrol etti ama çalan ne Sam'in Treo'su ne de Dean'in flip-top'ıydı.

"Kahretsin," dedi Bobby, "o babanın telefonu."

John Winchester'ın 2006'daki ölümünden sonra Dean babalarının cep telefonunu saklamış ve birilerinin babalarını araması ihtimaline karşı şarjda tutmuştu. Aylar boyunca bu şekilde bir ya da iki vaka almışlardı ama zaman geçtikçe, babalarının ölüm haberi kulaktan kulağa yayıldıkça aramalar azaldı. Bir süre sonra (ve hesabın süresi dolmak üzereyken) telefonu Bobby'ye emanet ettiler.

Hesabı yenilemiş ve ne kadar mesaj varsa iletmişti.

Bobby telefonu sakladığı arka odaya gitti ve telefonu aldı. Bir süre sonra, elinde telefonu açık tutarak oturma odasına geri geldi. "Sana," dedi Bobby, telefonu uzatarak.
Dean'e telefon.

Dean kaşlarını çatarak telefonu aldı. "Alo?" Ela gözleri büyüdü ve yüzünde bir sırıtış belirdi. "Yaphet! Nasıl gidiyor, kardeşim?"

Sam Bobby'ye mi baktı? "Yaphet?"

Bobby umursamaz bir tavırla, "teki," dedi.

"Gerçekten mi?" Dean öyle diyordu. "Tamam. Evet, elbette, kontrol edeceğiz. Bu sefer ben ve kardeşim olacağız. *Evet,* bir kardeşim var. Sam. Sammy'yi seveceksin, güven bana. Güzel. Görüşürüz." Dean telefonu kapattı, hâlâ sırıtıyor ve başını sallıyordu. "Dostum, bu geçmişten gelen bir patlamaydı."

Bobby inanmaz gözlerle Dean'e bakıyordu. Sam son zamanlarda yüzünde bu ifadeyi çok sık gördüğünü itiraf zorundaydı. "Sen gerçekten de
O hippinin tükenmişliğini ciddiye alıyorsun,

değil mi?" Dean omuz silkti. "Neden

yapmayayım ki?"

Hippi tükenmişliğinin hangi kısmını kavuşturamadım?"

"Cah-mon, Bobby, kabul ediyorum, biraz garip-acayip, ama adam işini biliyor."

"'Adam' eşyalarını bile *hatırlayamıyor*."

Konuşma için altyazıya ihtiyaç duymaktan bıkmış olan Sam elini kaldırdı. "? Bu tartışmaya katılmak isteyen var mı?"

Dean dönüp Sam'e baktı. "Şair Yaphet, sen Stanford'dayken babamla Key West'te tanıştığımız biri."

Sam başıyla onayladı. Dean ve babalarının Key West'i daha önce en az bir kez ziyaret ettiklerini biliyordu. Sam, Dean'le birlikte Key West'e gitmişti.
Bir keresinde de, ama bu adayı görmek ya da sakinleriyle konuşmak için hiç zaman bırakmayan bir işe girip çıkmaydı. Dean yapmıştı, Sam hatırladı, bundan büyük pişmanlık duyduğunu ifade etti ve hatta bunun bir parçası olarak bu Yaphet'ten bahsetmiş olabilir.

Dean devam etti: "Duval Sokağı'nda bir yere yerleşip şiirlerini satıyor ve tuhaf şeylere göz kulak oluyor." Bobby sözünü kesmeden önce Dean, "Ve *evet,* altmışlı yılları o kadar iyi yaşadı ki hiç ayrılmadı ve her zaman ayrıntılarla ilgilenmez, ama Keys'de tuhaf bir şeyler oluyorsa, o genellikle bunu bilir."

"Onunla ilgili tek tuhaf şey," dedi Bobby, "tabacky'si."

Sam de Dean gibi boş gözlerle Bobby'ye bakıyordu.

Bobby elini sallayarak, "İkiniz de çok gençsiniz. Bakın, bu işi takip etmenize engel olmayacağım ama *gerçek* bir vaka ortaya çıkana kadar beklemek isteyebilirsiniz."

"Bu gerçek olabilir Bobby. Yaphet, casusların son altı aydır aşırı hızda çalıştığını söylüyor."

Sam yüzünü buruşturdu. "Şeytan Kapısı açıldığından beri mi?"

Dean başını salladı. "Çoğunlukla daha fazla hayalet var - Key West'te New Orleans'ın bu tarafındaki herhangi bir yerden daha fazla hayalet hikayesi var - artı garip bir ölüm. Kızın boğazı kesilmişti ve cesedin üzerinde sülfür vardı.
Yaphet'e göre yara."

"Bana bir iyilik yap, mı?" Bobby dedi ki. "Florida'ya gitmeden önce şu 'garip ölümü' buradan kontrol edelim mi?"

"Evet," dedi Dean, "çünkü yapmak istediğim *en son* şey buradaki yirmi derece sıcaklıktan ayrılıp güneş, sıcak hava, canlı müzik ve partilerle ünlü bir yere gitmek."

Sam Bobby'ye baktı. "Haklı bir noktaya değindi."

"Öyle mi?" Dean Sam'e alaycı bir şaşkınlıkla baktı. "Bekle bir saniye, eğer benimle aynı fikirdeysen bir sorun olmalı."

"Çok komik. Bak, eğer bu gerçek bir işse, gitmeliyiz. Eğer değilse, muhtemelen eğlenceli olacaktır."

"Muhtemelen' diye bir şey yok," dedi Dean en *büyük* gülümsemesiyle. "Key West *her zaman* eğlencelidir. Ve bu kez bunun değerini hakkıyla bileceğiz."

Bobby ellerini havaya kaldırdı. "İyi, ne yap ama sabaha kadar gitmeyeceğini varsayıyorum, değil mi?"

Dean bir şey söylemeye başladı ama Sam, "Doğru," dedi. "Ne

diyeceğim? Sam, şimdi gidersek daha iyi vakit geçiririz."

"İkimiz de içiyorduk-"

"Bir kadeh şampanya ve birkaç bira. Sistemimde daha fazla içki varken gayet iyi araba kullandım. İyi olacağım."

Sam yılmadan devam etti, Dean'in imrenilecek kadar yüksek bir alkol toleransı olduğunu kendi kendine itiraf ederken bile. "-Ayrıca bu yılbaşı gecesi, bu yüzden araba kullanan bir sürü çılgın insan olacak. İyi bir uyku çekelim ve sabah yola koyulalım."

"Tamam, her neyse." Dean ayağa kalktı. "Uyumaya başlayacağım."

Sam daha sorusunu soramadan konuşan Bobby'ye baktı. "Devam et ve bilgisayarı kullan."

"Teşekkürler." Bobby'nin bilgisayarı Sam'inkinden daha günceldi. ve daha yüksek bir işlem hızına sahipti. Sam makinesini yenilemeyi çok isterdi ama bunun için parası yoktu. Kredi kartı dolandırıcılığıyla -ki Dean ve Sam hakkında federal tutuklama emri çıkarılmıştı ve bu giderek daha riskli bir hal alıyordu- ve Dean'in bilardo ve pokerde kazanma becerisiyle zar zor hayatta kalıyorlardı. Aslında daha geçen
gece, yüksek bahisli bir oyuna girmişti. Bobby epeyce dil döktükten sonra ona bahis parasını ödünç vermiş, Dean de hepsini ve daha fazlasını, beş haneli bir rakama kadar geri kazanmıştı. Bu onları bir süre idare eder. Hatta eskiden olduğu gibi terk edilmiş evlerde kalmak yerine daha sık motellerde kalabileceklerdi.
birden fazla kez zorlandım.

Bobby'nin tabii ki parası vardı çünkü gerçekten bir
Bu sayede arada bilgisayarını da yenileyebiliyordu. Singer Hurdalığı gelişen bir işti.

Sam klavyenin başına oturduğunda kardeşini kurtarmak için bir yol bulması gerektiğinin bir başka nedenini daha hatırladı: Dean onların geçimini sağlıyordu. Bu en önemli neden olmaktan çok uzaktı ve zamanın yüzde doksan dokuzunda aklına bile gelmiyordu ama yine de oradaydı
Her şeye rağmen. Sam'in aslında pazarlanabilir bir becerisi yoktu.
En azından yasal olanlardan değil. Dean, Stanford'da babasının kaybolduğu haberiyle onu almaya geldiğinde hukuk diplomasının yarısını bile almamıştı. Nasıl yapılacağını bildiği tek şey
ya para kazanmak için işe yaramaz, ya yasaların çok dışında, ya da Meslekler (ordu, kolluk kuvvetleri) muhtemelen onunla sonsuza dek kesildi.

Elbette, yasadışı davranışlar tamamen söz konusu değildi. Zaten birkaç suçtan aranan bir adamdı, bu yüzden birkaç kabahat pek fark yaratmazdı. Stanford'a döndüğünde

Gazete yazıp satarak iyi para kazanan bir adam tanıyordu ve bu kesinlikle peşinden gidebileceği bir seçenekti.

Ama bu başka bir zaman düşünülecek bir konuydu. Kendini odaklanmaya zorlayarak internette birkaç arama yaptı ve aradığı şeyi buldu
. Key West'te tatil yapan Megan Ward adlı genç bir kadın bir arka sokakta boğazı kesilmiş halde bulundu.

Bobby, Bobby olduğu için, adli tıpta birkaç yer imi vardı.
ülkenin dört bir yanından ofisler. Normalde bunlar son derece güvenli intranetlerdi ama Bobby bunu aşmayı başarmıştı. Görünüşe göre, Harvelle's Roadhouse yakılmadan önce orada takılan ve artık hayatta olmayan bilgisayar dehası Ash, onun için bu başarıyı göstermişti.

Aşağıya inen Sam, Monroe County Adli Tıp Kurumu'nun sitesini buldu ve kızın ölümüyle ilgili adli tıp raporuna ulaşabildi. Elbette boğazı kesilmişti ama şahdamarı kesilmiş olmasına rağmen olay yerinde çok az kan vardı.
kesilerek açılmıştı ve cesedin daha önce kesildiğine dair hiçbir belirti yoktu.
hareket ettirilmiş. Adli tabip ayrıca, Yaphet karakterinin de belirttiği gibi, yaranın üzerinde sülfür olduğunu belirtmiştir.
Başka hiçbir yerde sülfür kanıtı yok.

Yine de Sam için garip değildi. Pek çok şeytani ayin kan gerektiriyordu ve şeytanlar arkalarında sülfür bırakma eğilimindeydiler.

"Bobby?" Yanına geldiğinde Sam ekranı işaret etti.

"Evet. , sanırım güneş arada bir köpeğin kıçında parlıyor."

Sam, Bobby'nin lazer jetine yazdırmak üzere çağırdığı tüm sayfaları yerleştirdikten sonra uzun kollarını uzattı. "Pekâlâ, ben yatmaya gidiyorum.
Teşekkürler, Bobby."

"Sorun değil. Umarım bu vahşi bir kaz kovalamacası değildir."

Sam omuz silkerek ayağa kalktı. "En kötü ihtimalle Dean Key West'te serbest kalır." Sırıttı. "Key West asla gibi olmayabilir."

Bobby . "Evet, dikkatli ol. Buranın bu kadar çok hayalet hikayesine sahip olmasının bir nedeni var. Bir sürü ruhani enerji
O ada. Eğer geçitten kaçan bir iblis orada çalışıyorsa, durum gerçekten kötü olabilir."

Sam başını salladı. "Biliyorum. Ama Colt'umuz var, bize bir şey olmaz. Hey, zaten iki tanrıyla ve yedi ölümcül günahla yüzleştik. Bunun da üstesinden gelebiliriz."

Bobby Sam'in kabadayılığına inanmıyordu. Sam zaten bu konuda hiçbir zaman iyi olmamıştı, bu daha çok Dean'in işiydi. Dean'in yokluğuna hazırlanırken ona daha çok benzemeye çalışıyordu ama bazı şeyler yolunda gitmiyordu. Hâlâ Impala'nın kaputunun altında neyin nereye gittiğini bulmakta zorlanıyordu.

Bobby, Sam'in omzuna rahatlatıcı bir el koyarak, "Üzerinde çalışmaya devam et, Sam," dedi.

Sam, Bobby'nin 'in çok kötü olduğunu mu kastettiğinden emin değildi. Kendini beğenmişlik çabası ya da Dean'i kurtarmak için bir yol bulma çabası. *Belki de ikisi birden,* diye düşündü. Bobby'ye başını salladı. başını . Sonra da yatmaya gitti.

ÜÇ

Angela O'Shea her zaman turistleri öldürmek istememişti.

Bir , kendisi de bir zamanlar öyleydi. Üniversite ikinci sınıftayken bahar tatili için Key West'e gelmişti.
Arkadaşları çoğunlukla sarhoş olup Duval Caddesi'nde berbat cover grupları dinlerken, o tüplü dalış yapmayı ve
parasailing yaptı ve müzeleri gezdi. İkinci sınıftan sonraki yaz sadece bir hafta geçirmek niyetiyle geri geldi

Henüz gitmemişti.

İlk seyahati sırasında bir şarkıcı/söz yazarının bir ezgisini dinlemişti, "Sadece hafta sonu için geldim: "Sadece hafta sonu için geldim, ama bu yirmi beş yıl önceydi." Şarkıcı adanın başvuran insanlarla dolu olduğunu söylemiş, Angela da gülmüş ve şöyle düşünmüştü
eğlenceli ama gülünç.

Ve şimdi o da o insanlardan biriydi.

Üniversiteyi bıraktığı için kendi geçimini sağlamak zorundaydı (ailesi üniversite masraflarını karşılamaktan çok memnundu ama cömertlikleri bu kadardı). Birkaç yarı zamanlı iş bulmuştu.
Gün boyunca barlardan birinde garsonluk yapmak (mekanlar çok daha az kalabalıkken ve uğraşması daha kolayken) ve
birçok şirketten biri için tur rehberi olmak

gece turları. Key West hayalet hikayeleriyle doluydu ve onun işi yirmi ya da daha az kişiden oluşan grupları sözde perili evlere götürmekti. onlar hakkında abartılı hikayeler anlatmak.

Angela bunun kolay olacağını, sadece bir senaryoya göre çalışacağını düşünmüştü ama Cayo Hueso Hayalet Turları A.Ş.'nin tur rehberlerini süslemeyi ve performans sergilemeyi sevdiği ortaya çıktı. Angela aslında biraz doğaçlama yapmıştı - okulu bırakmadan önce tiyatro okumuştu - bu yüzden
Amerikan yerlilerinin, batıkçı kaptanların, hazine arayıcılarının ve adaya musallat olduğu iddia edilen çeşitli renklerden sanatçıların hikâyelerine kendi yorumlarını da ekliyor.

İş iyi başladı. Her tur grubunda her zaman bir ya da iki aptal ve her şeyden şikayet eden ve bahşiş vermeyen bir ya da iki kaba pislik varmış gibi görünüyordu. İlk başta, o
Buna katlanmaya hazırdı ama beş ay sonra durum hiç de iyiye gitmemişti. Söylediklerini "çürütmeye" çalışan ve böylece herkes için eğlenceyi mahveden kendini şüpheci ilan edenlerden bahsetmiyorum bile
Başka.

Kimse böyle şeylere *gerçekten* inanmıyordu. Pekala, tamam, bu doğru değildi, pek çok insan bunu yapıyordu, o zaman neden eğlencelerini mahvedelim? Yüksek lisans öğrencisi bir ahmak fikirlerini değiştirecek değildi ya.

Bugün her şeyin en kötüsünü yaşadı. Eaton Caddesi'ndeki eski Lipinski evinde işe başladılar; bu ev, yaşlı Bay Lipinski sanatoryuma girdikten sonra CHGT tarafından satın alınmıştı. Ev bir süredir
On dokuzuncu yüzyıldan beri ailesine aitmiş ama yaşlı adamın tımarhaneye gitme masraflarını karşılamak için burayı satmak zorunda kalmışlar. Zaten hikayelerden birinin merkeziydi, bu yüzden şirket burayı satın aldı ve eskiden oturma odası olan yere bir hediyelik eşya dükkanı koydu, ancak bunun dışında
kuledeki bebek odası da dahil olmak üzere evi olduğu gibi bıraktı.

Grubu dolambaçlı merdivenlerden kuleye çıkarırken, kalın bir sweatshirt ve kot pantolon giyen kilolu bir adam, "Kimse bana *merdiven* olacağını söylemedi. Çok fazla *merdiven* çıkamam."

Angela'yı "Arada bir salata yeseydin daha formda olurdun" demekten alıkoyan tek şey beş aylık pratikti. Bunun yerine, adamın gardırobunun zaten cevapladığı bir soru sordu: "Key West'teki ilk gününüz mü efendim?"

"Neden-evet. Nereden biliyorsun?"

Sweatshirt ve kot pantolon giyecek kadar aptal olan tek insanlar buraya yeni gelenlerdir. "Adada pek çok insanın yürüdüğünü göreceksiniz. Çoğunlukla her şey birbirine oldukça yakın. Pedicab'lerden birini düşünmek isteyebilirsiniz." CHGT'nin sahibinin kardeşi pedicab şirketlerinden birini işlettiği için her zaman pedicab'lerden bahsetmeleri söylenirdi. Teknik olarak şirketin adını vermesi gerekiyordu, ancak bunu hiç yapmadı, çünkü bu ona
Etik değil.

Ahşap merdivenlerin tepesine vardıklarında
Bu kadar çok insanın ağırlığı altında gıcırdadı ve inledi, herkes merdivenlerin tepesindeki kapı aralığında toplandı. Angela iş kıyafetlerinin bir parçası olan silindir şapkasını çıkardı. Normalde Angela sadece tişört ve şort giyerdi, ama iş için büyük siyah silindir şapkasını, siyah tafta eteğini, siyah çoraplarını, beyaz düğme-
aşağı gömlek ve siyah yelek, çok sayıda siyah bilezik ve büyük çizmeler. Ayrıca göz kalemini abartmış ve siyah
ruj. Başta kendini Goth-laştırmaya direnmişti ama patron
ısrar etti ve Marilyn Manson hayranı gibi göründüğünde turistlerin ona daha iyi tepki verdiğini fark etti.

Angela küçük odanın içine adım attı, başını tavana çarpmamak için kambur duruyordu. Kulenin tepesindeki odaya ancak küçük bir çocuk sığabilirdi. Cılız mobilyaları gösterdi - kazaklı adam muhtemelen koca kıçını kanepeye sığdıramıyordu - ve "Burası Raymond'ın yaşadığı yer. Raymond bir bebek." Angela kenara çekildi, böylece herkes
Daha iyi bir manzara. Odanın ortasındaki küçük kanepenin yanında, dört ayaklı bir kahve fincanı tabağına benzeyen bir sehpa vardı

(üzerinde sadece bir Noel ağacı ışığının sığabileceği küçük bir masa lambası vardı.
aydınlatma ve odayı daha ürkütücü hale getirme), üç yaşında bir çocuğa aitmiş gibi görünen bir sallanan sandalye ve rahat bir koltuk.

Raymond o sandalyeye oturdu.

Sweatshirt'lü adam iri kaşlarındaki teri ve "Bu gördüğüm *en çirkin* şey! Tanrım, Marcia, bu senin en çirkin şey değil mi?"

Yanındaki neredeyse bir o kadar kilolu kadın, sessiz kalmayı ve dikkat çekmemeyi çoktan öğrenmiş bir kadının bakışıyla, bilgece başını salladı. Angela'nın annesinde de bu bakış vardı.
Angela'nın babasıyla evlenmek insana bunu yaptırıyor. Babası, yaşlı Bay Lipinski ile aynı akıl hastanesine aitti.

Ve şişman adam hiç de haksız sayılmazdı - Raymond çok çirkin bir bebekti, küçük bir çocuktan çok bir maymuna benziyordu
temsil etmesi gerekiyordu. Yuvarlak kafasının, şişman yüzünün ve büyük çenesinin altına çizgili bir gömlek giymişti.

"Raymond 1904 yılında Bahamalı bir hizmetçinin burada yaşayan genç bir çocuğa hediyesiydi. Bu onun en sevdiği oyuncağıydı ama başını belaya sokuyordu. Çocuk her zaman iyi bir çocuktu, ta ki
Raymond, bu noktada *korkunç* bir şakacı oldu." O
duraksadı, dramatik duraklamanın değerini çoktan öğrenmişti. "Ya da herkes öyle *sanıyordu.* Görüyorsunuz, genç adam ısrarla
Paha biçilmez vazoyu devirenin Raymond olduğunu, köpeklere bozuk et yedirenin Raymond olduğunu, Raymond'un
Yağmur yağdığında çamuru evin içine kadar takip eden, Noel ağacını ateşe veren Raymond." Sonuncuyu sadece yılın bu zamanlarında eklemişti. Bu hikâyenin bir parçası değildi ama bir yerlerde insanların Noel ağacına gerçek çamur koyduklarını okuduğunu hatırlıyordu.
Noel ağaçlarındaki mumlar, bu yüzden yangınların olması gerektiğini düşündü.

Oldukça yaygındı ve bir çocuğun -ya da hayalet tarafından ele geçirilmiş bir bebeğin- yapabileceği türden bir şeydi.

Van Halen tişörtü giyen sivilceli bir genç, "Ne yani, insanlar buna *inandı* mı? Yani, o çocuk yaptı!"

"Belki de öyleydi." Bir dramatik duraklama daha. "Ve belki de değildi!"

Angela şapkasını tekrar taktı ve onları gıcırtılı merdivenlerden aşağı indirdi. Bir keresinde Angela merdivenleri neden değiştirmediklerini sormuştu ama patronu perili bir evde gıcırdayan merdivenlerin *iyi* bir şey olduğunu söylemişti.
şey.

Jonathan her zamanki gibi hediyelik eşya dükkânını işletmek için *hâlâ* gelmemişti, bu yüzden Angela evi kilitledi ve onun saatinde gelmeye tenezzül etmesini umdu.
Tur bittiğinde. Tüm turu yaptıktan sonra hediyelik eşya dükkanını işletmek zorunda kalmaktan nefret ediyordu.

Takip eden bir saat boyunca, grubu akşamın erken saatlerinde sokaklara çıkardı ve turdaki diğer altı evin her birine götürdü.
musallatları anlattı. Her birinin arasında, şişman adam
Ne kadar çok yürüdüklerinden ve *ayakta durduklarından* şikayet ve hiç *ara vermiyorlar* mıydı? Her birinde, kız kardeş gibi görünen bir çift yaşlı kadın Angela'nın her kelimesine asılıyor, nefes nefese kalıyorlardı.
ve bunun harika olduğunu söylüyordu. Hemen ardından, sivilceli çocuk, bunun harika olduğunu düşündüğü bir şeyle gelirdi.
Her musallatın mantıklı ve bilimsel -ve muhtemelen doğru, Angela'nın umurunda değil- açıklaması, iki kız kardeşin ona kötü kötü bakmasına neden oldu.

Kaptan Naylor'ın hikâyesine hepsini öldürmeye hazırdı. Kız kardeşlerin yapmacık onayları neredeyse Akneli Çocuk'un Dana Scully'yi canlandırması kadar kötüydü ve her ikisi de şişman adama kıyasla çok iyiydi.

"Kaptan Terrence Naylor, yıkıcı kaptanlığı yaptığı dönemde bu evin sahibiydi. On dokuzuncu yüzyıl boyunca

Key West'teki kârlı işlerden biri de hurdacılıktı. Gemiler ve tekneler resiflerde düzenli olarak hasar görüyordu ve hurdacılar gidip kurtarma ve kurtarma çalışmaları yapıyorlardı. Bu adadaki evlerin birçoğu hurdacı kaptanlar tarafından kazandıkları parayla inşa edilmiştir."

"Bu *korkunç bir* şey," dedi şişman adam. "İnsanların acıları üzerinden bu şekilde kâr etmek."

Angela dişlerini sıktı. Düzenli olarak karşılaştığı bir diğer şey de buydu; yıkımcılara öfkelenen insanlar aslında geçimlerini sağlıyorlardı. "Onlar bir hizmet veriyorlardı ve bu çok özel ve iyi düzenlenmiş bir hizmetti. İtfaiyecilerin yaptığı gibi sefaletten kazanç sağlamıyorlardı. Enkazcılar olmasaydı, denizde çok daha fazla insan ölürdü."

Şişman adam ikna olmuş görünmüyordu, bu yüzden Angela onu görmezden geliyor ve onlara Kaptan Naylor'un 1872'de öldüğünden beri eve nasıl musallat olduğunu ve Naylor House Bed and Breakfast'ın konuklarının o güne kadar geceleri kaptanın sesini nasıl duyduklarını anlatıyordu...

"Muhtemelen rüzgârdandır," dedi Acne Boy. "Tropikal esintiler, ağaçlar ve Duvalın hemen köşesinde canlı müzik. Sadece gerçekten çok aptal insanlar bunun bir hayalet olduğuna inanırdı." Bu son sözü kız kardeşlere bakarken söyledi.

Naylor Evi, Lipinski Evi'nin tam karşısındaydı, bu nedenle tur Angela'nın onları Eaton Caddesi'nden geçirip bir sokak lambasının altında durmasıyla sona erdi. "Turumuza geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim." Ön kapıya baktığında kapının kilitli olmadığını ve hediyelik eşya dükkânındaki vitrin ışıklarının açık olduğunu gördü. Jonathan ortaya çıkmıştı. "Hediyelik eşya dükkânı hazır, umarım hepiniz Keys'teki konaklamanızdan keyif alırsınız."

Tanrı'ya şükür ki Acne Boy da dahil olmak üzere grubun bir kısmı içeri girme zahmetine katlanmazken, diğerleri mağazadaki ürünlere göz atmak için içeri girdi.
Dükkân. Ada hakkında kitaplar satıyorlardı, folklor hakkında,...

Keys'in bazı ünlü kişileri ve tarihi olayları vb. Ayrıca haritalar, kartpostallar, hediye kartları, yerel sanatçıların CD'leri ve turistlerin her zaman satın almaktan hoşlandıkları çeşitli aptalca *eşyalar* da vardı. Aptalca bir sebep.

İnsanlar göz gezdirirken, Angela masaya doğru yürüdü ve soluk benizli, uzun saçlı, sakallı, bira göbekli genç adama ters ters baktı zaten çok küçük tişörtünün altından dışarı çıkıyordu. En azından bu sabah yıkanmayı unutmamıştı. Burnunu, kapağında bir ork ya da onun gibi bir şey olan bir oyun dergisine dayamıştı.

"Ortaya çıkmanın tam *zamanı*," dedi.

"Ne?" Jonathan başını dergiden kaldırmadan savunmaya geçti. "Bu adamlarla işinin bitmeyeceğini biliyordum.
yedi."

"Ya erken bitirirsem? Ya da içlerinden biri başlangıçta bir şey almak isterse? Saat altıda burada olman gerekiyordu."

Jonathan başını salladı. "Her neyse."

Angela iç geçirerek etrafına bakındı ve şişman kadına doğru bir adım attı. Karısıyla birlikte üzerinde insanların isimlerinin yazılı olduğu Florida plakalarına bakan bir adam. Elinde bir plaka tutuyordu.
Terry ismiyle süslenmiş. "Bunu yeğenimiz için almalıyız." Karısı kaşlarını

çattı. "İ ile yazılmıyor mu?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Adı 'Terri', İ ile yazılıyor. O öyle yazmıyor, Y ile yazıyor." "Ne

fark eder *ki*?"

Angela ona doğru yürüdü. "Tura geldiğiniz için tekrar teşekkürler," diye yalan söyledi. "Herhangi bir sorunuz olursa, Jonathan'a sormaktan çekinmeyin.

Şurada."

"Oh, teşekkür , yapacağım," dedi şişman adam.

Evet. "Güzel."

Çift anlaşılan ve tur boyunca çok şükür sessiz kalan bir çift genç adam Angela'nın yanına geldi.

"Affedersin, Angela?" dedi içlerinden biri.

"Evet?"

"Sanırım bileziğimi Raymond'un odasında unuttum."

Diğeri *tısss* diye bir ses çıkardı. "Kahretsin Paulie, sana o tokayı tamir ettirmeni *söyledim* ama beni dinliyor musun?"

"Kapa çeneni, Mario, ben sadece-"

Mario elini kaldırdı. "İyi, , beni dinleme*,* bilmiyorum *herhangi bir şey.*"

Angela en iyi gülümsemesini takındı. "Koşup sizin için kontrol edebilirim."

" edebilir miyim?" Paulie, kocaman gözleri ve umut dolu gülümsemesiyle ona minnettarmış gibi baktı. "Bu çok harika olur. Üzerinde Kelt düğüm desenleri olan gümüş bir bilezik."

"Sorun değil." Şişman adam Jonathan'ın üzerine çullandığında orada olamama riskini aldığı için pişmanlık duyuyordu ama adamı tanıdığı için Angela muhtemelen üst kattan aptala ne söylediğini duyacaktı.

Dolambaçlı merdivenden yukarı çıkıp kapıyı açtığında mobilyaların yeniden düzenlendiğini gördü. Küçük kanepe şimdi duvara yaslanmış, salıncak doksan derece döndürülmüş ve rahat koltuk pencereye bakıyordu.

Raymond da kanepedeydi.

Tam eşikte, üzerine çok hoş bir Kelt düğüm deseni kazınmış, tokasız gümüş bir bilezik duruyordu. Angela gülümseyerek bileziği aldı ve ağır çizmelerinin altında gıcırdayan ahşabın üzerinde aşağıya doğru yürüdü.

Turistler hediyelerinin parasını ödeyip ayrıldıktan sonra (Mario ve Paulie kayıp hediyelerini geri aldığı için ona minnettarlıklarını ifade ettiler. Bilezik, Paulie Mario'ya *bu sefer* o lanet şeyi alacağına söz verdi. Jonathan ve Angela evde yalnızdılar - en azından saat sekiz grubu içeri girmeye başlayana kadar.

"Raymond'un odasını yeniden dekore etmek de neyin nesi?" diye sordu oyun dergisine geri dönmüş olan Jonathan'a.

"Neden bahsediyorsun?" diye sordu başını kaldırmadan.

"Raymond'un odası. Bütün mobilyaların yerini değiştirmişsin."

Sonunda Jonathan başını kaldırdı. "Angie, sen neden ? Buraya sizden beş dakika önce . Siz içeri dalmadan önce evin kilidini açıp ışıkları yakacak zamanım bile olmadı. Ben yukarı çıkmadım."

"O zaman mobilyaların yerini kim değiştirdi?"

"Biliyorsam ne *olayım*." Jonathan tekrar dergiye baktı.

Angela başını sallayarak dolambaçlı merdivenlerden yukarı çıktı. *Bu cidden .* Merdivenler fazladan gıcırdıyor gibiydi.
Bu sefer yüksek sesle.

Kes , bu sadece senin hayal gücün. Jonathan muhtemelen yalan söylüyordur. Ya da belki Stella veya Gene tur ederken gelmişlerdir. Tam onlar gibi olurdu.

Merdivenlerin başına geri döndüğünde kapıyı yavaşça iterek açtı ve kapı merdivenlerden bile daha yüksek sesle gıcırdadı. Bu sesten nefret ederek daha sert itti ve kapıyı sonuna kadar açtı.
kulenin tuğla duvarına çarparak açıldı.

Angela odaya baktı. Paulie'nin bileziğini almaya geldiği zamanki gibi görünüyordu.

Ama bebek gitmişti.

Raymond'un oturduğu yerde küçük bir çukur bulunan kanepeye doğru *yürüdü*. *Peki nasıl oldu da*
Hareket mi? Evin mühürlenmemiş tek kapısı ön kapıydı; hediyelik eşya dükkânındaki malları ve kasayı korumak için alınmış bir güvenlik önlemiydi bu. Ev o kadar da büyük değildi; Angela bileziği almasıyla şimdi arasında geçen sürede birinin üst kata gizlice çıkmaya çalıştığını görmüş olmalıydı.

Peki o aptal bebeği kim aldı?

Angela ahşap kapı açıldığında neredeyse yerinden fırlayacaktı. kapıyı açtığında çıkardığı sesten daha büyük bir gürültüyle kapandı.

"Tamam Jonathan, bu artık komik olmaktan çıktı." Kapıya doğru yürüdü, kolu tutup çekiştirdi ve neredeyse omzunu burkuyordu. Bu işe başladığından beri kapıyı defalarca kolayca açıp kapatmıştı ama şimdi yerinden oynamıyordu.

Birkaç kez daha çekiştirdikten sonra avuçlarını ona vurmaya başladı. "Hey! Jonathan! Aç şu lanet kapıyı!"

Yeleğinin cebine uzanarak telefonunu çıkardı. Bu saçmalıktan bıkmıştı.

Açıldığında, ekranın üst kısmında servis yok yazısı yer alıyordu.

Ne be? Cep telefonunun çekmesiyle ilgili hiç sorunu olmamıştı. Bazen yağmur yağdığı zamanlar hariç. Kesinlikle, ev ölü bir bölge değildi. Eski sevgilisiyle yarım saatlik bir konuşma yapmıştı.
bir ay önce tam da bu odada.

Öfkeyle telefonu kapatıp odanın etrafına bakındı-

-Ve Raymond'un sehpanın üzerinde durduğunu gördü. Küçük lamba yerdeydi ama Angela onun hareket ettirildiğini ne duymuş ne de görmüştü.

", bu *tamamen* bir durum. Eğer birisi-"

Raymond havada Angela'nın üzerine doğru fırladı. Bu imkânsız şey karşısında sersemlemiş olan Angela, üniversitede iki sömestr boyunca aldığı kendini savunma derslerinden edindiği içgüdülere rağmen eğilmedi.

Bebeğin darbesi onu geriye doğru savurdu, başı kapıya çarptı, şapkası yere yuvarlandı. Görüşü bulanıklaştı ve aniden midesi bulandı; samanla doldurulmuş yüz yıllık bir bebeğin, zıplamak şöyle dursun, onu nasıl yere düşürebildiğini merak ediyordu.

Raymond'un parmaksız kumaştan elleri başının iki yanını sıkıca kavradı. Angela gözlerindeki lekeleri kırpıştırmaya çalıştı ve konuşmaya, neler olduğunu sormaya çalıştı, ama sadece anlamsız şeyler söylüyordu. Bebek başının arkasını tekrar kalın ahşap kapıya çarptı.

Mide bulantısı çok fazlaydı. Şimdi önünde iki Raymond vardı, dönüp duruyor ve asla aynı şeyi değiştirmiyorlardı.
Ama o küçük kollar başını tutmaya devam etti ve onu tekrar tekrar duvara çarptı...

DÖRT

Sam batmakta olan güneşin Meksika Körfezi üzerindeki gökyüzünü muhteşem bir turuncu ve mor renge boyamasını izledi.

Dean, tamamen restore edilmiş 1967 model Chevrolet Impala'larını, Key Vaca ile Little Duck Key'i birbirine bağlayan, ABD Karayolu 1'in uzun bir parçası olan Seven Mile Köprüsü'nden geçirdi. Bobby's'den Florida anakarasının güney ucunda Interstate 95 sona erene kadar gidebildikleri kadar ana otoyollardan gitmişlerdi.

Oradan Route 1'e, ya da Florida Keys'in tamamını birbirine bağlayan tek yol olan Overseas Highway'e iniyorlardı. Buraya son geldiklerinde gün batımından sonraydı ve yapmaları gerekeni yapmışlardı.
ve ertesi sabah başka bir iş için otelden ayrıldı.

İki gün üst üste araba kullanmışlar ve iki
Güney Dakota'daki Singer Hurdalığı arasında binlerce mil var.
ve Florida Keys. Key West'in kendisi ABD kıtasının en güney noktasıydı. Yeni Yıl Gecesi için bir motelle uğraşmaktansa, vardiyalı olarak uyudular, diğeri ise çeşitli
Iowa, Missouri, Illinois, Kentucky, Tennessee ve Georgia eyaletlerinden geçerek Florida'ya ulaşmışlar, ardından da yarımadanın aşağısına kadar gitmek zorunda kalmışlardır. Tam güneş batarken varmışlar.
Ocak ayının ikisinde.

"Harika bir gün batımı, değil mi?" Dean öyle dedi.

"Evet. Yolun bu kısmı çok güzel aslında. Otoyollarda çok fazla zaman geçiriyoruz, bir süreliğine manzaralı bir sürüş yapmak güzel.
değişim."

"Babamla buraya ilk geldiğimizde arabayı o kullanıyordu, ben de senin gibi köpek gibi camdan dışarı bakıyordum."

Sam kıkırdadı. "Demek bu yüzden buraya gelmek için bu kadar istekliydin? Arabanın camlarını açabilelim diye mi?"

"Diğer şeylerin yanı sıra." Dean genişçe gülümsüyordu ve
Dışarıdan Impala'ya çarpan rüzgârın sesini duyabilmek için radyonun sesini açtı. Miami'de klasik rock çalan bir radyo bulmuştu.
Boston'dan "Long Time" çalıyordu. "Duval Caddesi, Bourbon Caddesi'nin daha rahat bir versiyonu gibi. Çok sayıda bar, çok sayıda canlı müzik, çok sayıda parti var."

"Ve bir sürü hayalet."

"Evet." Köprünün sonuna gelmişlerdi ve manzara artık uzun otlar ve ara sıra rastlanan benzin istasyonlarından ibaretti.

Sam uzun gövdesini koltukta kaydırdı. "Ayrıca turist tuzağı gibi bir yer. Paramızın yeteceği bir moteli nereden bulacağız?"

"sorun değil. Babam ve benim burada yaptığımız iş, pansiyonlardan birini beslenme alanı olarak kullanan bir cini kovalamaktı. Sahibi o kadar minnettar oldu ki, adaya her geldiğimizde ücretsiz kalabileceğimizi söyledi."

Sam minnettar bir ifadeyle başını salladı. "İyi bir şey. Sanırım bu sabah depoyu doldururken pokerden kazandığımız son parayı da harcadık." Of
Tabii ki, son iş bir moteldeydi, bu yüzden poltergeist ile başa çıkmak için orada kalmak zorunda kaldılar.

Dean uzun bir nefes verdi. Benzin fiyatlarındaki son artış hayatlarını cehenneme çevirmişti ve terk edilmiş evlerde çömelmenin gerekli hale gelmesinin ana nedenlerinden biriydi.
Ara sıra motellere alternatif olarak. Impala Sam ve Dean'in sahip olduğu tek şeydi. Bobby'nin evinde hoş karşılanmalarına ve orası onlar için bir sığınak olmasına rağmen orası onların evi değildi. Ama Impala öyleydi.

Ama bu evin beslenmeye ihtiyacı vardı. Bobby yola çıkmadan önce benzinlerini bedava doldurma nezaketini göstermişti ama Impala'nın erdemleri arasında iyi benzin tüketmek yoktu ve Güney Dakota'dan ayrıldıklarından beri birkaç kez benzin doldurmak zorunda kalmışlardı.

Denizaşırı Otoyol'da güneye doğru ilerledikçe trafik biraz yığılmaya başladı. İki şeritli bir yoldu, tek şerit gidiş
Biri kuzeyde, diğeri güneyde, yani herkes yoldaki en yavaş araba kadar hızlı gitmek zorundaydı ve bu durum genellikle Dean'i sinirlendirirdi. Yine de, o her şeyi olduğu gibi kabul ediyordu. *Burası eğlenceli bir yer olmalı,* diye düşündü Sam.
Küçük bir gülümsemeyle. Ve Dean'in mutlu olması için her şeyi yapardı.

Stock Adası'ndaki son bir köprüden geçtiler ve
diğer taraftan sağa döndüler, şimdi Key West'e doğru. Birkaç büyük otel ve alışveriş merkezinin önünden geçtiler. Şaşırtıcı bir şekilde banliyö gibi görünüyordu.
Sam, ama sonra Dean büyük bir ara sokaktan sağa döndü ve
Birdenbire beklediği gibi göründü: ahşap evler, pastel renkler, on sekizinci ve on dokuzuncu yüzyıl mimarisi. Burası Old Town'dı, Key West'in şehir merkezi bölgesi, turist tuzaklarının, plajların ve barların olduğu kısım.

Dean daha sonra sola, Eaton Sokağına döndü. Daha fazla evin, birkaç belediye binasının yanından geçtiler ve sonunda bir
Ferforje bir kapının ve birkaç büyük ağacın arkasında bir ev vardı. Caddenin karşısında, üzerinde cayo hueso hayalet turları yazan bir tabela bulunan kuleli bir ev vardı.

Sam Impala'dan indi ve yıllar sonra ilk kez dizlerini düzeltirken dizlerinin çatırdadığını hissetti. *Dizlerimin saatlerce arabada oturmaya alışık olduğunu sanırdım,* diye düşün*dü* kederle.

Kapıdan içeri giren Sam ve Dean ağaçlarla çevrili kısa bir tuğla yoldan geçerek salıncaklı güzel bir verandaya çıkan ahşap basamaklara doğru yürüdüler. Ön kapı ardına kadar açıktı ve Sam içeri girdiğinde bir oda dolusu kitaplık ve denizle ilgili hatıra eşyası gördü.
Uzak duvarda büyük bir yelkenli gemi resmi vardı ve üzerinde büyük bir üzerine yatay olarak monte edilmiş zıpkın. Sol tarafta, kitaplıkların arasında gün batımında çekilmiş iki sahil şeridi fotoğrafı vardı.

Sağ tarafta bir masa ve koridora açılan bir kapının yanı sıra duvara bitişik büyük bir çapa vardı. Ancak masada kimse oturmuyordu.

"Alo?" Dean içeri girdiklerinde seslendi.

üzerine gri-beyaz dev bir çoban köpeği ağzından dili sarkarak içeri girdi. Dean'in önünde durup havladı.

Dean kocaman bir sırıtışla, "Aman Tanrım, Snoopy? Sen misin?" dedi. Dean diz çöktü ve köpeğin ensesini kaşımaya başladı. Buna karşılık çoban köpeği ön patilerini Dean'in dizlerine dayadı ve elini yalamaya başladı.

Sam kendini "Köpeğin adı *gerçekten* Snoopy mi?" diye sormak zorunda buldu.

"Evet. Buraya son geldiğimde küçük bir köpek yavrusuydu. Kocaman olmuşsun, değil mi?"

"Ona bu ismi kim verdiyse Snoopy'nin bir beagle olduğunu biliyor, değil mi?"

Koridora açılan kapıdan bir ses geldi. "Onu aldığımızda bu isim vardı ve cevap verdiği tek isim de bu."

Sam başını kaldırdığında, tropik bir bölgede yaşayan biri için şaşırtıcı derecede soluk tenli, çok kısa boylu, çok çekici genç bir kadın gördü. ada, at kuyruğu şeklinde arkadan bağlanmış kıvırcık kızıl saçlar, çok sayıda çil ve deniz yeşili gözler. Sam'in yolda yürürken gördüğü çoğu insan gibi o da bir tişört giymişti -tişörtün üzerinde bu evin siyah-beyaz bir çizimi ve naylor house bed & breakfast yazıyordu- ve şortu ile parmak arası terliği vardı.
Floplar.

Kızıl saçlı devam etti: "Adını Bustopher Jones olarak değiştirmek istedim ama sen çağırdığında gelmedi ve Snoopy için geliyor. Peki ne yapacaksın?"

Dean dik durdu ve Snoopy'yi bacaklarının etrafında birkaç kez koşması için bıraktı. "Nasılsın Nicki?"

Nicki Dean'i kucakladı ve "Seni tekrar görmek güzel, Deano. Tekneni dışarıda park halinde görünce sen olduğunu anladım. Onu garaj yoluna çekmelisin, sokakta tutamazsın.
bir gecede." Kucaklaşmayı kesti ve Sam'e bir aşağı bir yukarı baktı. "Kim bu koca adam?"

"Ben, uh, 'Deano'nun' kardeşiyim, Sam," dedi elini uzatarak.

"Demek Sammy *sensin*, ha?" Nicki tokalaşmaya karşılık verdi.

"Evet," diye cevap verdi Sam, aniden gerilmişti.

Nicki, mükemmel dişlerini gösteren geniş bir sırıtışla, "Deano geçen sefer Keys'e geldiğinde senin hakkında *her şeyi* duydum," dedi.

"Söylediği tek kelimeye inanmayın. Ben aslında iyi bir insanım."

Nicki Dean'e baktı. "Evet, o senin kardeşin, tamam mı?"

Çoban köpeğinin hoşuna gidecek şekilde Snoopy'yi sevmeye geri dönen Dean, "Evet, onunla yaşayamam, vuramam," dedi.

"Yani bir odaya mı ihtiyacınız

var?" Sam başıyla onayladı.

"Aslında şanslısın, sana üç tane verebilirim." Dean

kaşlarını çatarak, "Üç mü? Neden biz-"

"Ah," dedi Sam hızla, "sadece iki kişiye ihtiyacımız var. Babamız, o-" Sam patentli garip ifadesini takınmış olan Dean'e baktı.

Nicki'nin yüzü düştü. "Oh hayır-oh, Tanrım, üzgünüm. Ajanlardan biri onu yakaladı mı?"

Dean sessizce, " gibi bir şey," dedi.

"Vay be. Johnny'yi gerçekten severdim, çok tatlıydı."

Sam'in John Winchester'ı tanımlamak için kullanacağı pek çok sıfat var. *Sweet* seçilemedi. Ama sadece dedi,
"Her neyse, bir oda bize yeter. Çok fazla yer kaplamak istemiyoruz."

"Bu bir sorun değil. Geçen hafta burada olsaydınız, bir şey olurdu, dolu bir evimiz vardı, ama herkes dün ayrıldı. Sadece üç kişilik bir çiftimiz var ve mekanın geri kalanı boş. Yılbaşından hemen sonrası için tipik bir durum.
sokağın karşısındaki cinayet."

Sam kardeşine bir bakış fırlattı. "Çifte cinayet mi?"

Nicki başıyla onayladı. "Evet, hayalet tur şirketinde çalışan iki kişi." Kulesi olan evi işaret etti. "Birisi onları kafaları ezilmiş halde bulmuş. İyi insanlar da. Kızın adı

Angela'ydı ve adam da Jonathan'dı. Biz turun son durağıyız ve bazen onları besliyoruz."

"O yerin perili olması mı gerekiyor?" Dean sordu.

"Evet, tur şirketi bu yüzden satın aldı. Sanırım siz ikiniz de bu yüzden buradasınız?"

Normalde Sam ve Dean ihtiyatlı davranırlardı ama Nicki onların yaşamamak için gerçekte ne yaptıklarını biliyordu. Dean, "Bir parçası, evet. Yaphet'in bugünlerde nereye yerleştiğini biliyor musun?"

"Muhtemelen onu Hog's Breath otoparkında bulacaksın. Bulamazsanız Bull'un dışını deneyin." Masanın arkasına doğru yürüyen Nicki bir çekmece açtı ve her birinin üzerinde iki anahtar bulunan iki anahtarlık çıkardı. "Çantanız var mı?"

"Her şey arabada," dedi Dean. "Park ettiğimizde çıkarırız."

"Okee dokee. Benimle gel."

Nicki onları koridora açılan kapıdan geçirdi. Sam yapamadı iki şeyi fark etmekten kendini alamadı: Birincisi, Nicki'nin şortu *çok* kısaydı ve yürürken poposu şortun içinde oldukça kışkırtıcı bir şekilde hareket ediyordu; ikincisi, Dean bunu fark etmiyordu. Karşı cinsin çekici üyeleri söz konusu olduğunda genellikle incelikten yoksun olan Dean'in ev sahibinin seksiliğine tepki vermemesi son derece sıra dışıydı.

Köşeyi dönüp bir kapıdan dışarı çıktıklarında ve üç küçük basamaktan inip dışarı çıktıklarında Nicki, "Hey, kızım, bak kim gelmiş?" dedi.

Sam, Nicki ve Dean'i kapıdan dışarı kadar takip etti ve rengarenk çiçekler, dev ağaçlar ve birkaç ağaçla dolu büyük bir bahçe gördü. rahat görünümlü beyaz hasır sandalyeler. Birinde uzun boylu, geniş omuzlu, kısa kahverengi saçlı, koyu tenli bir kadın oturuyordu.

Bir kulağında yüzük var (diğerinde yok), bir tane de burnunda var. Kahverengi bir atlet ve siyah bir şort giyerek çıplak ayaklarının üzerine sıçradı. ayağa kalktı ve genişçe sırıttı. "Deany-baby!" diye bağırdı ağaçlardan yankılanan gür bir sesle. "Geri döndün!"

Sam kardeşine baktı. "'Deany-baby' mi?"

"Kapa çeneni," diye mırıldandı Dean, sonra gülümseyerek, "Nasılsın?" diye sordu.

Nicki kolunu çok sevecen bir tavırla kadına doladı ve bu Dean'in *neden* Nicki'ye asılmadığını bir anda açıkladı. "Bu da Dean'in kardeşi Sam. Sam, bu da ortağım Bodge."

"Sizinle tanıştığıma memnun

oldum." "Ben de!"

"Onlara altı ve yedi verdim," dedi Nicki.

Bodge başını sallayarak, "Harika!" dedi. Sesi sürekli olarak on bire yükselmiş gibiydi.

Partnerinin elinden kurtulan Nicki, onları ağaçların arasından geçen tuğlalı bir patikadan iki katlı küçük bir çift eve götürdü.
ana binayla aynı tasarıma sahipti. Her birinin zemin katta bir odası, ahşap bir merdivenden çıkılan bir sundurması ve bu sundurmadan üst kattaki başka bir odaya
ikinci kattaydı. Sam odada sadece bir çift kişilik yatak olduğunu görebiliyordu, bu da ikisinin aynı yatağı paylaşmasını engelliyordu. Geçmişte yataklarını paylaşmışlardı ama Sam yayılma, Dean de tekmeleme eğiliminde olduğu için hiçbir zaman iyi bir gece uykusu olmamıştı.

Nicki, "Bu bungalovdaki iki oda sizindir," dedi.

Sam merdivenlerin iyi bir egzersiz olacağını düşünerek, "Ben en üst katı alacağım," dedi.

Nicki ona üzerinde 6 rakamı olan anahtarlığı uzattı. "Al bakalım. Gümüş anahtar ön taraftaki kapıyı açıyor, saat on gibi kilitliyoruz, o yüzden daha geç gelirsen içeri girmek için anahtara ihtiyacın olacak. Diğeri ise odanızı açıyor."

"Teşekkürler." Sam zinciri cebine koydu ve Dean'e baktı. "Eşyalarımızı almalıyız."

"Evet." Dean kendi anahtarını aldı ve Nicki onlarla birlikte ana eve geri döndü.

Impala'yı Naylor'un evinin yanındaki araba yoluna çektikten sonra Dean evden çıktı ve gözlerini kapatıp tropik güneşi yüzünde hissederek bir süre öylece durdu.

Zihinsel olarak bunun Güney Dakota'da parlayan güneşle aynı güneş olduğunu biliyordu, ama kesinlikle öyle *hissetmiyordu*. Kuzeyde Güneş onunla alay ediyor, rüzgârın soğuğu içini keserken sıcaklığıyla alay ediyordu. Burada ise güneş davetkâr ve misafirperverdi.

Her şey bitmeden buraya dönmek için bir sebebim olduğuna sevindim.

Dean içini çekti ve Sam'e katılmak için bagaja gidip içinde kıyafet ve banyo malzemeleri olan küçük gece çantalarını indirdi,
ve diğer ıvır . Dean'in yaklaşan sonuyla ilgili hisleri günden güne değişiyordu *-hatta saatten saate bile-* ama şu anda bunu sorun etmiyordu. Bir sürü hayat kurtarmıştı,
çok iyilik yaptı ve kardeşini güvende tuttu.

En önemli şey buydu. Sammy'nin güvende tutulması gerekiyordu. Annem sarı gözlü piç tarafından öldürüldüğünde, babam Sam'in altı aylık küçücük bedenini Dean'e teslim etmiş ve bir emir vermişti: "Kardeşini olabildiğince çabuk dışarı çıkar, sakın arkana bakma. Şimdi Dean, *git*!"

Bazen bu emir Dean'in hayatını tanımlamış gibi hissediyordu. Şimdi de ölümünü tanımlıyordu.

Key West'e ilk kez gittiğinde, Kaptan Tony'nin yerinde bu harika kızla tanışmıştı. O gece unutulmayacak bir geceydi, özellikle de Nicki ve Bodge onun son derece makul teklifini geri çevirdikten sonra.
Üçlü seks isteği. Dean kızın adını hatırlayamıyordu ama göğüslerinin kıvrımlarını, kullandığı terle karışık bitkisel şampuanın kokusunu ve dudaklarının tadını mükemmel bir netlikle hatırlıyordu. Kız Kaptan Tony'nin yerinde çalan grubun kız kardeşi ya da kuzeni gibi bir şeydi ve grupla birlikte Alabama'ya dönmeden önce iki haftalığına buradaydı.

Dean bir noktada Kaptan Tony'nin yerine geri dönmesi gerektiğine karar verdi. Belli ki bu bir şans tılsımıydı.

O ve Sam ana evin içinden geçerek
Arka bahçe. Dean bahçede yaşayan papağanı görmediğini fark etti ve saklanıp saklanmadığını merak etti.

"Yerleştikten sonra," dedi Dean Sam'e, Nicki'nin onları yerleştirdiği küçük eve yaklaşırken, "sokağın karşısına geçip ne bulabileceğimize bakalım."

Sam kıkırdayarak, "Elbette, Deano," dedi.

"Seni ellerimle öldüreceğim," dedi Dean. Nicki ve Bodge'un herkese şirin bir takma adla hitap etmekte ısrar ettiklerini unutmuştu ve *tabii ki* Sammy bu konuda ona zorluk çıkarıyordu.

Yine de çok geçmeden onun için bir şey bulmaları muhtemeldi ve o zaman Dean intikamını alacaktı.

Sam yukarı çıktı, uzun gövdesinin altında ahşap gıcırdıyordu.

Dean pantolonunun cebinden anahtarlığı çıkardı ve anahtarı büyük sürgülü kapıya soktu. Onu bir kenara iterek, biraz havasız olan odaya girdi. Dışarıda olduğundan çok daha sıcaktı.
Bobby'nin evi Florida standartlarına göre serindi, bu yüzden pencereyi açmak işe yaradı. Dean ve babası buraya son kez yaz mevsiminde gelmişlerdi,
ve klima kesinlikle gerekliydi.

Odada beyaz hasır başlıklı bir çift kişilik yatak vardı.
bahçe mobilyalarıyla aynı tarzdaydı ve bu Dean'in işine geliyordu. Bu kez, yol arkadaşını rahatsız etme endişesi duymadan eve birini getirebilecekti. Duvarlar ve halı
ve duvarda asılı deniz manzaralarının yanı sıra bir gemi dümeni vardı.

Dean yukarı uzanarak tavan vantilatörünü çalıştıran zinciri çekti ve büyük sürgülü kapıyı açık bıraktı ama
böcekleri dışarıda tutmak için paravan kapı. Sam'i sivrisinekler konusunda uyarmayı düşündü ama sonra bunun onun için daha eğlenceli olacağına karar verdi.
bu dersi kendi kendine verdi.

"Evimde ne işin var senin?"

Etrafında dönen Dean mavi şapkalı bir adam gördü.
ceket ve beyaz pantolon. Dean adamın arkasındaki duvarı da açıkça gördü.

Dean avcılık yaptığı onca yıl boyunca pek çok ruhla karşılaşmıştı. Çok azı bu kadar *tutarlı* olabilmişti. "Uh-"

"Sana bir soru sordum, genç adam. Burası benim evim ve burada ne yaptığını bilmek istiyorum!"

"Ve sen?"

"Kaptan Terrence Naylor, tabii ki! Şimdi lanet soruma cevap ver!"

BEŞ

Greg Mitchell karısı Krysta'ya sürekli Key West'in yılbaşını geçirmek için mükemmel bir yer olduğunu söylüyordu. Orada üç gün geçirdikten sonra Krysta onun haklı olduğunu kabul etmişti.

Mutlu bir evliliği olan Greg, bir konuda haklı olduğunun asla söylenmemesine alışkındı, bu yüzden Krysta'nın
büyük bir zafer olduğunu kabul ediyorum.

Şüpheciliği Key West'in en iyi şehir olmamasından kaynaklanıyordu. Dünyada tüplü dalış yapılabilecek en iyi yer. Hawaii'de, Turks ve Caicos'ta, Cook Adaları'nda, Papua Yeni Gine'de ve daha pek çok yerde dalış yapmışlardı.
Keys'in sunabileceği.

Ancak Key West'te o yerlerde olmayan mükemmel bir gece hayatı vardı. Her gece farklı bir Duval Caddesi barına giderlerdi,
iyi bira içtiler ve iyi müzik dinlediler. Hatta bir gece karaoke bile yaptılar, ikisi birlikte "Time of My Life" ve "Paradise by the Dashboard Light" şarkılarını "söylediler".

Bugün bir dalış daha yapmaya hazırdılar, ancak rüzgâr şiddetliydi ve su dalış için çok dalgalıydı. Neyse ki, dalış
Dükkan onları otelden aramış ve gün için başka planlar yapmaları için zamanları olduğunu söylemişti.

Turistik olmaya ve çeşitli yerleri görmeye karar verdiler. "Küçük Beyaz Saray'a gitmek ister misin?" Greg sordu.
Front Street'teki Hyatt'taki otel odalarında yatıyorlardı.

"Peki ya Hemingway Evi?"

"Sanırım. Yani, bu sadece Hemingway." Greg bu sözleri söylerken bile onları geri alabilmeyi diledi.

"'Sadece' Hemingway mi? Ernest Hemingway en büyük Amerikan yazarıdır!"

"Eğer diğer Amerikalı yazarları saymazsanız." Onlar yıllardır bu tartışmayı yapıyorlardı. Aslında, çıkmaya başlamadan önce de vardı, çünkü ilk kez üniversitede bir Amerikan edebiyatı dersinde tanışmışlardı ve bu konu gündeme gelmişti. (Profesör, tabii ki ama sınıfın çoğu onun tarafındaydı).

Krysta bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı, kapattı ve sonra elini kaldırdı. "Bunu yapmayacağız. Bakın, onun yazıları hakkında ne düşünürseniz düşünün, burada yaşadı ve ona adanmış harika bir müze var. *Ve müze* kedilerle dolu."

Greg gözlerini kırpıştırdı. "Kediler mi?"

Krysta başını , "Evet. sürü var. Ve hepsi de altı parmaklı."

"Şaka yapıyorsun!" Greg gözlerinin hissetti. "Oh, bu *harika*. Polidaktil kediler *çok havalı*." Hayatı boyunca bir kedi insanı olan Greg ve Krysta'nın Lawrence, Kansas'taki evlerinde şu anda, sahipleri tatildeyken Greg'in kız kardeşi tarafından bakılan üç kedi bulunuyordu.

Krysta başını sallayarak ayağa kalktı ve kapıya doğru ilerledi, Yolda büyük siyah Coach çantasını kaptı. Pahalı çanta, üzerindeki tişört, şort ve file sandaletlerle pek uyuşmuyordu.

giyiyordu ama Krysta tüm eşyalarını taşıyabilecek kadar büyük bir şeye ihtiyacı olduğu konusunda ısrar ediyordu ve Greg tartışmaktan çoktan vazgeçmişti.

"Neden herkes gibi 'altı parmaklı' kedi diyemiyorsunuz?" diye sordu.

Greg, çocukluğundan beri sahip olduğu eski ve yıpranmış Kansas City Royals şapkasını kaptığı gibi onun peşinden dışarı çıkarken, "İşte ben de bundan bahsediyorum," dedi. "Hemingway 'polidaktil' yerine 'altı parmaklı' kelimesini kullanacak türden bir yazardı, ama 'polidaktil' mükemmel bir
Uzaktan eğitimli biri için kabul edilebilir bir kelime."

Kapıyı arkalarından kapattıklarında -eğer çekip kapatmazsanız, her zaman tam olarak kapanmıyordu ve içeride değerli eşyaları vardı- koridordan asansöre doğru ilerledi. Krysta çantasını karıştırmaya başlarken, "Evet ama bu terim kesin değil. Bütün
'polydactyl' normalden daha fazla el ya da ayak parmağına sahip olmak anlamına gelir. 'Altı parmaklı' ise tam olarak Hemingway Evi'ndeki kedilerin sahip olduğu anlama geliyor: altı parmaklı. Aha!" Bu sonuncusu, nihayet kocaman çantasından güneş gözlüklerini çıkardığında oldu.

Greg, Krysta'nın güneş gözlüğü takmasından nefret ederdi, çünkü gözlük onun muhteşem mavi gözlerini kapatıyordu. İngilizce dersinden birbirlerinden hoşlanmadan çıkmışlardı, ama bir sonraki dönem ortak bir arkadaşlarının yurt odasında düzenlenen bir partide tekrar karşılaştılar. Kız saçını değiştirmişti.
rengindeydi, bu yüzden onu tanımadı ve muhteşem mavi gözlü kadına asılmaya başladı, bütün gece konuşana kadar fark etmedi (partinin söndüğü noktayı çoktan geçmişti)
Amerikan Edebiyatı dersindeki düşmanı olduğunu söyledi. Gözleri ay ışığı havuzları gibiydi ve bunu ilk kez yüksek sesle söylediğinde sadece biraz inledi.

Greg sağ elinin parmak eklemiyle asansörün aşağı düğmesine dokunarak, "Bu tartışmayı yapmayacağımızı sanıyordum," dedi.

"Değiliz-bu senin kendini beğenmiş bir akademik budala olduğunla ilgili bir tartışma, Hemingway'in yazdıklarının göreceli değerleriyle ilgili bir tartışma değil."

"Bunu Hemingway'e bağladığıma yemin edebilirim," dedi gülümseyerek.

"Evet," dedi Krysta alaycı bir tavırla, "ve ben de sana ahmak demek için bunu görmezden geldim. Bu tartışmayı yapmayacağımı söyled*im*."

Başını sallayarak ve gülerek, "Seni seviyorum," dedi.

Güneş takarken mavi gözleri parıldadı. "Ben de seni seviyorum."

Front'tan Whitehall'a kısa ve keyifli bir yürüyüş yaptılar, sonra Whitehall'dan birkaç blok aşağı inerek Olivia Caddesi'ne ulaştılar. Yol üzerinde birkaç ev, restoran ve benzerleri vardı - Küçük Beyaz Saray'ın girişlerinden birinden bahsetmiyorum bile.
Harry S. Truman'ın başkanlığı sırasında Camp David'den (o zamanlar Shangri-La olarak adlandırılıyordu) kaçınarak tercih ettiği tatil yeri. Hemingway Evi'nin karşısındaki caddede dev bir
deniz feneri. Devasa silindirik yapıya bakan Greg, "Hemingway'den sonra oraya gitmeliyiz," dedi.

"Um, tamam."

Karısının tereddütlü ses tonuna bir bakış atan Greg, "Ne?" diye sordu.

"Asansör olmadığını biliyorsun, değil mi? O şeyin tepesine kadar *yürümek* zorundasın."

"Evet, yani?" Greg öfkeyle, bu imadan hoşlanmadığını söyledi.

"Tamam, ama yolu yarıladığımızda ve Buda Göbeği'ni o kadar merdiveni taşımaktan bitkin düştüğünde, sakın ağlayarak
Ben."

Kendinden emin bir şekilde göbeğini sıvazlıyordu - Krysta'nın İki yıl önce sevgiyle "Buda Göbeği" olarak adlandırılan "Buda Göbeğini *sevdiğini* sanıyordum" dedi.

"Onu seviyorum tatlım, ama merdiven çıkmaya engel oluyor."

"Bah. Ve fooey. Merdivenleri çıkacağım ve kondisyonumla alay etmenize güleceğim."

Krysta gülümseyerek ve yanağına bir öpücük kondurarak, "Nefes alabildiğini varsayarsak, elbette," dedi.

Söz konusu gagalama onu yatıştırmadı. "Hadi, gidip abartılmış bir yazara yazılan övgüye bakalım."

Krysta dilini çıkardı ve evi çevreleyen tuğla duvarın önündeki bilet gişesine doğru ilerledi. Gişenin arkasında Sarmaşıklarla kaplı bir kapı vardı ve şu anda açıktı.

Giriş ücretini ödedikten sonra kabinde oturan ve okuduğu kitabı yarıda kesmelerinden sıkılmış görünen genç bir kadına *Entertainment Weekly,* kapıdan geçip merdivenlerden eve doğru ilerlediler. Küçük gözlü, gülümseyen genç bir adam. Burnu ve çarpık dişleri yaklaştıklarında onları karşıladı. "Merhaba! Hemingway Evi ve Müzesi'ne hoş geldiniz! Bu ilk gelişiniz mi?"

Etrafta başka kimse yoktu. Greg bu sabah sokaklarda diğer sabahlara göre daha az insan olduğunu fark etmişti ve bunu yeni yıldan sonraki gün olmasına bağlıyordu -Kaldıkları sürenin tatilden sonraya sarkmasını planlamalarının bir nedeni de buydu. "Evet, öyle."

"Benim adım David ve şu saatte başlayacak olan turu ben yöneteceğim saati on beş dakika geçe. O zamana kadar sorularınızı yanıtlamaktan memnuniyet duyarım." Sanki ilkini bekliyormuş gibi devam etti: "Ev ilk olarak 1851 yılında Asa Tift tarafından inşa edilmiştir.

bir deniz mimarı ve . Ernest Hemingway 1931'de burayı evi yaptı."

Krysta sordu: "Evin etrafında neden tuğladan bir duvar var? Güvenlik mi?"

Greg bununla ilgilenmiyordu; kedileri arıyordu ve hiç kedi göremeyince şaşırdı.

David, Krysta'nın sorusuna yanıt olarak, "Bir sonra," dedi. "Başlangıçta arazinin etrafında basit bir zincir bağlantı çiti vardı, ancak Bay Hemingway eve bakacak insanlardan mahremiyet istedi. Bay Hemingway oldukça ünlü biriydi ve Key West, örneğin Hollywood'a göre çok daha rahat bir yer."

"Kediler nerede?"

David aniden gerildi. "Ee, korkarım-" "Ne oldu?" Greg sordu.

"Sen iyi misin?" Krysta sesinde endişeyle ekledi.

David alnındaki teri silerek, "Önemli değil, sadece Bay Hemingway hakkında bilmek istediğiniz başka bir şey var mı?" diye sordu.

"Kediler gerçekten de onun sahip olduğu polidaktilin torunları mı?"

Krysta, "Kocam bir Hemingway'den çok bir kedi insanıdır, korkarım," diye ekledi.

David yüzünü buruşturdu. "Keşke bunu söylemeseydin."

"Ne oldu? Neden-" Greg aniden bir elin omzunu kavradığını hissetti. Etrafında dönerken, gördü-

Hiç kimse. Ama yine de eli hissetti.

Bir ses haykırdı, tuğla duvarlarda yankılandı ve Greg'in kaburgalarında titreşti, aynı anda her yerden geliyormuş gibi görünüyordu. "Çık dışarı!
Çıkın, çıkın, *çıkın*!"

El Greg'i iterek merdivenlerden kapıya doğru tökezlemesine neden oldu. Greg ayaklarını altına almaya çalıştı ama sağlam bir zemin bulamadı ve yere düştü. Sağ kolu kaldırıma çarptığında acıyla irkildi.

"Aman Tanrım, *Greg*!" Krysta ona doğru koştu ve yanına diz çöktü. "İyi misin?"

Greg oturur pozisyona tırmandı ve arkadaşına baktı
Ön kolunu. Birkaç sıyrığı vardı, kanıyordu ve lanet *olsun acıyordu*. David'e bakan tur rehberi hayalet görmüş gibi bakıyordu. "*Bu da* neydi böyle?"

O ses geri geldi. "*Defol* dedim, lanet olası! Lanet *olası kediseverlerden* bıktım usandım!"

Greg şimdi cidden başlamıştı. "Ne-Kim
-?" *Bir tür kayıt olmalı ya da hoparlörden. Olmak zorunda.*

Bunu rasyonalize etmeye çalışsa da, buna gerçekten inanmıyordu. Hoparlörden bir ses geldiğinde, o sesi ruhunuzda hissetmiyordunuz.

Ses devam etti. "Kız kalabilir. *O* gitmek zorunda!"

"Ee," dedi David, "ah, tamam. Yani, tabii ki, Bay Hemingway."

Greg gözlerini kırpıştırdı. "Bay *Hemingway*?" Şimdi bunun bir tür numara olduğunu biliyordu. Dengesiz bir şekilde ayağa kalktı, sadece sol elini kullanabiliyordu.
ve Krysta'yı destek için aradım. "Bu sahte. Hemingway *öldü*, seni aptal herif, benim de kolumun derisi yüzüldü ve ben-"

Yine o ses: "Tabii ki *öldüm*, seni mankafa! Ama burası *benim* evim, kedi cenneti değil."

Krysta bu şeyle sanki Hemingway′miş gibi konuşmaya başladı. "Kedileri sevdiğini sanıyordum."

"Kedimi severdim," dedi ses. "Bu, evimin lanet olası bir hayvanat bahçesine dönüşmesini istediğim anlamına gelmiyor! Şimdi !"

Greg bir kez daha elleri hissetti, bu sefer iki el göğsündeydi, ancak şok olmuş gibi görünen Krysta ve taş gibi korkmuş David'den başka kimseyi göremiyordu. Ellerini tutmaya çalıştı.
her kimse, ama o sadece hiçbir şey için çırpındı. Eller onu şiddetle geriye doğru itti. Greg kapıdan geri geri çıkmamaya çalıştı ama görünmez eller çok güçlüydü.

Sağ kolunun üzerine tekrar yere düştüğünde haykırdı. "Ah! Kahretsin!"

Krysta onun peşinden kapıya doğru koştu. Kapıdan geçer geçmez kapı, birkaç sarmaşık yaprağının kaldırıma düşmesine neden olan metalik bir çınlamayla kapandı.

"Tanrım, Greg, çok üzgünüm. 911'i arayacağım." Çantasını kaptı ve cep telefonunu bulmak için karıştırmaya başladı.

Greg sol elini Krysta'nın koluna koydu. "Hayır, hayır, sorun yok. Bir eczaneye gidip üzerine sürmek için bir şeyler alacağız."

"Emin misin?"

"Yapmak istediğim son şey, az önce olanları bir acil servis hemşiresine açıklamaya çalışmak."

Krysta gülümsedi. "Tamam. Hadi, sanırım Duval'da bir eczane vardı."

Greg'in ayağa kalkmasına yardım etti. Hemingway Evi ve Müzesi'ne baktı. Bilet gişesindeki genç kadının, Hemingway'in hayaletinin tezahürünü bir hayalet olarak görmediğini fark etti.
Burnu dergide gömülü kaldığından, film yıldızları hakkında okumayı bırakmak için yeterli bir neden. "Bu da *neydi* böyle?"

Krysta ısrarla, "Bilmek istediğimi sanmıyorum," dedi. "Ama haklıydın, buraya gelmek kötü bir fikirdi."

Olivia Caddesi'nden Duval'a doğru yürümeye başladıklarında Greg başını salladı. "Vay canına."

"Ne?"

"Bu yolculukta haklı olduğumu iki kez kabul etmiş oldun."

Krysta ilk olarak, "Yılda bir kez haklı olduğunu kabul ediyorum. Key West'in iyi bir tatil yeri olduğu konusunda haklı olduğunu söylediğimde Hala 2007. Bu 08 için itiraf ettiğim tek zamandı." "Sen

nasıl , aşkım."

ALTI

Dean Winchester'ın ne bilemediği çok ender görülürdü.

Kaptan Terrence Naylor'ın ruhunun karşısında durduğunu fark ettiğinde tek yapabildiği "Um-okay," demek oldu
ve onunla sohbet etmeye çalışıyordum. "Bu çok garip." "Soruma

henüz cevap vermedin!"

Sonunda Dean arkasına yaslandı, vücudunu kapıya doğru eğdi ama gözlerini Naylor'dan ayırmak istemiyordu. "Sam!"

Bir dakika sonra, Sam'in on iki numarasının aşağı indiğini duydu. ahşap merdivenlerden indi ve kardeşi içeri girdi. "Ne oldu Dean? Bu bir ruh."

Dean, "Teşekkürler Kaptan Belli," diye mırıldandı.

Naylor şimdi ektoplazmik kollarını vücudunun üzerinde kavuşturuyordu. asılsız göğüs. "İçinizden biri *lütfen* kendini açıklasın."

Sam gözlerini yavaşça Naylor'dan ayırıp Dean'e baktı. "Bu konuşan bir ruh."

"Görünüşe göre."

Naylor, "Benden sanki karşınızda değilmişim gibi bahsetmeyi bırakın!" diye bağırdı.

"Şey," dedi Sam yavaşça, "tam olarak öyle değilsin. Görüyorsunuz ya, siz ölüsünüz."

"Evet, bunun *farkındayım*, izin verirseniz," dedi Naylor sınanırcasına. "Denizin beni sardığı hissini, tuzlu suyun beni sardığı hissini çok net hatırlıyorum.
ağzımı ve burnumu doldurdu. Oldukça tatsızdı ve bunu unutmak istemiyorum."

Dean kaşlarını çattı. "Yani bir ruh, bir hayalet olduğunu ."

"*Elbette* biliyorum! Ve sen *hâlâ* cevap vermedin-" "Burası

bir otel," dedi Sam. "Bir han."

Dean, Bodge'un en son buraya geldiğinde kendisine verdiği yerin tarihini hatırlatarak ekledi: "Sizin soyunuz burada bir süre yaşadı. Otuz yıl kadar önce bir adam burayı müzeye çevirmeye çalışmış. Oldukça kötü bir şekilde battı ve yaşlı bir kadın burayı satın alıp bir hana dönüştürdü. Emekli olduğunda, burayı genç ve güzel bir adama satmış. Hala orayı işleten çift." Dean çiftin iki üyesinin de kadın olduğunu söylemenin pek de iyi bir fikir olmayacağını düşündü.

Naylor kaşlarını çatarak, "Bu çok saçma. Neden biri benim *evimde* kalsın ki?"

"Biraz yenilendi," dedi Sam güçlükle.

Naylor başını sallayarak, "En azından çığlık atmıyorsun," dedi.

"Ne demek istiyorsun?" Sam sordu. "Daha önce tezahür ettiniz

mi?" "Anlayamadım?"

Dean hemen, "Bizden önce başka insanlarla mı konuştunuz?" dedi.

"Elbette! Tam olarak *konuşmadım*. Bunu yapmaya çalıştım ama hiçbir şekilde anlayış göstermediler. En çok
Özellikle de kızların kulak tırmalayan feryatları." "Ve sen hep

burada mıydın?" Sam sordu.

"Ölümümün ardından ruhum buraya geldi. Agnes'imin gittiği o saçma ruhçularla alay ederdim. Cennetteki ya da cehennemdeki ruhlarla konuşulabileceğine inanmıyordum. İkisine de gerçekten varamayacakları hiç aklıma gelmemişti.
varış noktası. Onun yerine, ölümden sonra kendimi burada buldum."

"Bu alışılmadık bir durum değil," dedi Sam. "Ruhlar genellikle ölümden sonra, hayattayken kendileri için önemli olan yerlere çekilirler."

"Benim için bu evden daha önemli hiçbir şey olmadı genç adam, hizmet ettiğim bile. Ben bir
Tüm yetişkin hayatım boyunca hurdacılık yaptım ve bu evi kendim inşa ettim. Malzemenin parasını hurdacılardan kazandığım maaşla ödedim ve bu iki iyi elimle inşa ettim." Muhtemelen eskiden etli ve nasırlı olan ellerini uzattı.
madde.

Dean şey söylemek üzereydi ama kaptan konuşmaya devam etti. Zavallı piç yüz elli yıldır doğru dürüst bir konuşma yapmamıştı, bu yüzden Dean onun saçmalamasına izin verdi.

"Sonunda kendi gemimin sahibi oldum ve bir eş aldım. Agnes bana oğullar ve kızlar doğurdu ve ben de çocuklarımın büyümesini izleyebilmek için emekli oldum. Sonra veremden vefat etti ve ben de başka bir tekne satın aldı." Başını iki yana salladı. "İşler ne yazık ki değişmişti, özellikle de Kuzey Saldırı Savaşı çok kötü sonuçlandıktan sonra."

Dean her nasılsa başarmıştı. Bir sürü insan tanıyordu.
Amerikan İç Savaşı'n*a hâlâ* bu şekilde atıfta bulunan modern Güneyliler.

"Resifleri bilmeyen genç enkazcılar
Dışarı çıktıklarında kendilerini kurtardılar. Çok daha fazla yolsuzluk, onurlu yargıçların emekliye ayrılması ve yerlerine geleneklerden hiçbir şey anlamayan aptal genç adamların gelmesi. Ve sonra o kutsanmış fırtına..."

Sam bunların hiçbirini takip etmemiş gibi görünüyordu. Dean Naylor'un neden bahsettiğini sadece Key West'i daha önce ziyaret etmiş olduğu için biliyordu. Bir parmağını kaldırdı. "Uh, Kaptan? Bakın, kardeşim
ve benim, ah, özel olarak konuşmamız gerekiyor, tamam mı? Biz hemen dışarıda olacağız."

"Gerçekten bir pansiyon mu?"

Sam başını , "Gerçekten. Sizce hangi , Kaptan?"

"Ben Rabbimizin bin sekiz yüz yetmiş bir yılında öldüm. Sanırım artık yüzyılın dönümüne yaklaşıyoruz?"

"Aslında onu geçtik," dedi Sam.

"İki kez," diye ekledi Dean yardımsever bir şekilde. "Şimdi *yirmi* yüz sekiz oldu."

Naylor'ın yüzü düştü. "*O kadar* uzun zaman mı oldu?"

"Korkarım öyle." Dean Sam'in omzunu tuttu ve onu verandanın kapısından dışarı çıkardı. "Şimdi bize izin verirseniz."

Dışarı çıktılar, Dean kapıyı kapattı ve bahçeye doğru yürüdüler. "Molly piliç ve Çiftçi Greeley yine aynı şey," dedi.

Sam başını salladı. "Evet, ama bu çok farklı. Molly ve Greeley yılda sadece bir kez tezahür ediyorlardı. Bu yüzden katıydılar ve konuşuyorlardı, bütün bir yılın ruhsal enerjisiydi.

tek bir güne sıkıştırılmıştı. Ayrıca, belirli bir güne bağlıydılar
zaman ve yer. Ama tipik bir musallattan böyle bir şeye geçmek, bu yeni
bir şey." Sam başının arkasını kaşıdı. "O yıkıp dökmeler de neyin
nesiydi?"

Dean değişiklik olsun diye Sam'e ders verme fırsatını yakalayınca
gülümsemekten kendini alamadı. "O bir yıkıcıydı, on dokuzuncu yüzyılda
buralarda büyük bir işti."

"Gemileri kasten mi batırıyorlar? Bu korkunç bir şey."

"Hayır, aptal herif, gemiler kendi başlarına harap olurlar.
Kıç taraflarında kayalıklar vardı ve gemiler her zaman . Unutmayın, o
zamanlar teknelerin çoğu ahşaptı. Enkazcılar tekneleri kurtaran kurtarma
gemileriydi."

Sam bungalova dönüp bakarak, "Demek bir korsandı," dedi.

Dean gülerek, "Ben de ilk başta öyle düşünmüştüm," dedi.
"Ama hayır, hepsi yasaldı. Oldukça sıkı bir şekilde denetleniyordu ama
bu işte iyi olan insanlar çok para kazanıyordu. Şehirdeki güzel evlerin
yarısı
ada yıkıcılar ve aileleri tarafından inşa edildi."

"Huh." Sam ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Peki şimdi ne olacak?"

Dean omuz silkti. "Şimdi bir şey yok. Yaphet ruhların
ada daha aktifti. Bu da sadece kafasının iyi olmadığını kanıtlıyor."

"Bu sadece aktif olmaktan daha fazlası Dean, bu -şimdi değil, süper
şarjlı."

"Evet," dedi Dean, "bu ciddi bir büyü gerektirir."

Sam iç geçirerek, "da Wyoming mültecilerimizden biri olma ihtimalini
daha da artırıyor," dedi. Treo'sunu pantolonundan çıkardı
cebinde. "Bobby'yi arayacağım."

"Tamam. Oda arkadaşım konusunda ne yapabileceğime bakacağım."

Sam telefonu kulağına götürürken Dean tekrar verandaya çıktı ve kapıyı kaydırarak açtı. "Kaptan?"

"Sen ve kardeşin görüştünüz mü?" diye sordu küçümseyerek.

"Bakın, diğer bungalovlardan birinde kalabilir misiniz? Yani, Sammy ve ben mahremiyetimizi istiyoruz, anlıyor musun?"

"İsteğinizi yerine getirmeye istekli olabilirim, genç adam,
Bana neden diğer herkesten bu kadar farklı tepki verdiğinizi açıklayabileceğinizi varsayıyorum."

"Birkaç nedeni var," dedi Dean. "Birincisi, kardeşim Sam ve ben avcıyız. İblislerle, vampirlerle ve benzerleriyle savaşırız."

"Bu yüzyılda bu yaygın bir uygulama, değil mi?"

"Uh, hayır, aslında- biz biraz radarın altındayız."

"Neyin altında?"

Radarın yirminci yüzyıla kadar geliştirilmediğini hatırlayan Dean ifadesini değiştirdi. "Biz gizli bir topluluğuz."

Naylor gözlerini devirdi. "Üç kez lanetlenmiş masonlar gibi sanırım."

"." Dean bunun iyi bir benzetme olduğunu düşündü ama yine de masonların kaynakları için adam öldürebilirdi.

"Birkaç sebepten söz ettiniz. Diğeri nedir?"

"Normalde sizin gibi ruhlar yaşayan insanlarla bu kadar kesin bir şekilde iletişime geçemez. Hayatım boyunca bunu yaptım ve genellikle bir ruhla böyle bir konuşma yapamam. Bu da demek oluyor ki

Bu adada ölülerle uğraşan biri ya da bir şey var."

"Ve bu birine ya da bir şeye karşı silahlanmak niyetindesiniz?"

"Planımız bu, evet."

Naylor yine kollarını kavuşturdu. "Peki başarılı bana ne olacak?"

Dean bir nefes verdi. "Daha önce olduğun şeye geri dönersin. Ya da -" Tereddüt etti. "Ya da kalıntılarını tuzlayıp yakarız ve sen de hangi öbür dünyaya gideceksen oraya gidersin."

"O zaman seninle bu anlaşmayı yapacağım, genç adam."

Kendini müdürün gibi hissetmekten bıkmış bir halde, "Benim adım Dean. Dean Winchester. "Genç adam" değil."

Naylor ilk kez gülümsedi. "Pekâlâ Bay Winchester, anlaşmamızın şartları şöyle: Evimde kaldığınız süre boyunca mahremiyetinizi bozmayacağım. Karşılığında, sizden şunu talep ediyorum,
Sen ve kardeşin çabalarınızda başarılı olursanız, cesedimi bahçedeki ceviz ağacının altından çıkarır, dediğiniz gibi tuzlayıp yakar ve ruhumu bu sefil yerden kurtarırsınız."

Dean kendini tutamayarak küstahça, "Buranın hayatındaki en önemli yer olduğunu sanıyordum," dedi.

"Öyleydi. Ama hayatım sona erdi ve burası artık benim evim değil. Hayatıma devam etme vaktim geldi de geçiyor, sizce de öyle değil mi Bay Winchester?"

Bu plan zaten Dean'in aklının bir köşesindeydi.
-Diğer hususları bir kenara bırakırsak, bu ruh

Nicki ve Bodge'un işi... "Elbette, sorun değil" demek onun için yeterince kolaydı.

"Normalde bu noktada elime tükürür ve onu size uzatırdım."

Sam bir eliyle kapıyı açarken diğer eliyle telefonunu cebine geri koyarken Dean, "Yaptık demeyelim," dedi. "Bobby ne dedi?"

Sam gözlerini Naylor'a dikti ama Dean onu savdı. "O iyi biri."

Dean'e bunu daha sonra konuşuruz der gibi baktıktan sonra Sam şöyle dedi, "Bobby de böyle bir şey duymamış ama kütüphanesini karıştırıp ne çıkacağına bakacağını söyledi."

Dean, Bobby'nin her şeyi ezbere bilmesini daha çok seviyordu, bu da Dean'in doğrudan kıç tekmeledikleri bölüme geçebileceği anlamına geliyordu.

Sam devam etti: "Ayrıca, Yaphet'in ilk kez bu şekilde Beatles'ın söylediğinden beri hiçbir konuda haklı çıkmadı."

Dean buna güldü. "Hadi, caddenin karşısına bakalım, sonra da Yaphet'in izini ."

"İyi şanslar beyler," dedi Naylor. "Tanrı hepimizin iyiliği için sizinle olsun."

Sonra ruh kayboldu. Solma yok, hareket yok - bir saniye oradaydı, bir saniye sonra yoktu.

Dean Sam'e baktı ve sırıttı. "Ürkütücü."

Sam'in hakkını yemeyelim, bu berbat şakaya bir cevap bile vermedi. "Neden bize şans diliyor?"

Onlar ayrılırken Dean kaptanla yaptığı konuşmayı anlattı.
Şöyle bitirdi: "Bu çok garip." "Ne

demek istiyorsun?"

"Bu insanları tuzlayıp yakıyoruz çünkü yaygara çıkarıyorlar. Bunu ruhlar açısından hiç düşünmemiştim. Bir yıl kadar önce New York'ta yaptığımız işi hatırlıyor musun?"

Arka kapıdan ana eve girdiklerinde Sam gülümsedi. "Adamın plak koleksiyonu karşısında ineklediğini hatırlıyorum."

Kazıyı görmezden gelerek -Manfred Afiri'nin Dean'ciddi şekilde imrendiği *harika* bir plak koleksiyonu olmasına rağmen- "Kemikleri tuzlayıp yakmadık çünkü öldürüldüğünü kanıtlamak için cesede ihtiyacımız vardı" dedi.

"Hatırlıyorum, evet. Sence yapmalı mıydık?"

Resepsiyonda oturan Bodge'a hızlıca el salladıktan sonra ön kapıdan çıktılar. "Bilmiyorum. Yani, Manfred ikimizin de
sayılar ve ruh tekrar harekete geçerse arayacaktı, ama-"
Ferforje kapıyı alçak bir gıcırtıyla açarken başını salladı. "Devam etmesine izin vermeyerek onun ruhuna bir iyilik mi yaptık?"

Sam kardeşine baktı. "*Sen* ne zamandan beri bu ortaklığın mızmız emo sürtüğü oldun?"

Dean gözlerini devirerek, "Kıçımı öp Sammy, ne demek istediğimi biliyorsun," dedi.

"Biliyorum, sadece bunu söylediğini duymak beni şaşırttı."

"Ne yani, arada bir felsefe yapamaz mıyım?"

Sam gülümsedi. "Arada bir olduğu sürece, sanırım."

"Teşekkürler."

Eaton'ı geçtiler ve kulesi olan eve yaklaştılar.

Ne yazık ki kapı kilitliydi, evin önündeki çalılardan birinde olay yeri bandı dalgalanıyordu ve penceredeki tabelada bir sonraki duyuruya kadar kapalı yazıyordu.

"Sanırım çifte cinayet iş için gerçekten kötü bir şey," diye mırıldandı Sam.

"Evet. Çılgın kilit açma becerilerimizi denemeden önce sokakta daha az insan olmasını beklemeyi tercih ederim."

Sam Dean'e alaycı bir bakış attı. "Doğru. Ne yani, şu Yaphet denen adamla mı konuşacağız?"

"." Dean kıkırdadı. "Manfred'in altmışlı yıllara nasıl bir yolculuk olduğunu hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Yaphet daha kötü."

Sam ürpererek, "Tamam, şimdi korkuyorum," dedi.

Bunun üzerine Dean Sam'i Duval Sokağı'na doğru götürürken sırıttı.

Ah, işte hayat bu, diye düşündü Dean kısa saçlarının arasından serin rüzgârı, hiç de Ocak ayına özgü olmayan sıcaklığı ve etraftan yükselen müzik seslerini hissederken. Sadece yarısını hareket ettirerek bloktan Duval Sokağı'na geçtiklerinde sanki bambaşka bir yere girmiş gibiydiler. Eaton Caddesi sessiz ve çoğunlukla yerleşim yeriydi. Duval ise
Mağazalar, restoranlar, barlar ve insanlarla dolu ticari bir yerdi. Hem kaldırımlar hem de sokaklar yayalarla doluydu, bazıları sarhoş gruplar halinde seyahat ediyordu. Arabalar yolda korkunç derecede yavaş ilerliyordu. Dean yarım düzine bas sesi duyabiliyordu.

dikkatini çekmek için yarışıyor, arada sırada karaoke makinesine eşlik eden birinin feryadından bahsetmiyorum bile.

Dean Sam'e bakarak, ″Tanrım, burayı özlemişim," dedi. "Neden

şaşırmadım ki?" Sam hafif bir hoşnutsuzlukla, "Neden

şaşırmadım?" dedi.

Dean başını salladı. "Üniversite senin için boşa gitti, ahbap."

Duval'dan geçtiler ve Caroline Sokağı'nın Bull'a vardılar; burası alt kattı. Üst katta
Whistle'da bilardo masası, müzik kutusu ve balkonda insanlar vardı. The Bull alt kattaydı ve müzik gruplarının çaldığı küçük bir sahnesi vardı. Duval'daki çoğu yer gibi Bull da açık havadaydı ve hem Duval hem de Caroline tarafında büyük pencereler açıktı. Dean o pencerelerden iki adamı görebiliyordu.
Akustik gitarlar çalıyor ve masalar içkilerini yudumlayan insanlarla doluydu. Yaklaştıkça, sahnedeki iki adamdan The Who'nun "Pinball Wizard" şarkısının tınılarını duyabiliyordu.

Her ne kadar içeri girip bir süre onları dinlemek istese işleri vardı, özellikle de söz verdikleri gibi avları Caroline Sokağı'nın kaldırımında oturuyordu. Dean onun orada olmayacağını umuyordu, böylece Duval'dan aşağıya doğru yürümek için bir bahaneleri olacaktı.
Hog's Breath'e, yolda daha fazla barın yanından geçerek. Ama öyle olmayacaktı.

Şair Yaphet dört yıl önce nasılsa şimdi de aynı görünüyordu.
daha önce: alnında keskin bir dul tepe noktasıyla başlayan ve diğer ucunda omuzlarına gevşekçe sarkan uzun gri saçlar; göğsüne kadar inen kalın gri bir sakal; görüşünü düzeltmek için hiçbir şey yapmamasına rağmen hala taktığı camsız yuvarlak gözlükler; romatizmalı kahverengi gözler; birkaç deliği olan kravat boyalı bir gömlek
Dean onu son gördüğünden beri yıkanmamış gibi görünüyordu; kemikli, kıllı bacakları örten kesik kot şortlar; ve nasır ve yaralarla kaplı çıplak ayaklar.

Kaldırımda oturmuş, sırtını Bull'un duvarına dayamıştı. Yanında, yine duvara yaslanmış, büyük bir parça yıpranmış mantar pano vardı. Parlak renkli raptiyelerle tutturulmuş birkaç kâğıt vardı ve bunların her birinde şu dilde yazılmış bir şiir yer alıyordu
çiçekli ama okunaklı bir el yazısının yanı sıra üzerinde şöyle yazan bir tabela Yaphet'in şiirleri, tanesi 1 dolar. Mantar panonun önünde, üzerinde çiçekler olan küçük bir kase ve içinde birkaç dolar ve bozuk para vardı.

Kardeşlerin yaklaşmasıyla Yaphet'nin başı yukarı kalktı. "Dean! Vay be, dostum, gerçekten sensin!"

"söylemiştim, Yaphet. Bu kardeşim Sam." "Seninle tanışmak

harika, Sam."

"Uh, aynı şekilde."

Dean kıkırdadı. "Yani ilk hayaletimizi gördük bile."

"Vay canına, sen de daha yeni geldin dostum. Bu çok güzel. Kimdi Bu mu?"

Dean hemen Yaphet'e Kaptan'la karşılaşmaları hakkında bilgi verdi. Naylor.

"Çok uzakta, dostum. Bakın, nalları diken üç kişiden daha fazlası var. Ünlü bir hortlağımız da var. Babam Hemingway'in evinde."

Sam'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "*Ernest* Hemingway mi?"

"Aynen öyle, kardeşim. Baba, gidip bütün kedicikleri ve bazı *turistleri* de korkuttu. Henüz kimse nalları dikmedi ama bir sürü çürük var."

Dean Sam'e baktı. "Kontrol gerekecek."

"Yeterince kolay," dedi Yaphet. "Babamın pedi hâlâ iş için açık."

"Şaka yapıyorsun," dedi Sam. "İnsanlar yaralandıktan sonra bile mi?"

Yaphet omuz silkti. "Bana bakma dostum, ben sadece burada

yaşıyorum."

Sam, "O zaman başka biri daha zarar görmeden hemen oraya gitmeliyiz," dedi.

"Evet." Dean tekrar Yaphet'ye baktı. " ya boğazı kesilen kız?"

"Aslında onu gördüm. Şiir falan almadı ama en azından kibar davrandı. Hog's Breath'e gitti. Çıktığını görmedim gerçi, onu Front'ta bulduklarından beri arkadan çıkıyordu. Yarasında da sülfür vardı, yani ne *olduğunu* biliyorsunuz.
Bunun ötesinde bir şey duymadım, nalları diktikten sonra hayaletlerin aşırı hızlanması dışında."

Sam dişlerinin arasından bir nefes verdi. "Bu uyuyor. Dediğin gibi Dean, büyük bir büyü ve eğer işin içinde insan kurban etme varsa,
Bu da büyüyü bunun yaptığını yapabilecek kadar güçlü kılacaktır."

"Waitasec," dedi Dean bir şey hatırlayarak, "altı ay önce hortlakların işi azıttığını söylediğini sanıyordum."

"Yaptılar, dostum - her zamanki gibi normal bir avdı, sadece çok daha fazlasıydı. O kız öldükten sonra bir kademe *daha* arttı. Hiç hoş değildi, dostum."

"Yani tırmanıyorlar," dedi Sam. "Üçüncü aşamanın ne olduğunu düşünmekten nefret ediyorum.
öyle."

Dean başıyla onayladı. "Hadi, kilitlenelim ve yüklenelim, sonra bir ziyarette ölü yazar." Dean elini cebine atarak on dolarlık bir banknot çıkardı ve kâsenin içine attı.

"Hey, teşekkürler, dostum! Bu kendine on şiir kazandığın anlamına

geliyor!" "Ben almayayım, teşekkürler," dedi Dean.

Sam yine de mantar panoya baktı. "Sorun olmazsa bir tane alacağım."

Dean gözlerini devirdi. "*Tam* bir ineksin."

Yaphet ise, "Kesinlikle dostum. İstediğin birini seç."

Sam tahtaya bir aşağı bir yukarı baktıktan sonra Yaphet'ye baktı. "Hangisini önerirsin?"

Yaphet soluna doğru eğilerek kırmızı bir raptiye çıkardı ve sol üstteki şiiri çıkardı. "Bunun adı 'Bong Suyuna Övgü'. Bence gerçekten herkesin kalbine ve aklına hitap ediyor, ne demek istediğimi anlıyor musunuz?"

Dean, Sam'in yüzündeki hoşnutsuz ifadeyi görünce kahkahasını tutmak zorunda kaldı. "Hayır, bu bana göre değil gibi görünüyor." Tekrar mantar panoya baktı ve ortadakini işaret etti. "Peki ya buna ne dersin?"

"Bu en son yazdığım 'Sonnet for a Sunset'. Kelime oyunu dostum, anladın mı?"

Sam gülümseyerek mantar panodan bir tane aldı ve Yaphet'e bir dolar verdi.

"Hey, dostum, bunu yapmak zorunda değilsin. Kardeşin seni

korudu." "Sorun değil, bir sanatçı yaptığı iş için para almayı hak

eder."

Dean eğlence ve acıma karışımı bir duyguyla alnını ovuşturarak, "Sonra görüşürüz Yaphet. Naylor House'dayız, eğer bir şey duyarsan Nicki ya da Bodge'a haber ver."

"Harika, dostum. Devam et, duydun mu?"

Sam sırıtarak, "Kesinlikle." dedi.

YEDİ

Jorge, Küçük Beyaz Ev'e yaklaşırlarken kardeşi Reynaldo'nun yüzündeki sevinç ifadesine gülümsedi.

Reynaldo tropik bölgelerden hep nefret etmişti. Porto Riko'dan New York'a taşındığında neme karşı toleransının ortadan kalktığı şakasını yapmıştı. Sonuç olarak, Jorge'nin Reynaldo'yu Key West'teki erkek arkadaşı Silas'la birlikte ziyaret etmesi neredeyse imkansızdı. Noel için birkaç kez New York'a gitmişlerdi.
Floridalı olan Silas, ilk ziyaretlerine kadar hayatında hiç kar görmemişti ama Jorge gelmemek için bahaneler üretmeye devam ediyordu.

Bu durum, Reynaldo'nun oğlu Pablo'nun kabul ettiği gibi, evliliğinden doğan tek iyi şeydi-
okulda Amerika Birleşik Devletleri başkanlarını öğrenmeye başladı.
Sadece sekiz yaşındaki bir çocuğun sahip olabileceği bir takıntıyla Pablo, dünyanın en büyük başkan meraklısı haline geldi.
Nasıl seçildikleri, görevdeyken neler yaptıkları ve benzeri her şey.
Reynaldo bir ton kitap okumak zorunda kalmıştı.
Pablo'nun sorularını edebilmek için.

Ancak Pablo'nun takıntısı, başka şeylere geçtiği için oldukça hızlı bir şekilde tükenirken, Reynaldo okumaya devam etti ve yavrularından bile daha büyük bir geek oldu.

Bu da sonunda Key West'i ziyaret etmesini sağladı. Reynaldo tropik sıcağa ve neme ancak Jorge ve Silas onu Küçük Beyaz Ev'e götüreceklerine söz verirlerse katlanabileceğini söylemişti. Yılbaşından sonraya kadar bekledi çünkü daha ucuz bir uçuşu vardı (Reynaldo'nun çocuk-
destek ödemeleri ve düşük maaşlı bir kamu hizmeti işi; yapabildiği her yerden kısmak zorundaydı).

Şimdi Front Sokağı'nın girişinde duruyorlardı ve Reynaldo sanki Kıyamet kopmuş ve İsa ona cennetteki odasının tamamen rezerve edildiğini söylemiş gibi görünüyordu.

Giriş ücretlerini ödediler ve tur grubunun geri kalanına katıldılar - her şey düşünüldüğünde oldukça küçüktü. Sadece üçü, artı bir kadın ve onun renginde küçük bir çocuk, yani muhtemelen bir anne ve çocuk. Rehberleri genç ve neşeli bir sarışındı.
Laurie, tiz ve gıcırtılı bir ses tonuyla binanın tarihçesini anlattı.

"Küçük Beyaz Saray aslında ABD Donanması için inşa edilmişti. Buradaki deniz üssü Amerika Birleşik Devletleri'nin *çok* önemli bir parçasıydı.
düşmanlarımızın deniz saldırısına karşı savunma. *Şu anda* Küçük Beyaz Saray olarak bilinen yer, devlete hizmet eden *önemli* kişilerin kaldığı bir yerdi.
üssü. Yüzyılın başında üs *komutanı* için tek ailelik bir konuta dönüştürüldü."

Kadın, oğlunun tutmadığı elini kaldırdı ve kulağa kalın bir aksanla gelen küçük bir sesle konuştu
Rus. "Affedersiniz, Thomas Edison burada yaşamıyor muydu?"

"Evet, !" Laurie sanki kadın zor bir soruyu doğru cevaplamış birinci sınıf öğrencisiymiş gibi ciyak ciyak bağırdı. "*Birinci* Dünya Savaşı sırasında, modern elektriğin babası Thomas Edison, ABD Donanması'nın *kötü* Mihver güçlerine karşı verdiği mücadeleye yardım ederken burada yaşadı."

Jorge Silas'a gözlerini devirdi. Reynaldo, yine de şunu söylemek zorundaydı her zamanki gibi. "Affedersiniz hanımefendi ama biz Mihver Devletleri'yle savaştık.

İkinci Dünya Savaşı'ndaki güçler."

Laurie bir an Reynaldo'ya baktı, sonra devam etti. "Başkan Harry S. Truman *ilk kez* 1946 yılında dinlenmek ve rahatlamak için bir yer ararken burayı ziyaret etti. Başkan Truman için bu iş Camp David'de bitmedi." Laurie onun yarım gülümsedi, bu Jorge'nin başarabildiğinden daha fazlaydı.

Reynaldo yine de yorum yapmak zorunda kaldı. "O zamanlar oraya Camp David denmiyordu, Shangri-La deniyordu. FDR oraya bu ismi vermişti. Eisenhower torununun adını Camp David olarak değiştirdi."

Silas kulağına fısıldadı, "Kardeşin buraya sadece sinirlenmek için mi geldi?"

Jorge sadece omuz silkti. Silas onun elini tuttu ve sempatik bir şekilde sıktı.

Reynaldo'yu görmezden gelmeye karar veren Laurie, onları çeşitli odalardan geçirerek mekânın tarihçesi hakkında bilgi verdi. Görünüşe göre Truman
Bazı yasa tasarılarını imzaladı ve diğer şeylerin yanı sıra burada Birliğin Durumu konuşmaları üzerinde çalıştı. "Ayrıca, Başkan Truman görevden ayrıldıktan sonra, Başkan *Eisenhower*'dan *diğer* başkanlar da bu siteyi kullandı.
Kalp krizinden sonra iyileşmek için buraya gelen Başkan *Kennedy*'ye, Küba *Füze* Krizi'nden sonra buraya gelen Başkan *Carter*'a, burada bir aile toplantısı düzenleyen Başkan *Carter'a*. Burası hala her başkanın kullanımına açıktır ve hatta Dışişleri Bakanı Colin *Powell* burada Ermenistan ve Özbekistan başkanları arasında barış görüşmeleri yapmıştır."

Reynaldo yüzünü buruşturdu. "Orası Azerbaycan'dı," dedi gergin bir sesle.

Laurie yine baktı, sonra onları başka bir odaya götürdü. Burası çok sayıda sandalyesi olan büyük bir alandı, büyük bir penceresi vardı. denize bakıyordu ve ortada büyük bir masa vardı. Geriye doğru Laurie konuşmaya devam ediyordu. "Başkan Truman poker oynamayı çok *severdi* ve bu odada oyunlar için kullandığı bir masası vardı. Ama *dikkatli* olmak zorundaydı, çünkü tabii ki Başkan

Kumar oynarken görüldükleri için masanın üzerine bir örtü örtülmüştü*. muhabirler* ."

Jorge ise Laurie'nin söylediklerini gerçekten dinlemiyordu ve bunun tek nedeni Laurie'nin boş ve sinir bozucu olmasıydı. Onun yerine poker masasına bakıyor ve çenesinin düştüğünü hissediyordu.

Laurie bunu gerçekten de fark etti ve buruşturarak kaşlarını çattı. "Hepiniz neye bakıyorsunuz?"

Genç çocuk cevap verdi. "Orada bir adam var!"

Laurie arkasını döndüğünde Jorge'nin gördüğü şeyi gördü: kısa gri saçlı, büyük yuvarlak gözlüklü ve parlak bir gülümsemesi olan yaşlı beyaz bir adam. Hasır bir şapka, beyaz düğmeli bir gömlek ve beyaz bir pantolon giymişti,
ve bir deste kartı karıştırıyordu.

Reynaldo'nun Rapture bakışı geri geldi. "Kutsal Meryem, Meryem Ana, bu Harry Truman!"

"*Olamaz*!" Laurie sanki beyni kısa devre yapmış gibi görünüyordu, Jorge'nin de anlayabileceği bir duyguydu bu. "O *ölmedi* mi?"

Truman kartları yere bıraktı ve gülümsemesi daha da genişledi. "Eee? Biri desteyi kesecek mi? Beş kartlı çekiliş, açılış için vale ya da daha iyisi, kazanmak için üç ya da daha iyisi."

Jorge, belki de bu yolculuğun Reynaldo için her şeye değer olduğunu düşünmeye başlamıştı...

SEKİZ

David Madleigh hayatında hiç bu kadar korkmamıştı.

Kuşkusuz, rekabet tam olarak şiddetli denebilecek türden değildi. David otuzuna merdiven dayamıştı ve hâlâ hayatında ne yapacağına karar verememişti. İki lisans ve bir yüksek lisans derecesi vardı. O zaman
İkincisini tamamladıktan sonra, Key West'e bir yaz tatilinde takılmak, sahile gitmek, bol bol bira içmek, bol bol müzik dinlemek, biraz şnorkelle dalmak ve belki de tüplü dalış yapmayı öğrenmek için geldi,
Doktora çalışması için kuzeye geri dönmeden önce.

Bu beş yıl önceydi. Henüz adadan ayrılmamıştı.

Tatil için biriktirdiği para bitmişti, bu yüzden çalışmak zorundaydı ve zaten yüksek lisansı İngiliz edebiyatı üzerine olduğuna göre,
Hemingway Evi ve Müzesi'nde çalışmaktan daha iyi ne olabilirdi ki?

Hemingway'in hayaleti ortaya çıkana kadar iyiydi.

David bütün hayalet hikâyelerini duymuştu. Hatta son beş yılda serbest olarak birkaç hayalet turu bile yapmıştı. Ama o
Altı ay öncesine kadar hiç hayalet görmemiştim.

Aslında ilk başta biraz havalı gelmişti. Hayalet gözlerini *dikip* bakmaktan başka bir şey *yapmıyordu* ama bu Hemingway'in gergin kişiliğine oldukça uyuyordu. Ne de boğalarla dövüşen bir adamdı.

Sonra konuşmaya başladı.

Ve rol yapmaya.

Tarihi toplum burayı açık tutmakta ısrar etti. Tatil kalabalığı ortadan kalktığında Ocak ayında işler yeterince kötüydü, daha da kötüleştirmek istemediler. David'in nasıl olsa çok fazla insan gelmeyeceği yönündeki argümanı kulak ardı edildi. Turlara devam etmek ve kimsenin bu sabahki zavallı adam gibi kedilerden bahsetmemesini ummak zorundaydı.

Ve tabii ki bu akşam burası terk edilmişti. Saat 6:15'teki tur için kimse gelmemişti ve aynı şeyin 7:15 için de geçerli olacağına bahse girmeye hazırdı.

Sonra iki adam geldi; biri çok uzun, diğeri normal uzunlukta, ikisi de Grunge sonrası bir görünümdeydi. Ayrıca biraz olgunlaşmışlardı, sanki son duşlarını 2007'de almışlardı. Uzun boylu olan
bir çeşit ambalaj tüpü taşıyordu. Kısa boylu olanın elinde kuduz bir köpek tarafından saldırıya uğramış eski bir Sony Walkman'e benzeyen bir şey vardı ve ayrıca garip bir tılsımı olan bir kolye takıyordu. Uzun boylu olan, ikisi yol paralarını ödedikten sonra David'e yaklaştı.

"Merhaba. Ben Sam Winchester, bu da kardeşim Dean."

David gülümsedi. Onları kardeş değil de çift sanmıştı. "Benim adım David ve saati on beş dakika geçe başlayacak olan turu ben yöneteceğim. O zamana kadar sorularınızı yanıtlamaktan memnuniyet duyarım. Ev orijinal-"

Sam onun sözünü kesti. "Biz aslında hayaletleri merak ediyoruz."

Hafif esintinin yetmediği ter, David'in alnında boncuk boncuk birikti. "O çiftle konuştun, değil mi?"

"Özür dilerim?" Sam şaşkın bir ifade takındı ama David bunu yutmadı.

"Bakın, o adam az önce ayağı takıldı ve kaldırıma düştü. Bir sürü çatlak var-Katrina, biliyor musun? Buradaki tüm kaldırımları mahvetti." Aslında kaldırımların çoğu son iki yılda onarılmıştı.
Katrina Kasırgası'nın üzerinden bir buçuk yıl geçti ama David
Bir şey.

"Hangi adamdan bilmiyorum," dedi Sam. "Biz sadece
-"

Bir ses David'i ürküttü ve birkaç santim yukarı sıçramasına neden oldu. havayı ve kalbinin ritmini değiştirdi. Etrafında dönerken Sam'in kardeşi Dean'in kollarını kaldırdığını ve dağılmış ellerini bıraktığını gördü. Walkman. David kaldırıma baktığında Walkman'in kıvılcımlar saçtığını, ışıklarının yanıp söndüğünü gördü.

Sam Dean'e baktı. "Dostum, EMF ."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Dean elini ileri geri sallayarak, "Öyle mi?" dedi. "Tanrım, bunun için ihtiyaç duyacağın enerji Chicago'yu aydınlatır. Burada kesinlikle büyük bir büyü var."

David'in bu ikisinin ne konuştuğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama Bay Hemingway önce onları buradan çıkarmam gerekiyordu. ", bakın, ikinizin ne yaptığını bilmiyorum ama-"

Sam, David'dönerek, "Musallat hakkında bilgi edinmemiz gerekiyor. Ne zaman başladı?"

"Ne olduğunu bilmiyorum-"

Ona doğru yürüyen Sam, korku dolu gözlerle ona baktı. "Bak David, burada kötü bir şeyler oluyor. Bunu durdurmamız gerek. İnsanlar yaralandı ve öldürüldü."

Ter artık David'in gözlerine akıyordu. Gözlüklerini çıkardı ve tişörtünün koluyla gözlerini sildi. "K-
Öldürüldü mü? "Hayaletler ne zaman

başladı?"

"Yaklaşık altı ay önce. Bay Hemingway *ortaya çıkmaya* devam etti. Havalı şeydi ama sonra insanlarla *konuşmaya* başladı." Gözlerini kaçırdı. "Sonra kedilerden kurtuldu."

Sam kaşlarını çattı. "Kediler."

"Evet, ben de bunu merak ediyordum," dedi Dean. "Müze çok sayıda kediye sahip olmasıyla ünlüdür. Güya hepsinin altı ayak parmağı varmış."

"Doğru," dedi Sam başını sallayarak, "çünkü Hemingway'in polidaktil kedileri vardı."

David, Dean'in bu yorum üzerine Sam'e attığı ters bakışı görmezden geldi ve "Ve sürekli turistleri kontrol ederdi. Çoğunlukla iyiydi ama buraya evi yerine kedileri görmeye gelen olursa onları dışarı atardı!" Aslında bu konu hakkında *konuşmak* biraz rahatlatıcıydı.
Personel konunun etrafında dans ediyordu, bir nevi uygunsuz bir şey olmamış gibi davranıyordu.

"Ne zaman bu kadar aktif oldu?" Sam sordu.

"Geçen hafta. Yeni Yıl'dan birkaç gün önce." Sam

Dean'e baktı. "O kız öldüğünde." David kaşlarını

çattı. "Hangi kız?"

"Boş ," dedi Sam. "Tekrar ne zaman ortaya çıkacağını biliyor musun?"

David hiçbir fikri olmadığını söyleyemeden Dean sırıtarak, "Bu kolay," dedi. Dean daha yüksek sesle konuşarak, "Kahretsin Sammy, eğer kediler burada değilse eve de gidebiliriz! Kimse küflü yaşlı bir yazarla ilgilenmiyor, biz sadece havalı kedileri görmek istiyoruz!"

David gözlerini kapatarak, "Şimdi onu duyacaksın,"

dedi. Sam sordu, "Duymak mı? Görmeyecek miyim?"

David gözlerini yeniden açtığında Sam'in yüzünde bir şaşkınlık ifadesi gördü. "Evet, insanları dışarı attığında onu göremezsiniz. Eğer sadece sana bağırmak istiyorsa -ki bunu çok yapar, sana söyleyeyim- o zaman onu görebilirsin."

"Güzel," dedi Dean. "Demek ki sınırları var."

Çok tanıdık bir ses, "Sınırlar yaşayanlar içindir evlat," dedi.

İki kardeş de etraflarına baktılar ama hiçbir şey göremediler. Dean kardeşine baktı. "Sam!"

Ama Sam çoktan taşıdığı tüpün içine uzanmış ve iki tane testereli tüfek çıkarmıştı. Birini Dean'e fırlattı.
tek elle yakaladı.

David'i panik kaplamıştı. Orada olması gereken tek silah Bay Hemingway'in koleksiyonundandı.

Dean tüfeği sağa sola sallamaya başladı. "Neredesin, seni ölü piç?"

"Etkileyici," dedi Bay Hemingway'in sesi. Aniden, hava değişti ve Bay Hemingway'in şekli tam önünde birleşti.

Dean. "Bu modifikasyonları kendin mi yapıyorsun, evlat?"

Dean'in ağzı açık kaldığı için bu durum onu şaşırtmıştı. "Uh, evet-evet, yaptım."

Bu sırada Sam tüfeğiyle nişan aldı ve ateş etti, sesi David'in kulaklarında yankılandı.

David'in babası her zaman avlanırdı ve David'e ateşli silahlarla ilgili umursamadığı her türlü şeyi öğretmişti. Evden ayrıldığından beri David babasının öğrettiklerinin çoğunu unutmuştu.
öğretmişti ama tüfek patlamalarının genellikle böyle görünmediğini bilecek kadar hatırlıyordu. Kum, toprak, tuz ya da başka bir şeye benzeyen bir spreydi.

Her neyse, Bay Hemingway üzerinde anında bir etki yarattı, kelimenin tam anlamıyla parçalanmış gibi görünüyordu, çığlıkları evde yankılandı ve David'i tamamen sağır etmek için av tüfeği patlamasıyla rekabet etti.

Kulaklarındaki çınlama yüzünden her şey bir tüneldeymiş gibi yankılanırken David Dean'in şöyle dediğini duydu: "Biliyor musun, bütün bu
konuşma olayı gerçekten oyunumu bozuyor. Gerçekten benim testereli tüfeğimi mi merak ediyordu?"

Her zaman bir tur rehberi olan David kendini, "Bay Hemingway hayatında ateşli silahlar konusunda uzman biriydi," derken buldu. Bunu yüksek sesle söyledi,
Gıcırtılı bir sesle ve tamamen bilinçli olarak değil. Kulakları *hala* çınlıyordu ve ayakları olduğu yere sabitlenmişti. Biri kafasına silah dayasa bile hareket edebileceğini sanmıyordu - ki bu şu anda gerçek bir olasılıktı.

"Bu... acıttı!"

Üçü de etrafına bakındı. Bu Bay Hemingway'in sesiydi.

Sam bir kez daha tüfeğini kaldırmıştı. "*Kesinlikle* büyük bir büyü."

*"*Evet," dedi Dean, aynı şeyi yaparak.

"Hey," dedi David, "onları gerçekten buraya sokamazsınız!"

"Kaya tuzu ruhları dağıtır," dedi Sam.

Bu David'in kısa kesmesine neden oldu. "Gerçekten mi?"

"Evet. Bu tüfekler kaya tuzu mermisi atar. Hiçbir şeye zarar vermez."

David muhtemelen kaya tuzunun bile bir tüfek namlusundan büyük bir güçle fırlatıldığında fiziksel nesnelere zarar verebileceğini belirtmeliydi, ancak avluda bir ses duyuldu.

"Sen... beni... *vurdun*!"

Ses hâlâ bedensizdi, da David'i endişelendiriyordu, çünkü muhtemelen fiziksel bir şey yapacağı anlamına geliyordu.

"Evet, bizim bu," dedi Dean. "*Yaşlı Adam ve Deniz'*de acı çekmek zorunda kalan tüm çocukların intikamı diyelim buna.
okul."

"Bir adamı... *evinde*... vurmak mı?"

"Hayır, bir müzeyi istila eden bir ruhu vur," dedi Dean. "Hadi, 'Baba', göster kendini. Bir erkek gibi yüzleş benimle!"

Panik eşiğine çoktan ulaştığını düşünen David kendini *daha da paniklerken* buldu*.* Bay Hemingway'in *maçoluğuna* hitap etmek *kötü* bir fikirdi.

"Oh...Yapacağım, evlat...emin ol. Çok... çok... yakında." Bu son üç kelime biraz daha sessizdi, sanki sonunda bir şarkı bitiyormuş gibi.

"Sanırım onu yakaladık," dedi Sam. "Sadece biraz uzun sürdü."

"Evet," dedi Dean, "ve her zamankinden hızlı kendini toparlayacağını hissediyorum." David'e baktı. "Kemiklerini tuzlayıp yakmamız gerek. Nereye gömüldü?"

David'in zihni bir an için bulanıklaştı, sonra kekeleyerek "Ee, uh- Idaho." dedi.

"Kahretsin." Dean başını salladı.

Sam David'e yaklaştı. Daha önce gergin olan Sam, şimdi yalvarıyordu. "Dinle David, Naylor House'da kalıyoruz, orayı biliyorsun değil mi?"

David hızlıca, gergin bir şekilde başını salladı.

"Eğer ruh geri gelirse, orayı arayın ve sahiplerinden birine haber verin, tamam mı?"

"Tamam."

"Kımıldama!"

David dönüp baktığında Memur Van Montrose'un girişte durduğunu ve silahını çıkarıp Sam ve Dean'e doğrulttuğunu gördü.

Montrose derin sesiyle, "Tüfekleri bırakın ve ellerinizi başınızın arkasına koyun, beyler," dedi.

"Memur bey-" diye başladı Sam ama Montrose sözünü kesti.

"Konuşun demedim, tüfekleri bırakın ve ellerinizi *başınızın* arkasına koyun dedim, hemen!"

Sam ve Dean kendilerine söyleneni yaptılar. "Dizlerinizin üzerine çökün, parmaklarınızı birbirine kenetleyin," diye ekledi Montrose.

Onlar bunu yaparken -Sam boyun eğmiş, Dean kızgın görünüyordu- Montrose, "Bir tüfek duydum David. Ne oldu?"

"Bu iki adam kaya tuzuyla ateş ediyorlardı, bilirsin işte, o şeye." Sam ve Dean'le yaptığı samimi konuşmaya rağmen David yüksek sesle "Bay Hemingway'in hayaleti" demeye cesaret edemiyordu.

"Kaya tuzu mu?" Montrose sordu. "Emin

misin?" David hızla başını salladı.

"Tamam." Montrose Sam'in arkasından dolaştı ve bir kolunu tutarak sırtının alt kısmına indirdi ve
Kelepçeyi bileğine taktı, sonra aynısını diğer koluna yaptı. Sonra Dean'i kelepçeledi ve ikisini de ayağa kaldırdı. "Hadi beyler, gezintiye çıkıyoruz."

David yutkundu. Kulaklarındaki çınlama nihayet azalmaya başlamıştı, yani dünya yeniden normal gelmeye başlamıştı.

"İyi misin David?" Montrose sordu.

"Pek sayılmaz. Bir açıklama yapmamı ister misin?" "Eğer ,

daha sonra gelirim, tamam mı?"

Montrose kardeşleri avludan çıkarıp sokağa yönlendirirken David başıyla onayladı.

O noktadan ayrılana kadar birkaç dakika geçti.

Dean kelepçelenmeye oldukça alışkındı.

Çeşitli tutuklanmaları ve bazı tek gecelik sapkınlıkları arasında Dean bilezikleri pek çok kez takmıştı. Mücadele etmenin anlamsız olduğunu ve sadece canını acıtmaya yaradığını zor yoldan öğrenmişti.

İnce metal bileklerinizi ısırdıkça daha fazla acı çekersiniz. Dean acıya aldırmazdı ve acıya karşı toleransı oldukça yüksekti ama bu onu aradığı anlamına da gelmezdi. Bu yüzden Hemingway Evi ve Müzesi'nin avlusunda kelepçelendiğinde mücadele etmedi ya da şikâyet etmedi.

Sam o kadar sık kelepçelenmemişti.
Ne yeterince tutuklanmıştı ne de yeterince ilginç bir seks hayatı vardı; yani bunu henüz anlayamamıştı. Polis onları Hemingway'in önünde açılı bir şekilde park etmiş olan arabasına götürürken hâlâ mücadele ediyordu.
Ev ve Müze.

Bu ihtiyaç duymadıkları bir karmaşaydı. Dean ve Sam hakkında federal arama emri vardı ve Victor Henriksen adında bir FBI ajanı onları tekrar yakalamak için can atıyordu. Dean Henriksen'i gerçekten suçlayamazdı, o sadece işini yapıyordu ve gerçekleri bilmeyen bir federal ajanın bakış açısından bakıyordu,
Dean çılgın bir seri katildi ve Sam de onun suç ortağıydı. Ama Dean aynı zamanda bu adamı bir daha asla görmeyeceği için çok mutluydu.
Henriksen Milwaukee'de yaptığı hatalardan ders çıkarmıştı.
ve Green River'da onlarla tekrar karşılaştığında oyun planını buna göre ayarladı. Bir dahaki sefere muhtemelen Green River'daki yepyeni hatalarından ders çıkaracak ve hayatlarını *daha* da zorlaştıracaktı.
Zor.

Bu da Key West polislerinden kaçmak zorunda oldukları anlamına geliyordu. Ya da en azından bu polisten. Düz bir yüzü, büyük bir burnu, küçük gözleri ve simsiyah saçları vardı. Sesli harfleri Amerikan yerlilerinin çoğunda görülen o komik şekilde telaffuz ediyordu, Dean onun
Seminole ya da onun gibi bir şey. Polisin Sam ve Dean'i arabaya bindirmeden önce üstlerini arama zahmetine bile ve böylece Dean'in cebindeki yanmış EMF'yi gözden kaçırması Dean'i .
Bu, kaçışı mümkün kılabilecek düzeyde bir beceriksizlik anlamına geliyordu.

Onları arka koltuğa, tüfeklerini de yanındaki yolcu koltuğuna koyduktan sonra polis ön koltuğa tırmandı. O da

iki tüfeği de kontrol etti, güldü, başını salladı, kontağı çalıştırdı
-Dean motorun biraz çekişini duydu ve bir ayara ihtiyacı olduğunu düşündü, bunu polisle paylaşmak niyetinde değildi ve Whitehall'a doğru ilerlemeden önce biraz geri gitti.

"Siz ikiniz nerede kalıyorsunuz?" diye sordu polis.

"Üzgünüm," dedi Dean, "sessiz kalma hakkımı kullanıyorum."

Polis omuz silkti. "İyi, seni istediğin yere bırakırım."

Dean kaşlarını çattı. "Ne?"

"etrafta elinizde kaya tuzu mermileriyle dolaşıyorsunuz.
Av tüfeği. Bu da ya deli olduğunuz anlamına gelir ki bu durumda evrak işleri başınıza bela olur ya da avcısınız demektir."

Sam ve Dean şaşkın şaşkın birbirlerine baktılar. Bu beklenmedik bir şeydi. "Şey-"

"Avcıları serbest bırakmak için emir aldım. Ne de olsa buraya çok geliyorsunuz."

"Evet," dedi Dean. "Biz avcıyız. Bir sürü şey oldu-"

"Evet, biliyorum, casuslar aşırı yüklendi. Sizlerden bir ya da ikisinin yakında geleceğini düşündüm. Bugün Küçük Beyaz Saray'ı da kapattılar, çünkü bir tur grubu Harry S'i poker oynarken görmüş."

Dean kısa bir an için Harry Truman'ın hayaletiyle poker oynamanın ne kadar havalı olacağını düşündü, sonra hemen aklından kovdu. düşündüm.

"Bunu kontrol gerekecek," dedi Sam.

"Ben olsam yapmazdım," dedi polis, arabayı Virginia Caddesi'ne çevirirken. "Unutmayın, başkanlar ve diğer kodamanlar *hala* oraya geliyor

Ara sıra Gizli Servis'in de ortaya çıktığı biliniyor. Kilitlendiklerinde, kilitlenirler."

Sam başını salladı. "Bunu aklımızda tutacağız ve Naylor House'da kalacağız."

Dean dikiz aynasından polisin gülümsediğini görebiliyordu. "İyi bir yer. Nicki ve Bodge'a selamlarımı iletin." Duval Caddesi'ne döndü ve acı verici bir yavaşlıkla caddede ilerlediler. Cadde tıklım tıklım doluydu. ve bir polis arabasında olmaları bile biriken arabaların daha hızlı hareket etmesini sağlayamadı.

Sam yavaşça, "Bu daimi emirler," dedi. "*Bütün* yerel polislerde mi var?"

Bu da başka bir gülümsemeye neden oldu. "Bazılarımız, evet. Gerçekte neler olup bittiğini bilenler."

"New York'ta McBain adında bir polis tanıyor olamazsın, değil mi?" Sam sordu. "Ya da Baltimore'da Ballard adında birini?"

"Hayır.

Neden?"

"Sebebi yok."

Dean kardeşinin sorusu karşısında kıkırdadı. NYPD'nin Kayıp Kişiler Birimi'nde çalışan bir polis, doğaüstü olayları bilen polislerden oluşan bir ağın parçasıydı. Söz konusu "ağ" Sam ve Dean'in Baltimore'da karşılaştıkları cinayet masası polisi Ballard da dahil olmak üzere sadece üç ya da dört kişiden oluşuyordu. Sam muhtemelen bu adamın bunun bir parçası olmalıydı. Kendi adına Dean ilgilenmiyordu. Çoğunlukla kanunlardan üç adım önde olduğunda hayatı daha kolaydı. Büyük çoğunluğu Dean ve Sam'in her gün uğraştıkları şeylerle zihinsel olarak başa çıkamayacak durumdaydı. Sam muhtemelen Dean ve Sam'in bu konuda çok iyi olamayacağını söyleyecekti.
Mesela cinayete meyilli keşlerle uğraşmak gibi. Ama polislerin işi vardı ve Sam

Dean'in de kendininkiler vardı. Birbirlerinin yolundan çekildiklerinde dünya daha güzel bir yerdi.

Sonunda Eaton'a vardılar ve polis dönüp caddenin karşısındaki tur yerinin önüne park etti. Kapıyı açtı ve kelepçelerini çözdü, her birine pompalı tüfeklerini ve birer kartvizit verdi.

"Benim adım Montrose. Bir şeye ihtiyacınız olursa şu numarayı arayın, cep telefonum."

Dean'in onu kullanmaya niyeti yoktu ama Sam, "Teşekkürler, minnettarız," dedi.

"Ve hey, bir duş al, mu? İkiniz radyo arabamı kokutuyorsunuz."

Bununla birlikte, arabasına geri bindi ve uzaklaştı.

Caddenin karşısına geçerken Sam, "Memur Montrose haklıydı. Biraz olgunlaşıyoruz."

Bobby'nin evinden ayrıldıklarından beri duş almamışlardı.
Bunu yüksek sesle yapmayı reddetse de isteksizce kabul etmek zorunda kaldı. "Peki, bunu halledelim, sonra da barlara gidelim."

"Dean-" diye başladı Sam.

"Bakın, bir sonraki adımımız caddenin karşısındaki yeri kontrol etmek, değil mi? Bunu daha , sokaklar biraz daha boşken yaparız."

Sam sokağın sadece birkaç metre aşağısındaki Duval'a baktı ve etrafta tökezleyerek dolaşan sarhoş insan yığınını gördü.
"Evet, iyi bir noktaya değindin."

"Ayrıca," diye ekledi Dean sırıtarak, "iyi melodiler işime yarayabilir."

Tahmin edilebileceği gibi Sam gözlerini devirdi. Dean içini çekti ve Naylor Evi'ne girdiler.

DOKUZ

Tom Tracy gerçekten şanslı olmayı umuyordu.

Key West'teki inşaat işini tam da buranın ateşli kadınlar bulmak için iyi bir yer olduğunu bildiği için kabul etmişti. Ne de olsa burada *Girls Gone Wild* videoları çekiliyordu.

Basit bir plandı: Mümkün olduğunca çok sayıda genç ve güzel kadınla yatmak ve bu eylemin fotoğraflarını çekmek (ya da en azından kadınların fotoğraflarını çekmeye ikna edilemezlerse çıplak fotoğraflarını çekmiş) ve bu fotoğrafları eski kız arkadaşına göndermiş.

Evet, önemsizdi. Ama Missy onun artık yatakta iyi olmadığını ve bu yüzden ondan ayrıldığını söyledi ve bu Tom'u fena halde kızdırdı.

Ona ne kadar iyi olduğumu göstereceğim. Kaltak.

Yine de şu ana kadar istediği kadar şansı yaver .
Küçük çatı katı dairesine geri götürdüğü ilk kadın
İş süresince kiralanan kadın, merdivenlerin tepesine ulaşır ulaşmaz kustu ve iş bittikten sonra oteline dönmekte ısrar etti.
Bu. İkincisi kıyafetlerini çıkardıktan sonra bayılmış. (Gerçi yatakta çıplak yatarken bir fotoğrafını çekmiş, Missy'ye bunun eylemden sonra olduğunu söyleyecekti). Üçüncüsünün drag giymiş bir adam olduğu ortaya çıktı. Tom
Aslında sırf dalga geçmek için gidip çekmiştim.

Missy'nin kafası, ama *onunla* yatağa girmesinin imkanı yoktu.
(Travesti aslında bunu oldukça iyi karşılamıştı ve ayrılmışlardı.
Hatta adam Cow Key'de iyi bir et lokantası bile tavsiye etti).

gece, ölse bile dört numarayı alacaktı.

Whistle'da başlamıştı ve şimdi Rick's'e geçmişti. Birkaç katta birkaç dans pisti içeren büyük bir komplekste, bunlardan birinde dans müziği çalan bir DJ vardı. Tom hiçbir zaman bu tür müziklerin hayranı olmamıştı ama üniversiteli kızların bundan hoşlandığını biliyordu ve dans pistine gidip
Onlardan biri, dördüncü numaraya ulaşabilir ve bu sefer gerçekten sevişebilir, lanet *olsun*!

Ayrıca DJ'in "Kahverengi Gözlü Kız "ı çalma ihtimali yoktu. Tom o lanet şarkıyı bir daha duymazsa, çok erken olacaktı.

Dans etmeye çalıştığı ilk birkaç genç kız, o yaklaştıkça kendisinden uzaklaşmıştı ama bir tanesi vardı ki ilgiden hoşlanıyor gibiydi. Koyu renk saçlı (at kuyruğu şeklinde arkadan bağlanmış
Baş hareketleri ile etrafta savrulan), büyük kedi gibi kahverengi gözleri, sivri burnu ve *harika* elmacık kemikleri ile oldukça yakışıklıydı.

Kadın da müziğe kendini kaptırmıştı, o kadar ki Tom onun dikkatini çekebileceğinden bile emin değildi, ama bir dakika kadar *ona* yaklaştıktan sonra kadın ona doğru yaklaştı ve striptizcilerin kucak dansı yaparken yaptıkları gibi tam dokunmadan ama çok yaklaşarak dönmeye başladı.

Tom'un düşünceli ve deneyimli görüşüne göre bu kız striptizci *olacak* kadar güzeldi. Klasik bir kum saati figürüne sahipti, en az D kupları gibi görünen göğüsleri, düz karnı, düzgün kalçaları vardı. Bikini üstünün üzerine bol beyaz bir atlet giymişti.
Tom'a çok yakışan D kupları ve bir çift kot pantolonla çok kötü bir iş çıkarmıştı. Harika bacakları ve kocaman bir gülümsemesi vardı; Tom ona yaklaşıp dans ederken yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi.

İki şarkı daha söylediler, her geçen saniye daha da yakınlaşıyorlardı. Kızın nefesindeki tekila kokusunu alabiliyordu,
teriyle karışmış olduğunu fark etti. Ayrıca kadının, adamın geniş göğsüne ve kaslı kollarına bakarak bolca zaman geçirdiğini de fark etti.

Bir şarkı bittikten sonra yeni bir şarkı başlarken Tom
hamlesini yapmaya karar verdi. Kadının başının yan tarafına eğilerek kulağına "Sana bir içki ısmarlayabilir miyim?" diye bağırdı.

Kocaman gülümsedi ve başıyla onayladı. Adam onun elini tuttu ve dansçıların arasından en yakındaki bara doğru götürdü. "Jack Daniel's, sek ve hanımefendi ne isterse."

"Hanımefendi tekila istiyor," dedi. Sesi biraz boğuktu. Pürüzsüz teninde parlayan tere bakılırsa bir süredir buradaydı, bu yüzden muhtemelen çok bağırıyordu.

Elini uzatarak, "Ben Tom." dedi. "Teresa.

Harika hareketlerin var, Tom."

"Sen de öyle," dedi Tom. "Harika gözlerin var."

Güldü. "Fena değiller ama benim göğüslerim daha iyi. Hepsi de doğal."

Tamam, yavaştan alacaktım ama bu da iyi. Bu aynı zamanda Tom'u onun göğsüne bakmıyormuş gibi davranma zorunluluğundan da kurtardı. "Çok güzel."

Barmen içkileri getirdi ve Tom nakit ödedi; barda kalmaya niyeti olmadığı için hesabı kabartmak istemiyordu.
o kadar uzun.

İkisi de bağırmaktan çabucak yoruldu, özellikle de Teresa'nın sesi her geçen saniye daha da cızırtılı çıkmaya başladığından. Tom, Teresa'ya

Barmen onun için bir bardak buzlu su istedi ve alt katta DJ'lerden ve gruplardan uzakta, medeni bir şekilde sohbet edilebilecek kadar küçük yuvarlak masaların olduğu yere geçtiler.
Yakınlarda birkaç pizza ve dondurma dükkânı vardı ve masalardaki diğer insanlar dansa ara vermek ve/veya bir şeyler atıştırmak isteyen insanlar gibi görünüyordu.

Tom kısa süre Teresa'nın Miami'de bir muhasebecinin idari asistanı olduğunu öğrendi. İşten ayrılmayı düşünüyordu.
model olmak. "Hatta birkaç yerde fotoğraflarım var.
İnternet siteleri. İyi para ve sekreterlik işi çok *sıkıcı.*
Ayrıca patronum *tam* bir ahmak."

"Senden harika bir model olur."

Yine gülümsedi. "Sen de öyle. Spor mu yapıyorsun?" "Gerek yok,

inşaatta çalışıyorum."

Kedinin gözleri fincan tabağı kadar büyüdü ve ağzı bir O harfi aldı. "*Gerçekten* mi? Oh, vay canına."

"Evet, South Street'te Katrina'nın harap ettiği bir yerde yeni bir ev inşa ediyoruz. Bazı zengin insanlar arsayı satın aldı, eski yerden geriye kalanları yıktı ve şirketim
yeni bir tane koymak için getirildi. Burası da *harika* görünecek." "Beni

oraya götürebilir misin?"

Tom gözlerini kırpıştırdı. "Uh-"

"İnşaat alanlarını *seviyorum,* beni gerçekten heyecanlandırıyorlar. Sanki her şey saf *potansiyel.* Ne olduğunu hayal etmeye çalışmayı seviyorum
haline gelecektir."

"Beni tahrik et" derken onu yakalamıştı. Son JD'sini de yudumlarken, "Hadi, gidelim," dedi.

Bunun üzerine gerçekten de . Tom daha önce gerçek hayatta kimsenin ciyakladığını duymamıştı.

Site adanın güney ucundaydı ve yürümek için biraz uzaktı, bu yüzden cep telefonundan bir taksi çağırdı, sonra Teresa ile Whitehall'a doğru yürüdü - taksinin Duval Caddesi'ne girip çıkması sonsuza kadar sürerdi ve Tom ana caddeden bir blok uzaklaşmanın bile büyük bir fark yarattığını erkenden öğrenmişti.

Teresa tüm bu süre boyunca ona yapıştı ve takside neredeyse onun kucağında oturuyordu.

Tom'un tek üzüntüsü kameranın tekrar
Daire. *Canı cehenneme. Cep telefonundaki kamerayı kullanabilirim. Kalitesi kadar iyi olmaz ama bu kadının seksiliği parlar.*

Teknik olarak, geceleri kimsenin sitede olmaması gerekiyordu, ama bir bekçi falan da yoktu. Ve Tom daha önce hiç bir sitede seks yapmamıştı. Kahretsin, hiç *aklına* bile gelmedi. İşte bu
Sonuçta iş ve seks oyundu. Bu ikisini karıştıramazdınız. Ya da

en azından Tom böyle düşünüyordu. Her neyse.

Üst yapıyı hava koşullarından koruyan plastik muşambayı bir kenara fırçalayan Tom, Teresa'yı temele götürdü.
Yerin girintili bir kısmına doğru hızlı bir atlayışı içeriyordu. Tom aşağı inmesine yardım edebilirdi ama atladığında göğüslerinin zıplaması hoşuna gitmişti.

Gözlerini bu fantastik manzaradan ayıran Tom döndü
ve elleriyle temeli işaret etti. "Burası bodrumun olacağı yer. Biz-"

"Bunlar ne?"

Tom, ona dönüp baktığında Teresa'nın şunları işaret ettiğini gördü yerde bir şey vardı. Parmağını takip eden Tom baktı ve gördü

bir kemiğin ucuna benzeyen bir şey topraktan çıkıyordu.

"Tamam, bu garip." Kemiğe doğru yürürken bir dizinin üzerine çöktü ve kemiğin etrafındaki kiri temizledi.

"Belki burada biri gömülüdür!"

Tom'un buna bir itirazı yoktu. Bu bir polis soruşturması anlamına gelirdi, bu da inşaatı geciktirirdi, bu da Tom'un Key West'te daha fazla zaman geçireceği ve yatacak daha fazla kadın bulup Missy'ye yapışacağı anlamına gelirdi.

Böylece daha fazla toprağı temizlemeye başladı ve *bir sürü* kemik keşfetti.

"Vay canına," dedi Teresa. "Bu *inanılmaz.*"

"Evet." Tom, Teresa'nın yüzündeki kendinden geçmiş ifadeyi gördü ve bir kemik yığını yüzünden aniden çıldırdığı için sevişme fırsatını kaçırıp kaçırmayacağını merak etti.

İkisi kazdıkça -Tom etkilendiğini itiraf etmek zorundaydı, çünkü Teresa'nın güzel bir manikürü vardı ve kemikleri ortaya çıkarmasına yardım ederek ona ciddi şekilde zarar veriyordu- daha fazla kemik buldular. Çok sayıda kopya da vardı; birkaç el, birkaç kafatası ve ne olduğunu bilmediği bir sürü başka kemik gördü.

"Belki de bir Kızılderili !" Teresa nefes nefese kaldı.

Tanrım, umarım olmaz. Bu bölgeyi kapatır. Eğer bazı Seminoller ya da başka bir şey buraya gömüldüyse, o zaman kabileler bu işe karışır ve büyük bir karmaşa olur. Muhtemelen inşaat gecikir.
yıllar.

"Bu ses de ne?" Teresa sordu.

Tom hiçbir şey ama kız soruyu sorduğunda alçak bir uğultu fark etti. "Bilmiyorum."

Sonra birden kendini *yorgun* hissetti. Sanki tüm enerjisi uzuvlarından çekilmiş gibiydi. Çifte mesai yaptığı bir günün ardından hissettiği gibiydi, sadece bin kat daha kötüsü. *Tanrım, sadece uyumak istiyorum.*

Gözlerini zar zor açık tutabiliyordu ve kendisi gibi uykulu görünen Teresa'ya çalıştı. *Ne haltlar burada?*

Teresa parlamaya başladı, sonra kedi gözleri iyice büyüdü, ağzı açıldı ve derisi-

Cildi kırışmaya başlamıştı! *Bu da ne?*

Kendi ellerine baktığında, ellerinin solmuş, zayıflamış ve kemiklerinin üzerine sarkmış gördü. *Bu mümkün değil!*

Teresa şimdi çığlık atıyordu, yanakları solmuş, yüzü kurumuş ve kafatasına yapışmıştı. Atletinin altında
köprücük kemiği ve kaburgaları seçilebiliyordu ve göğüsleri sarkmıştı...

Tom çığlık atmaya çalıştı ama enerjisini toplayamadı. O kadar yorgundu ki kollarını bile kaldıramıyordu.

Duyduğu son şey, daha önce hiç duymadığı bir dilde bir cümleydi ama bir şekilde bu kelimelerin şu anlama geldiğini biliyordu: "Nihayet!"

ON

"Sana hiç *muhteşem* mavi gözlerin söyleyen oldu mu?"

Bu sorunun doğru cevabı "hayır "dı, çünkü Dean'in mavi gözleri yoktu ve birinin onun mavi gözleri olduğunu nasıl düşünebileceğinden de tam olarak emin değildi ama soran kişi bu kız kadar ateşli olunca Dean ona kocaman bir gülümseme verdi ve "Teşekkür !" dedi.

Üstelik bunu, gözlerinin aslında ela olduğunu açıklamaktan daha kolay haykırabilirdi. Captain Tony's Saloon'un barında oturuyordu, kulakları çok yüksek bir sesle klasik rock cover'ları yapan house band'e takılmıştı ve
Gözleri, az önce kendisine iltifat eden kızın güzelliğine takılmıştı.

Yeterince geç olduğunda Sam'le birlikte Eaton Sokağı'na geri dönecek ve o iki kişinin öldürüldüğü tur şirketini kontrol edeceklerdi. Dean EMF okuyucusunu tamir ederken Sam Naylor House'da laptop mojo işini yapmıştı ve öldürülen iki kişinin kafalarının ezildiğini öğrenmişti ama
Her iki cesedin üzerinde de onları kimin öldürdüğüne dair kanıtlar vardı - kulede tutulan bebeklerden birinin ipliği dışında. Nicki ve Bodge'a göre, o evdeki efsaneye göre bebek
Bir ruh tarafından ele geçirilmiş.

Eğer o ruh, Naylor ve Hemingway'i çarpan şey tarafından güçlendirilmişse, bundan o sorumlu olabilirdi. Özellikle de oyuncak bebeğin ipleri her iki cesette de bulunduğundan, ama sadece -kadın- o şeyle birlikte kuledeydi. Adam alt katta öldürüldü, bebeğin yakınında bile değildi.

Ama bu daha sonra olacaktı. Dean şimdilik Sam'i tekmeleyerek ve bağırarak Sloppy Joe'nun köşesindeki açık hava mekânına sürüklemişti.

"Görüyorsun ya Sammy," diye açıklamıştı Duval'dan Greene Caddesi'ne dönerlerken, "Sloppy Joe's koca bir turist tuzağı - Hemingway'in oraya gittiği gerçeğinden yola yemek yiyor. İçkiler çok pahalı, giriş ücreti var... Hayır, iyi vakit geçirmek istiyorsanız, *orijinal* Sloppy Joe'nun yerine gelin." Dışarıyı işaret etmişti
Girişe yaklaştıklarında. "Kaptan Tony'nin yeri. Sahibi olan adam eskiden belediye başkanıydı ve burayı birkaç ağacın etrafına inşa ettiler, bunlardan biri eskiden kasabanın asma ağacıydı."

"Gerçekten mi?" Bu şaşırtıcı olmayan bir şekilde Sam'in inek ilgisini çekmişti.

İçerideki bar büyük bir dikdörtgendi, dört tarafında da koltuklar vardı ve iki barmen çalışıyordu. Barın solunda yarı açık bir alan vardı - asılı ağaç tarafından kırılmıştı - küçük yuvarlak masalar ve
Sandalyeler. Barın önünde açık bir dans pisti vardı ve burada beş parçadan oluşan bir grup "House of the
Rising Sun," ve Like a Rolling Stone "a geçti. Barın sağ tarafında dar bir patika ve kısa bir merdiven vardı.
İki bilardo masası ve ESPN'i gösteren televizyonlarla dolu bir alan olan "bilardo çukuruna". Sahipleri, bilardo oynamayı
Bu yüzden Dean masaları kullanmanın bir anlamı olduğunu hiç düşünmemişti. Ayrıca, daha küçük, düzenlemesiz masalar her zaman oyununu bozuyordu.

Duvarlar yerden tavana kadar zımbalanmış kartvizitlerle ve ara sıra da sütyenlerle kaplıydı. (Sütyenleri görünce Sam

"Demek *bu* yüzden buraya geri dönmek istedin.")

Saat sabahın iki buçuğunu geçiyordu ve barmenlerden biri son çağrı anonsunu yapmıştı. Dean birasını yudumlarken
Adını bir türlü hatırlayamadığı arkadaşı
-Son bir cin tonik sipariş ettim.

Grup "Like a Rolling Stone "u tek bir akor üzerinde uzun bir riff ile bitirdi ve sonunda sonlandırdı. Kalabalıktan geriye kalanların alkışları arasında şarkıcı, "Bir tane daha var, sonra
Bu gecelik bu kadar. Biz Grande Skim Latte'yiz ve geceyi bizimle birlikte geçirdiğiniz için teşekkür ederiz. İyi geceler, Key West!"

Daha fazla alkış ve ardından "Mavi Elbiseli Şeytan "ı çalmaya

başladılar. "Ee Dean," dedi kız, "Key West'te ne kadar kalacaksın?"

Dean gerçekten de onun adını hatırlayamayacağını umuyordu. Uzun, düz kahverengi saçları arkaya doğru toplanmıştı.
Atkuyruğu saçları, ince kaşlarının altında yapmacık kahverengi gözleri ve dolgun dudakları vardı. Sıcak pembe kısa şortunun altından harika bir çift Bacakları ve parmak arası terlikleri ayak parmaklarını açıkta bırakıyordu, aynı sıcak pembeye boyanmış ve parıldıyordu. Tırnakları da aynı şekilde boyanmıştı. Beyaz tişörtü yaklaşık yarım beden küçüktü, Dean'in
Özellikle de altındaki dantelli sütyeni açıkça görebildiği için şikâyet ediyordu.

Sorusuna cevap olarak, "Emin değilim. Ben ve kardeşim
-"Kulaktan kulağa oynama eğilimindeyiz. Bakalım ne ."

"Aklıma gelebilecek birkaç şey var," diyerek elini bacağına koydu, parmakları uyluğunun iç kısmına doğru ilerledi.

Dean gülümseyerek, "Key West'te ne kadar ?" diye sordu.

"Hafta sonuna kadar."

Yahtzee. "Bak, bu gece ve belki de önümüzdeki birkaç gün bazı işleri halletmem gerekiyor. Neden Cumartesi gecesi burada buluşmuyoruz?"

Dean'nefesindeki ter ve gül kokulu parfümle karışmış cin kokusunu alabileceği kadar yakınına eğildi. Bu kokuyu
Aslında oldukça ateşli bir kombinasyon. "Ya o zamana kadar daha iyi bir teklif bulursam?"

Grande Skim Latte, "Good Golly Miss Molly "ye geçmişti ve Dean, Bruce'un söylediği medleyi tekrarladıklarını fark etti.
Springsteen yetmişli yıllarda *No Nukes* konserinde sahne almıştı. Sırada "Jenny Take a Ride" var.

Dean daha da yaklaşarak ağzını kızın kulağına yaklaştırdı. "Güven bana, bir tane bile bulamayacaksın."

Kız genişçe gülümsedi, son cin toniğini yudumladı ve bel çantasına uzanarak bir çıkardı. "Cep telefonum orada. Bekleyemeyeceğine karar verirsen istediğin zaman beni ara ya da mesaj at.
Cumartesi gününe kadar. Ya da belki şansın yaver gider ve ben Cumartesi günü burada olurum."

Dean kartı aldı ve adının Susannah Hallas olduğunu gördü.
Mektubu cebine koyarak, "Cumartesi görüşürüz Susannah," dedi.

"Kendine güvenen erkekleri severim," dedi ve çenesini eliyle kavrayarak el. "Bu arada, bir dahaki sefere daha az Yankee tarzı bir şeyler giy. O kotun içinde turist gibi görünüyorsun." Ayağa kalktı ve dışarı çıktı, Greene Sokağı'na doğru yola çıkmadan önce ona baştan çıkarıcı bir bakış attı.

Şimdi tek yapmam gereken cumartesiye kadar işin bitmesini ummak. Buranın iyi şans getirdiğini biliyordum. Ve eğer iş daha önce bitmezse
O zaman onu her zaman arayabilirdi. Ya da mecbur kalırsa mesaj ,
Gerçi bu Dean'in hiçbir zaman aklının almadığı bir iletişim biçimiydi. Gin Rummy'nin *The*

Boondocks karikatürü dedi ki: Hiç kimse başparmağıyla kayda değer bir şey yazmamıştır.

Dean, Yaphet babasının telefonunu aradığı için minnettardı. Onun ve Sam'in tek gezisi tadını çıkaramayacakları kadar kısa sürmüştü ama babasıyla yaptıkları gezi harikaydı.

Key West "üniformasını" unutmuştu: Tişört ve
şort ve parmak arası terlik ya da sandalet. Babamla birlikte çıktıkları geziden sonra Dean adada kimsenin bir çift terliği bile *olmadığına* ikna olmuştu.
çoraplar. O ve Sam tişört kısmını halletmiş, pazen düğmeli önlüklerini Impala'nın bagajında bırakmışlardı ama hâlâ kot pantolon ve çoraplı gerçek ayakkabılarla takılıyorlardı. Kaptan Tony'nin evine göz gezdirdi, orada bacakları dünyaya açık olmayan tek kişinin kendisi ve Sam fark etti.

Grup gerçekten de "Jenny Take a Ride "a girdi ve ardından "Devil with the Blue Dress "in son bir nakaratıyla bitirdi. Dean herkesle birlikte alkışladı ve Impala'da çalmak üzere *No Nukes* kasetini çıkarmayı aklına not etti.

Grande Skim Latte aşağı inerken, Sam yukarı çıktı.
oyunları izlediği havuz çukuruna gitti. Dean, Sam'in Dean'i kavşak iblisiyle yaptığı anlaşmadan çıkarmaya kararlı olduğunu biliyordu, zaten Sam'i vuracak kadar ileri gitmişti.
Colt ile şeytan. Dean bu duyguyu kesinlikle takdir ediyordu ama bu yüzden uykusu kaçmıyordu. Dean'e göre ölümü iki kez kandırmıştı.
İlkinde elektrik çarpmıştı ve
Oklahoma'daki o vaiz tarafından geri getirildi.
Dean'in yerine başka birini öldürdü. Sonra yine babam Dean'i bir araba kazasında aldığı yaralardan kurtarmak için kendini sarı gözlü piç kurusuna feda ettiğinde. Elektrik çarpmasından bu yana Dean ödünç alınmış bir zamanda yaşıyordu, açıkçası bunu Dean'den daha çok hak eden iki kişiden çalınmış bir zaman.

Yani bu sefer fedakarlığı yapan oydu. Bir bakıma ileriye dönük ödeme. Oklahoma'daki o zavallı piç kurusu ve babam Dean yaşasın diye ölmüşlerdi, şimdi Dean Sam yaşasın diye ölecekti.
yaşayacaktı. Boynundaki tılsımı parmakladı, Sam'in ona yalnız geçirdikleri Noellerden birinde verdiği bir tılsımdı bu, babam bir iş için bir yerlere gitmişti. Dean
Hayatını Sam'i korumak için harcamıştı ve Sam'in sırtından bıçaklanmasının onu başarısızlığa uğratmasına izin vermeyecekti.

Yine de Sammy onu kurtarmaya çalışacaktı. Dean küçük kardeşini güvende tutmak için elinden geleni yapmazsa Dean olamazdı ve Sam de onu kurtarmak için elinden geleni yapmazsa Sam olamazdı.
ihtimalleri yenmek ve asla elde edemeyecekleri o mutlu sona ulaşmak.

"Ee, hiç oyun kazandın mı?" Sam elinde çeyrek bardak dolusu birayla yanlarına gelirken Dean sordu.

Sam homurdandı. "Doğru. Bu oyunda berbat olduğumu

biliyorsun." "Evet ama bunu yüksek sesle itiraf etmeni

duymak hoşuma gidiyor."

"Hayır, sadece izliyordum." Sam birasının son damlasını da yuttu.

Dean sırıtarak, "Seni havuz röntgencisi seni," dedi.

"Sıcak pembe şortlu kızla bir yere varabildin mi?"

Sırıtışı genişledi. "Evet. Cumartesi günü burada buluşuyoruz. Sanırım o zamana kadar bu işi halletmiş oluruz."

"Umarım öyledir." Sam fincanını yere bıraktı. "Çılgın kilit açma becerilerini göstermeye hazır mısın?"

Dean kendi birasını yudumlarken, "Hadi ," dedi.

Hafta sonu tatilinden sonra bir Çarşamba gecesinin bu geç saatinde Duval Caddesi çok kalabalık değildi. Bu boş olduğu anlamına gelmiyordu-
Sarhoş ayyaşlar hâlâ iki ya da daha fazla kişilik gruplar halinde dolaşıyor, arada bir de tek başlarına . Barların çoğunda
Dean kapıları ve pencereleri kapalı olan açık hava mekânlarını görmenin *tuhaf* olduğunu kabul etmek zorundaydı. Açıkken sanki
Oturmak için davetkâr yerler. Kapalı, gerçekten binaya benziyorlardı.

Bull and Whistle'ın önünden geçtiklerinde Dean, Yaphet'nin hâlâ orada olduğunu görünce şaşırdı.

"Hey, dostlar!" dedi. "Siz ikinizin umuyordum. Güç'te bir karışıklık var gibi."

"Ne demek istiyorsun?" Sam sordu.

"Güney Caddesi'ndeki inşaat alanı. Orada gerçekten kötü şeyler oluyor, Fransızcamı mazur görün. İki kişi içeri girdi, kimse dışarı çıkmadı. Polisler şu anda orada, ama sonsuza kadar orada kalmayacaklar, biliyor musun?"

"Hey," dedi Sam, "Van Montrose adında bir polis tanıyor musun?"

"Evet. Seminole'lü bir adam. Bir domuza göre havalı biridir."

"Ona güveniyor musun?"

Yaphet titredi. "Şey, bilirsin, o bir domuz, dostum. Aynasızlara güven olmaz. Ama aynasızlara göre fena değil."

Dean bunun alabilecekleri en iyi onay olduğunu düşündü. Kardeşine baktı. "Tur şirketi yerine bunu mu kontrol etmek istiyorsun?"

"İkisini de yapmalıyız," dedi Sam. "Belki , birer tane alırız?"

"Hayır, bu asla işe yaramaz. Ne zaman , işler kötüye gidiyor."

Sam omuz silkti. "Bir arada kaldığımızda işler de kötüye gider. Ne fark eder ki? Bu, ayrılmanın anında ölüme yol açtığı bir korku filmi değil ki."

"Dostum, *hayatlarımız* korku filmi gibi." Dean elini kaldırarak başka bir itirazın önünü kesti. "Tamam, her neyse, birlikte kalalım. Hadi yapalım şu işi."
Yaphet'e bakarak, "Sakin ol, Yaphet," dedi.

Yaphet yumruğunu havaya kaldırarak, "Tam isabet, kardeşim," dedi. "Hey, Sammy, şiirime baktın mı?"

Birden gerilen Sam, "Hayır, henüz değil," dedi.

"Peki, bunu yaptığında ne düşündüğünü bana bildir, olur mu?"

Sam en iyi saçma sapan sesiyle, "Elbette," dedi.

Onlar uzaklaşırken Dean, "Şiir o kadar kötü, ha?" dedi. Sam

yüzünü buruşturdu. "Daha kötü."

Eaton'a doğru yürüdüler, burası daha da ıssızdı.
Duval. EMF'yi, kazma kilitleri, el fenerlerini ve silahlarını almak için odalarına hızlıca uğradıktan sonra caddeyi geçerek kulenin bulunduğu eve gittiler. Arada sırada yanlarından geçen insanlar Dean'in önce arka girişi denemelerini önermesine yetmişti ama o giriş de mühürlü olduğu için bu fikir çabucak suya düşmüştü.

Ön kapı ise sadece kilitli ve alarmlıydı. Bu da iyi bir şeydi ama ön giriş tamamen
sokağa maruz kalmış.

Dean onu almak için diz çöktüğünde, "Bana bir iyilik yap ve önümde durup uzun boylu ol," dedi.

"Kendimi uzun göstermeme gerek yok Dean, ben *zaten* uzunum," dedi Sam, Dean'e Sam'in "küçük" kardeş olmasına rağmen Dean'den beş santim daha uzun olduğunu böbürlenerek hatırlatırken her zaman kullandığı ses tonuyla. Sammy büyümeye başladığından beri bu ses tonunu kullanıyordu.
On dört yaşındayken boy atıp Dean'i boy cetvelinde geçmişti. Tabii o zamanlar Sam bu hatırlatmaları yaklaşık her beş dakikada bir yapıyordu. "Hey," derdi genç Sam, "ceketini ödünç alabilir miyim? Oh, bekle, bana çok *küçük*!"

Ama şimdi kardeşinin İnanılmaz Hulk olmasına ihtiyacı vardı. "Sadece omuzlarını falan genişlet."

Kilidi açmak neredeyse bir dakika, alarmı kapatmak ise bir on saniye daha sürdü.

Bu gerçekleştikten sonra, iki kardeş neredeyse bir birim olarak hareket etti; bu eğitim, her iki çocuğun da ateşli silahlarla güvenilebilecek yaşa geldikleri andan itibaren eski denizci babaları tarafından onlara aşılanmıştı,
Biri diğerini örterken diğeri biraz içeri giriyor, sonra biri örtülürken diğeri hareket ediyor.

Bir dakika içinde iki kardeş de zemin katın temiz olduğundan emin oldu ve Dean kapıyı kapattı. "Her birinin nerede öldürüldüğünü bulmaya çalışmalıyız."

"Bir tahminde bulunacağım ve onlardan birinin tam orada olduğunu söyleyeceğim." Sam parmağıyla zemin katın arka tarafındaki hediyelik eşya dükkanını işaret ediyordu.
Sanki üzerine bir şey düşmüş gibiydi. Üst rafın çoğu ve ikinci rafın bir kısmı da kırılmıştı. Dean öyle olduğunu düşündü,
Birinin o şeyin üzerine düşmesiyle uyumlu. Yakından baktığında bazı cam parçalarının üzerinde kan olduğunu gördü, tıpkı raflarda olduğu gibi. Ayrıca üçüncü bir raf için bir yuva olduğunu fark etti, ancak kayıptı - muhtemelen yerel suç laboratuarındaydı.

Sam, üzerinde insanların isimlerinin yazılı olduğu Florida plakalarına ve diğer ıvır zıvırlara bakıyordu. "İnsanlar bu saçmalıkları gerçekten satın mı alıyor?"

Dean omuz silkti. "Turistler." EMFyi cebinden çıkararak gözlerini kapattı, irkildi ve sonra açtı. Hissetmediğinde
ya da patladığını duyunca tek gözünü açtı.

İyi çalışıyordu. Yüksek voltajı kaldırması için yeniden kalibre etmişti. Key West hayaletlerinin bugünlerde yaydığı seviyeler ve görünüşe göre o da bunu hakkıyla yapmıştı. Diğer gözünü açarak Sam'e dedi ki, "Aynı Hemingway'de bulduğumuz şey-EMF çok ." "Diğer ceset üst

kattaydı," dedi Sam.

Dean etrafına bakınırken kuleye dolambaçlı merdiveni gördü. "Hadi gidelim."

John Winchester'ın eğitimi yine devreye girdi ve binaya girdikleri yoldan merdivenleri tırmanmaya başladı. Ahşap merdivenler ilerledikçe gıcırdıyordu ama bu konuda yapılacak bir şey yoktu. *Lanet olsun, burası perili ev turu için bir merkez. Of*
Tabii *merdivenler gıcırdıyor.*

Dean bir dönemecin etrafından dolaştı, sonra Sam bir sonrakinin etrafından dolanırken onu korudu ve sonunda spiralin tepesine çıktılar, burada onları büyük bir ahşap kapı karşıladı. Dean, EMF değerlerinin yükseldiğini fark etti. "Sanırım küçük kıyamet bebeğimiz
kesinlikle burada."

EMF'yi cebine koyan Dean tüfeğini kaldırarak büyük ahşap kapının solunda durdu. Sam diğer tarafa geçti, kendi testereli tüfeği hazırdı.

Dean üç parmağını kaldırdı, sonra iki, sonra bir, sonra patladılar. içinde.

Oda sessizdi ve biraz da tuhaftı. İçerisi küçük
Tamamen yetişkin biri tarafından kullanılamayacak kadar küçük ama ortalama bir oyuncak için yeterince küçük olmayan mobilyalar. Sam içeri girmek için eğilirken, "Paul Bunyan'ın aksiyon figürleri için bir bebek evi gibi," dedi.

"Evet, ya da Billy Barty'nin yeri." Dean'in kambur durmasına gerek yoktu. Neredeyse Sam kadar. Sırıtarak ekledi: "Biz normal boylu insanlar etrafa bakınırken dışarıda beklemek istersen..."

"Hardy har har."

Dean kıkırdayarak bakındı ama odanın tuhaflığı dışında sıra dışı bir şey göremedi. Dağınıklığın aksine
Alt katta tüm mobilyalar temiz ve düzenliydi. "Kızın burada öldürüldüğünden emin misin?"

Sam başını sallayarak sağa doğru ilerledi. "Raporda böyle yazıyordu." Arkasına baktı ve "Dean?" dedi.

Dean başını kaldırdığında kardeşinin kapıyı kısmen kapattığını gördü. Artık kurumuş kanla kaplıydı.

"Adli tabip raporunda kadının kafasına aldığı künt cisim darbesinin subdural hematoma yol açması sonucu öldüğü belirtildi."

Dean bir nefes verdi. "Ve kapı muhtemelen
travma." El fenerini odanın içinde gezdirdi. "Peki künt kuvvet nerede?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Etrafınıza bakın, bir sürü mobilya var ama içinde kimse yok. Bebek

nerede?" "Adı Raymond."

Dean çömelmiş olan kardeşine bir bakış fırlattı. "Bebeğin bir adı var mı?"

"Çoğu bebek öyle."

"Peki bunu tam olarak nereden biliyorsunuz?"

Sam Dean'e *beni tamamen ısır* der gibi baktı. "Bebek bir Efsaneye göre, yaramaz bir ruhmuş. Her türlü soruna neden olur ve bebeğe sahip olan çocuk bunun için suçlanırdı.
Çocuk büyüdüğünde, Raymond'un odası olması için kuleyi yeniden yaptı. Bebek o zamandan beri burada yaşıyor ama söylentilere göre arada bir sorun çıkarıyormuş."

"Cinayet, 'yaramazlık'tan biraz daha yoğun."

Sam kana daha yakından için kapının yanında diz çökerken omuz silkti. "Evet, Hemingway'in ruhu da eskiden kedileri pek sevmezdi." Gözlerini kısarak kapıya baktı. "Tanrım, burada kapının üzerinde dört farklı çentik var. Ve kan
sıçramalar bununla tutarlı. Bu sadece cinayet değil, aşırı ölümdü."

"Teşekkürler William Petersen," diye mırıldandı Dean. "Peki nerede Raymond?"

El fenerini pencere dışında her yere tuttu - ışığı doğrudan pencereye tutmak sokaktaki birini uyarabilirdi
Kulede birinin olduğunu ve tüm ada polislerinin Montrose kadar misafirperver olacağına güvenemeyeceklerini düşündüler ama hiçbir şey yoktu. Sadece ufak tefek mobilyalar.

Sonra yukarı baktı ve el fenerini tavana doğrulttu.

Beatles peruğu ve çizgili gömleğiyle maymuna benzeyen bir oyuncak bebek kirişlerin üzerindeydi. Işık ona vurur vurmaz
Dean'e doğru savruluyor.

Dean tüfeğini kaldırdı ve yolundan çekildi ama Raymond bir şekilde yön değiştirdi ve Dean'in üzerine, onu yere düşürecek kadar sert bir şekilde indi.

Bu şey bu kadar ağırlığı nereden aldı? Dean
bir kez daha eğitiminin devreye girdiğini ve vücuduna açı verdiğini düşündü

Böylece omzu ahşap zemine düşmenin en kötü kısmını aldı.

Dean Raymond'ı itmeye çalışırken bile Sam, "Dean!" diye bağırdı. Ama bebek yerinden kımıldamadı. Onun yerine küçük elleri Dean'in başının yanlarını sıktı.

O kıza yaptığı şeyin aynısını Dean'e de yapmaya çalıştığını fark eden Dean ayağa kalkmaya çalıştı ama Raymond'un ağırlığı
çok büyüktü. Yine de boynunu büktü ve Raymond'un demir pençesinin gücüne direnmek için başını yukarı doğru itti.

Sam'in iş ayakkabısı bebeğe çarpıp onu uçuracak kadar sert bir şekilde çarpınca, tutuş aniden kayboldu. "Bunu *giyerek yapamam*" diye düşündü.
Dean ayağa kalkarken Sam de Dean'in ateş etmesinden kurtuldu ve bebeğe bir kaya tuzu mermisi fırlattı.

Ama sandalyelerden birinin arkasına eğildi ve kaya tuzu zararsız bir şekilde taş duvara çarparak şangırdadı.

Dean hızla hareket ederken sandalyenin bir tarafını işaret etti diğer tarafa geçtiler. Sinsi olma umutları lanet olası gıcırdayan zemin yüzünden suya düşmüştü, yani bebek sağır değilse geldiklerini anlayacaktı. Neyse ki bu odada gidilecek çok fazla yer yoktu.

Sam sandalyenin uzak tarafına yerleşirken Dean öne atılarak tüfeği yere doğrulttu.

Bebekten hiç iz yoktu. *Hangi cehennemde bu?*

"Ooof!" Sam yere düştü, iri kolları sallanıyordu. Sandalyenin arkasından koşan Dean bebeğin Sammy'ye çelme taktığını ama küçük kardeşinin tüfeğini tutmaya devam ettiğini gördü. Sam dipçiği bebeğin kafasına indirmeye çalıştı ama başaramadı.
kaldıraç.

Dean de aynısını yapmak için koştu ve tahtayı bebeğin kafasına vurdu. Bu en azından Sam'in bacağındaki tutuşunu gevşetmesini sağladı. Dean
Bebek tekrar Dean'e doğru fırladığında hızla geri çekildi.

Bu kez tüfeği beyzbol sopası gibi savurdu ve oyuncak bebeği pencerenin yanındaki duvara çarptı.

Yere düşer düşmez, hâlâ yerde yatan Sam ona ateş etti. Bebek siyah bir ışık parlamasıyla parçalandı, saman ve kumaş
her yerde uçuyor.

"İyi misin?" Sam ayağa kalkarken sordu.

Dean başını salladı. "Evet. Umalım da ruh bebeğe bağlı olsun ve onu parçalara ayırmak Hemingway'in tehdit ettiği şekilde geri gelmeyeceği anlamına gelsin."

Sam bir nefes verdi. "Hadi şu inşaat alanına bakalım ama Dean? Gördükçe bunun bir iblis olduğunu düşünüyorum ya da
daha kötü bir şey."

"Ne, başka bir tanrı mı?" Kapıya doğru ilerlerken Dean arsız bir sırıtışla sordu

"Olabilir. EMF normalin dışında, ruhlar karakterlerinin dışında davranıyor - işler daha da kötüye gitmeden bunu kimin yaptığını bulmamız gerekiyor."

"Hadi," dedi Dean, merdiven boşluğunda dik durabildiğine şükrederek. "Biri tüfek patlamasını rapor etmeden önce buradan çıkalım."

ON BİR

Dean'in sokağın karşısına park ettiği Impala'dan indiklerinde Sam, "Orijinalliğe puan yok," diye mırıldandı.
inşaat alanı.

"Pardon?" Dean sürücü tarafındaki kapıyı gürültüyle arkasından kapatırken sordu.

Sam sandığın başında Dean'e katıldı. "Amerika Birleşik Devletleri kıtasının en güneyindeki yerin en güneyindeyiz. Onlar
'South Street'ten daha ilginç bir isim bulamadınız mı?"

Dean testeresini iki kez kontrol ederken omuz silkti. "Belki orijinal değil ama oldukça açıklayıcı." Bagajı kapattı. "Yine de buraya 'kıtasal' ABD'nin en güney kısmı demek biraz aptalca geliyor. Yani, orası bir ada."

Caddeyi geçmeye başladılar. Sam, "Babam buraya 'aşağı kırk sekiz' derdi." dedi.

"Evet, ama Hawaii her şeyin güneyinde, yani şu anda olduğumuzdan daha 'alçakta'. Bu yüzden en güney noktası saçmalığını en başta nitelendirmek zorunda kaldınız."

Sam başını salladı. "Neden bundan bahsediyoruz ki?"

"Dostum, sen başlattın."

"Her neyse." Sam gecenin bu geç saatinde zar zor aydınlatılan alana baktı. Olay yeri bandının sesini duyabiliyordu ve
El feneri sarı bariyeri aydınlattı. "En azından kimse olay yerini korumuyor. Bu oldukça *laissez-faire*."

"Key West'te her şeye evet, başka bir bira içebilirim felsefesi hakim. Muhtemelen kimsenin buna bulaşmayacağını düşünüyorlar."

"Evet Dean," dedi Sam küçük bir gülümsemeyle, "*laissez- faire'in* anlamı budur."

Dean ışığını Sam'in gözlerini kısmasına ve bir elini kaldırmasına neden olacak şekilde yüzüne tutarak, "Biliyorum aptal herif, sana *katılıyordum*," dedi.

"Peki," dedi Sam ve Dean el fenerini indirdi. Sam gözlerini kırpıştırdı. gözlerindeki lekeleri sildi ve Dean'in hâlâ eski alışkanlıklarına nasıl kapıldığına hayret etti. Çocukken Sam her zaman kitaplardan anlayan, ders çalışmayı seven biriydi, Dean ise daha çok inekleri döven ve bir şey bildiğini kabul etmekten nefret eden bir tipti. Zeki olmak insanı dışlanmaya iterdi ve ikisinin de zorlu yolculukları düşünüldüğünde Dean'in
Okulda bununla ilgili yeterince sorunu vardı. Bu yüzden hiçbir şey öğrenmeyi önemsemeyen sporcu benimsedi.

Sam'in canını sıkan bu eğilim Dean'in Sam'in çok iyi bildiği konularda cahil olduğunu iddia etmesine neden olacak kadar kişiliğine işlemişti. Olmamak için her şeyi yapardı.
İnek çocuk.

Sanki bu saçmalıkların artık bir önemi varmış gibi, diye düşündü Sam acı acı.

Sam bu düşünceleri kafasından atarak bölgeye baktı.
Çalışmalar daha yeni başlamıştı, birkaç kiriş yukarı doğru tırmanıyordu ve üzerlerindeki muşamba çadır gibi görünüyordu.

Brandayı kenara iten Sam, alanın yerde büyük bir çukurdan ibaret olduğunu gördü.

"Kahretsin!" Sam kıvılcımlar duyarken bile Dean ağlıyordu. Dönüyordu Etrafına baktığında, EMF'nin Hemingway Evi ve Müzesi'nde olduğu gibi aşırı yüklendiğini gördü.

"Dostum, bunu düzelttiğini sanıyordum."

"*Yaptım*," dedi Dean öfkeyle, işler daha da kötüye gitmeden kapattı. "Daha önce yapabildiğinin iki katı EMF'yi kaldırabilecek şekilde kalibre ettim." Dean etrafına bakarak, "Burada her neyimiz varsa Hemingway ve Raymond'dan bile daha güçlü" dedi.

Bu iki ruhun ortalamadan daha fazla doğaüstü enerjiye sahip olduğu düşünüldüğünde, bu iyiye işaret değildi.

Dean cızırtılı bir ses tonu ve İngiliz aksanıyla, "K*emiklere* bak!" dedi.

Sam ağzı bir şekilde kardeşine baktı. "Ne?" "Dostum,

Kutsal Kâse mi?"

Sonunda bu repliğin *Monty Python ve Kutsal* Ruh'tan olduğu anlaşıldı. *Grail*, Sam "Evet, doğru" dedi.

Dean gözlerini devirdi. "İnsan ırkının tarihindeki en komik film ve senin yapabileceğinin en iyisi 'Oh evet, doğru' mu? Kardeşim olduğuna emin misin Sammy?"

Kazıyı görmezden gelen Sam bunun yerine Dean'in Büyücü Tim taklidiyle söylediği şeyi yaptı. Deliğin yüzeyinin hemen altında gerçekten de kemikler vardı.
Binanın bodrum katında.

Deliğe atlayan Sam deliğin duvarlarına baktı ve Stanford'da aldığı jeoloji dersini hatırlamaya çalıştı. "Dean, eğer bu kayaları doğru okuyorsam, bu daha önce gittiklerinden daha derin.
daha önce."

"Ne demek istiyorsun?" Dean onun yanına zıplayarak sordu. "Ve ne zamandan beri taş okuyorsun?"

"Jeoloji 101 dersini hatırlıyorsam, tüm bunlar uzun süredir yeraltında. Bu da önceki binanın bodrumunun bu kadar alçak olmadığı anlamına geliyor."

"Muhtemelen Katrina," dedi Dean. "Louisiana tüm reklamı aldı ama tüm Körfez Kıyısı yerle bir oldu. Eskiden burada ne varsa Muhtemelen ilk birkaç kat toprakla birlikte tamamen silinip gitmiştir."

Sam başını salladı. "Bunu takip ediyor. Çünkü bu kemikler muhtemelen o kadar da yeni değil."

"Cayo Hueso," dedi Dean. "Anlamı-"

"'Kemik Anahtar,' biliyorum," dedi Sam. Dean'in şaşkın bakışları karşısında "California'da üniversiteye gittim, hatırladın mı? Biraz İspanyolca öğren."

"Uh-huh. Böyle denmesinin nedeni İspanyollar Florida'ya ilk geldiklerinde bu adanın kemiklerle kaplı olmasıydı. O zamanlar Anasaziler gibi yok edilen kabilelerden biri tarafından işgal edilmiş olabilir mi?"

Sam başını salladı. "Onlar Güneybatı'dan. Daha sonra kontrol edeceğim."

"Her iki da," dedi Dean alanın geri kalanına bakarken - ki bu uzun sürmedi, çünkü orada ortaya çıkarılmış birkaç kemik ve bir sürü toprak dışında pek bir şey yoktu, "kemikler çoğunlukla kabilenin düşmanlarına aitti. Muhtemelen kendi insanlarını daha derine gömmüşlerdir."

"Yani düzinelerce, belki de yüzlerce üyenin kemikleri
Uzun zaman önce ölmüş Kızılderili kabilesi burada, bir iblisin ruhani çıtayı yükselttiği yerde."

"Evet," dedi Dean. "Burada başka bir şey yok. Ruh o ikisine her ne yaptıysa şimdilik bu kadar ama daha sonra geri gelebilir."

"Kemikleri tuzlayıp yakmalıyız."

Dean ona bir bakış attı. "Tekrar söylüyorum Sammy, kemiklere bak."
Bu kez kendi sesiyle söylemişti, Sam de bunun için
minnettarım. "Sadece dışarı çıkan şey en az beş farklı
ve ne kadar aşağıya indiğini ya da ne kadar karşıya geçtiğini söyleyemem. Tabii tüm alanı ateşe vermezsek, ki versek bile *o* kadar tuzumuz yok."

Sam kardeşine hak vermek zorundaydı; bir kere, görebildiği kadarıyla en az dört tane sağ el vardı.
kafatasları. Her zamanki yöntem bu durumda biraz fazla açık olacaktı. "Ve burası çok kar alan bir yer değil, bu yüzden bu malzemeyi kolayca toplu olarak alamayacağız."

"Evet. Hadi B&B'ye geri dönelim, biraz uyuyalım, sonra sabah araştırma işini yaparız."

Ertesi öğleden sonra Dean Monroe İlçe Halk Kütüphanesi'nden bıkmıştı. O ve Sam o günden beri tüm zamanlarını
Uyandıklarında (geçirdikleri uzun gecenin ardından öğlene yakın) orada oturuyor, Nicki'nin etkisindeyken çeşitli ve muhtelif kayıtları gözden geçiriyorlardı
ve Bodge'un mükemmel kahvesi. Kütüphane, Naylor Evi'nin yakınında elverişli bir konumdaydı: Fleming Caddesi'nde üç blok ötede ve bir blok aşağıda. Dean inşaat alanıyla ilgileniyor ve başka hayalet vakaları olup olmadığını anlamak için gazeteleri inceliyordu.
Cinayetler. Bu onlara neler olduğuna dair bir ipucu verebilirdi. Geriye Sam'in kayıp kabileyi kontrol etmesi kalıyordu.

Öğle yemeği için ara verdiler, ancak Dean büyük bir üzüntüyle Duval Caddesi'ndeki Hooters'ın artık orada olmadığını fark etti.

"Kalbim senin için kan ağlıyor," dedi Sam o sümüklü ses tonuyla. "Hadi ama, Bodge bu sabah bana bir yer önerdi."

"Bu ne zaman oldu?"

"Tam yanımda oturuyordun Dean." Sonra Sam gülümsedi. "Tabii bu sen kahveni içmeden önceydi..."

"Bu her şeyi açıklıyor o zaman." İkinci katta bir yere gittiler. Sevimli şef garson onlara balkonu gösterdi,
Bel yüksekliğinde tuğla bir duvarı, cam tablalı birkaç küçük metal masası ve sırtınıza batan ferforje sandalyeleri vardı ama
Yine de rahat olmayı başarmıştı. Dean bunu hiçbir zaman anlayamamıştı ama hayatın küçük gizemlerinden biri olarak görüyordu.

Duval'ın güzel bir manzarası vardı. Öğleden sonra çok daha sessiz ve güneşli olsa da, cadde mağazaların yanı sıra restoranlar, müzeler ve diğer şeylerle dolu olduğu için hâlâ aşağı yukarı yürüyen pek çok insan vardı. Dean bu caddede bir
sahile gitme fırsatı bulduk - gerçi hava bunun için biraz soğuktu. Güney Dakota'dan çok daha sıcak olsa da, mayo giyilebilecek
bir hava da değildi.

İkisinin paylaşması için birkaç bira ve bir sepet kızarmış karides ve patates kızartması sipariş ettikten sonra Dean, "Peki kayıp kabilemiz hakkında ne biliyorsun?" diye sordu.

"Pek bir şey yok," dedi Sam iç çekerek. "Onlara Calusa deniyordu ve onlar hakkında bildiklerimizin çoğu, haklarında pek bir şey bilmediğimizden ibaret. Vahşi savaşçılar olarak ün salmışlardı. Düşmanlarının kemiklerini yığma eğilimleri de buna yardımcı oldu."

"Dolayısıyla, Cayo Hueso," dedi Dean tam garson kız -garson kız kadar sevimli değildi ama yine de oldukça ateşliydi ve

Paula adında biri iki şişe getirmiş. "Teşekkürler."

Sam de "Teşekkürler." dedi.

Paula Dean'e kocaman bir gülümseme verdi - *harika* dişleri vardı - ve "Sorun değil. Başka *bir şeye* ihtiyacın olursa haberim olsun."

Dean'e güzel bir bakış atarak mutfağa doğru yürüdü.
kıçının şortunun içinde ne kadar iyi hareket ettiğini görme fırsatı buldu. *Hooters, schmooters,* diye düşündü gülümseyerek.

"Neyin var senin?" Sam sordu.

Dean sırıttı ve birasından bir yudum aldı. "Kıskandın mı?"

"Lütfen. Her neyse, Calusa'lar yüzyıllar boyunca adayı işgal etmiş, diğer kabileler ve Avrupalı yerleşimcilerle savaşmış, ancak on sekizinci yüzyılda hastalık onları yok etmiş."

Dean başını sallayarak, "Eski battaniye içinde sıtma rutini mi?" dedi.

"O kadar soğukkanlı değiller ama içlerinden birinin bir Avrupalıdan bağışıklık kazanmadıkları bir şey kapması yeterli..."

"Mükemmel teşhis, Dr. House."

Sam suratını asarak, "Peki, ne buldun?" diye sordu.

Önce birasından bir yudum daha alan Dean, "Katrina konusunda haklıydık. South Street'teki pek çok yer Katrina'da
'05. Sahipleri arsayı sattı, yeni insanlar arsaya inşaat yapmaya karar verdi. Yeni bir şey. İnşaat ekibinde de bir eksik var - iki cesedimizden biri işçilerden biriydi. Diğeri ise Miami'den kaçmak için buraya gelmiş bir kadındı."

Paula elinde ekmek arası karides ve patates kızartmasıyla dolu büyük bir sepetin yanı sıra tartar sosuyla dolu plastik bir kapla geldi. "Tekrar teşekkürler."

"Başka bir şey var mı? bir şey?"

Başka koşullar altında, Dean'in birkaç
ama zamanları kısıtlıydı. "Aklımıza bir şey gelirse size haber veririz."

Masanın üzerinde zaten çeşitli çeşnilerden oluşan şişeler vardı, Dean hemen ketçap şişesini kaptı ve o güzel kırmızılığı patates kızartmasının üzerine sıktı.

Sam o aptal küçük kardeş ifadesiyle onu izledi. "Ketçabın yanına patates kızartması ister misin?"

"Her neyse," dedi Dean, ketçaba bulanmış bir kızartmayı ağzına atarken, "cesetlerin kimliklerini sadece cüzdanlarından tespit edebildiler. Cesetler 'tanınmaz haldeydi'."

"Kütüphanede kablosuz ağ vardı, o yüzden internete girebildim," dedi Sam, çatalıyla bir karidesi mızraklayıp tartar sosuna batırırken başıyla dizüstü bilgisayarını işaret ederek. "Ve tanınmaz halde oldukları konusunda şaka yapmıyorlardı. Onların Ciltleri kırışmış ve neredeyse mumyalaşmıştı. Ama saçları hâlâ kimlik fotoğraflarındaki gibiydi."

"Bu çok garip."

"Pek sayılmaz." Sam bir karides daha ısırdı ve yuttuktan sonra tam bir sıkıcı ders modunda devam etti. "Televizyonun sizi inandırmak istediğinin aksine, birini hızla yaşlandırırsanız saçları beyazlamaz. otomatik olarak. Bu ancak yeni saçlar çıktıkça zaman içinde gerçekleşebilecek bir şeydir."

"Teşekkürler, Dr. Wizard." Dean bir kızartma daha patlattı ve kendi karidesini çatalladı. "Bunu başlatan iblisi bulmamız gerek.
Bobby'den haber var mı?"

Sam çiğnerken başını salladı. "Yine de bir mesaj bıraktı."

Dean bir dakika düşündükten sonra biraz daha yedi, sonra da biraz daha bira içti. "Pekâlâ, o kızın öldürüldüğü yere gidelim. Kükürt oradaydı ve gerçek parayla bahse girerim ki onun kanı ruhları harekete geçiren ayinde kullanıldı."

" değilim. Ama iblisin izini nasıl süreceğiz?"

Dean kulağını kaşıdı. "Kapıdan çıkan iblislerin çoğu bir bedene sahip olmanın avantajını kullanıyor. Muhtemelen buraya tatil için olduğu kadar ruhsal enerji için de ."

"Bir 'erkek' değil. Sanırım bir çiftimiz var," dedi Sam.

"Ne?"

"Cinayetle ilgili tüm tanık ifadeleri kızın bardan yaşlı bir çiftle ayrıldığını söylüyordu. Polis onları sorgulamak istiyor ama
henüz bulunmadılar."

Dean öfkeyle bir karides daha mızraklarken sordu: "Bu paylaşma ve benzerlerini paylaşma saçmalığı da neyin nesi? Önce yedi ölümcül günah, sonra
Ohio'daki o çift, şimdi de bu. İblisler ne zamandan beri birbirlerine güveniyor?"

Sam omuz silkerek, "Belki de cehennemde o kadar uzun zaman geçirdiler ki ilişki kurdu mu? Bilmiyorum ama sanırım elimizde bir çift olduğunu varsaymak zorundayız. Ve eğer bedenin tüm zevklerinden yararlanmak istedikleri konusunda haklıysanız, muhtemelen lüks bir otelde kalıyorlar."

"Adadaki en havalı otel Front'taki Hyatt." Dean sırıttı. "Kızımızın boğazının kesildiği yerden bir blok ötede."

"Kulağa bir plan gibi geliyor."

Susannah Hallas bu geceden önce kendini hiç hafif sıklet olarak görmemişti.

Schooner's Wharf'ta yerel bir sanatçıyı dinleyerek harika vakit geçiriyordu; beyaz saçlı ve sakallı yaşlı bir adamdı, sesi biraz Hank Williams'a benziyordu ama daha rahattı. İşiyle ilgili "Tourist Town Bar" adında harika bir şarkı ve koca kıçlı bir kadınla ilgili "She Gotta Butt" adında aynı derecede komik bir şarkı söyledi. Şarkıcının tarifi Susannah'nın annesine mükemmel bir şekilde uyduğu için bu şarkı özellikle yankı uyandırdı.

Gün batımı yaklaştığında beyaz saçlı adamın işi bitmişti ve mekânda gün batımından sonra akşamki grubun çalmaya başlayacağı zamana kadar sadece müzik kutusu müziği vardı. Bu gerçekleştiğinde Susannah biraya geçti -her zaman yaptığı gibi gün batımına kadar kolayla idare ediyordu
alkolün sadece hava tüketilmesi gerektiğine inanıyordu.

Sonra Alberto ve Fedra onun masasına oturdular -diğer tüm masalar doluydu ve o eşcinsel çift gittiğinden beri bir masa ona kalmıştı- ve ona daha sert bir içki ısmarlamayı teklif ettiler.

Genellikle Susannah, oda dönmeye başlamadan ve çekingenliğini kaybetmeye başlamadan önce dört cin-tonik için iyiydi (ve,
bazen de giysiler), ama sersemlemeye başlamadan önce ilkini zar zor bitirdi.

"Kendimi pek iyi hissetmiyorum," dedi en seksi aksana sahip olan Alberto'ya. Eğer Alberto karısıyla birlikte orada olmasaydı, o *da*

ona asılıyordu. Doğru, Cumartesi günü Dean'le tekrar bir araya gelmeye söz vermişti ama bu iki gün sonraydı ve Dean'in
gözleri, gülümsemesi ve pazuları vardı, Susannah
Bu gece.

Ama şu anda pek bir şey düşünmüyordu. Schooner's Wharf daireler çizerek dönüyordu ve boğazının arkasında safra .

Alberto kızın kolunu demir gibi sıkıca kavradı ve Susannah neredeyse ona doğru yığılıp ağırlığını onun taşımasına izin verdi.

"Gelin," dedi, "sizi otelimize götüreceğiz. Hyatt'tayız."

Susannah hiçbir şey söylemedi, tüm enerjisini Schooner's Wharf'ın zeminine kusmamaya odakladı. Otoyol 1'in hemen öbür tarafındaki motellerden birinde kalıyordu.
Stock Adası'ndaki köprü, Susannah'nın böyle aptalca şeyler yaptığı için bir daha asla birlikte seyahat etmeyeceğine dair kendine söz verdiği salak kuzeninin yaptığı bir seçimdi. Neden Key West'e gelip Duval Caddesi'nden bu kadar uzakta kalasın ki?

Her halükârda, Alberto ve Fedra Hyatt'ta kalıyorlarsa, sadece bir blok ötedeydiler. Susannah şu anda
Porselen tanrıya tapınıyordu ve bunu yapmak istediği yer kesinlikle bir bar banyosu *değildi*.

Otele yürüdüğüne dair gerçek bir anısı yoktu. Yine de asansör düğmesinin zil sesi kafatasında yankılanıyordu. *Tanrım, sanki doğrudan akşamdan kalmaya gitmişim gibi.* Gözlerini açtığında mide bulantısı bin kat daha kötüleştiği gözlerini sımsıkı kapalı tuttu.

Fedra plastik anahtarı yuvasına yerleştirir yerleştirmez Susannah koşarak odaya girdi ve doğruca banyoya yöneldi. Rahatsız etmeyin kartının kapı kolunda olduğunu belli belirsiz fark etti (*neden? odada değiller* miydi*?*) ve yatağın

(*genellikle bu bir parti anlamına gelir*), ama çoğunlukla sadece lanet olası banyoya gitmek istiyordu.

Midesi, belki de tesellinin elinin altında olduğunu fark ederek, banyo eşiğini geçtiği anı başlamak için seçti
kabarıyordu. Paniğe kapılan Susannah neredeyse tuvalete sıçrayarak kapağı kaldırdı ve ağzını sonuna kadar açtı.

Ama kasılmasına rağmen hiçbir şey .

Sıcak boynunda serin bir el hissetti. Bu Alberto'ydu. "Gel Susannah, seni rahatsız eden şeyle ilgileneceğiz."

Tanrım, neden ? Susannah kusabilirse her şeyin daha iyi olacağını biliyordu. Bu her zaman
Çünkü kusmak dünyadaki kötü şeydi ve sadece oradan yukarı çıkabilirdiniz.

Alberto onu ayağa kaldırdı ama kadın neredeyse tekrar yere yığılıyordu. Bacaklarını erişte gibi hissediyordu ve Alberto onu yakalamasaydı muhtemelen kafasını lavaboya ya da tuvalete çarpacaktı.

Alberto onu otel odasının ana bölümüne taşırken ayakları muşamba zeminde sürükleniyordu. Her şey bulanıktı, ama sonra çıplak ayakları (*nasıl çıplak kalmışlardı?*
sandaletlerime ne oldu?) halıya sürtündü ve cildine temas eden pürüzlü yüzey aslında onu biraz odaklanmaya zorladı.

Her yerde siyah mumlar vardı ve hepsi yanıyordu.
Susannah banyoda Fedra'nın bütün mumları yakmasına yetecek kadar uzun kaldığını *düşünmüyordu* ama zaman algısı ciddi şekilde bozulmuştu.

Alberto onu yatak başlığının duvara çakılı olduğu yere doğru sürüklerken kulağına usulca, "Her şey yoluna girecek," diye fısıldadı. Susannah ancak o zaman başlığın üzerindeki koyu kırmızı boyalı şeyi fark etti. Davut Yıldızı'na mı benziyordu? Hayır, bu doğru değildi. Bir pentagram,

Belki? Üniversitedeyken Stephanie adında bir Wiccan oda arkadaşı vardı ama artık o şeylerin hiçbirini hatırlayamıyordu. Ayrıca Stephanie içine kapanıktı, sadece tütsü yakardı ve Susannah bunu çok hoş bulurdu.

Bu arada bir şey yanıyordu ve Susannah
aniden Stephanie'nin tütsü çubuklarından birini yakma isteği duydu.

Tanrım, yine neredeydim?

Beynini doğru çalıştırmaya çalıştı ama olmadı. Şimdi de garip sesler duyuyordu.

Hayır, bu Alberto. Bir şeyler söylüyor. Uzun zaman önce yüksek sesle Okuldaki dil dersi - koca götlü annesinin onu göndermekte ısrar ettiği özel lise, öğrencilerin *Latince* öğrenmesini zorunlu kılıyordu - tüm kelimeleri hatırlayamasa , onun konuştuğu dili tanımasını sağladı.

Sonra Fedra arkasını döndü ve karanlık gözlerle Susannah'ya baktı. Gözler. Hayır, sadece karanlık gözler değil*, kararmış* gözler. İris yok, göz bebeği yok, sadece derin, sonsuz *siyah.*

Susannah'nın hayatında gördüğü en korkunç şeydi.

Kardeşler öğle yemeğini bitirdikten sonra (Dean Paula'nın telefon numarasını sormadan almıştı; çekle birlikte vermişti) takım elbiselerini giymek için Naylor House'a geri döndüler.

Dean üstünü değiştirirken, Yüzbaşı Naylor ortaya çıkmaya karar verdi. "Affedersiniz Bay Winchester, ama ilerlemeniz hakkında bilgi alabilir miyim?"

Dean cevap vermeye pek istekli değildi ama kaptan sözünü tutmuştu. "Bir iblisin bir büyü yaptığını düşünüyoruz.

senin gibi ruhları daha güçlü kılar." Naylor

geri çekildi. "Ne amaçla?"

"Biliyorsam ne olayım, kardeşimle ben de bunu yapmaya çalışacağız. öğren." Kravatını bağlayan Dean, "Sıkı dur Kaptan. Bu işin aslını öğreneceğiz ve seni ödülüne göndereceğiz."

"Umarım öyledir, Bay Winchester. Bu yere bu kadar uzun süre bağlı kalmak zaten yeterince cehennem azabı gibiydi, ama şimdi sahip olduğum farkındalık bu duyguyu daha da yoğunlaştırdı."

Dean aslında zavallı piç için üzüldüğünü hissetti.

Üstünü değiştirdikten ve sahte kimliğini iki kez kontrol ettikten sonra Sam'le birlikte Impala'ya atladılar ve yavaşça Duval'ın sonuna kadar sürdüler, sonra sağa Front'a döndüler, sonra da Hyatt Key West Resort and Spa'nın otoparkına girdiler.

"Biliyor musun," dedi Dean kravatını düzelterek, "sadece yürüyebilirdik o."

"Bu takım elbiseler içinde ana caddede göze batarız, Dean," dedi Sam. "Ayrıca hava çok ."

Dean cehennemin o kadar nemli olduğundan şüpheliydi ama bir şey söylemedi. *Ben olacağım.*

yakında öğreneceğini düşündü alaycı bir şekilde. Ama aynı zamanda Sam'in Nokta. Terden sırılsıklam olmayınca birini federal olduğunuza ikna etmek daha kolay. Ve Duval'da başlarında büyük sirenlerle yürürken takım elbise giydiklerinden daha az belli olurlar.

Yine de, araba sürmek çok daha hızlı olmamıştı, çünkü Gün batımı ve herkes günlük gün batımı kutlaması için tahta kaldırıma doğru ilerliyordu.

İçeri girer girmez, üzerinde yuri yazan bir isim levhası olan biri onlara doğru yöneldi. Mavi düğmeli bir gömlek giyiyordu.

Gömlek, haki şort ve mokasen ayakkabılar, Dean'in Key West'te kendisi ve Sam'den başka kimsede görmediği kadar resmi kıyafete yakındı. "İyi günler beyler, bugün size nasıl yardımcı olabilirim?"

Dean sahte kimliğini göstererek, "Ben Özel Ajan Danko, bu da Özel Ajan Helm. Bir çift kaçağı arıyoruz ve bu otelde kalıyor olabileceklerini düşünüyoruz."

Yuri yutkundu, yüzü solgunlaştı. "Aman Tanrım. Emin misin?"

Sam taş suratlıydı ve sert bir ses tonuyla konuştu. "Çok eminim efendim. Bunlar şeytani ayinler yapan tarikatçılar."

"Şey, Ajan Helm," dedi Yuri gülümseyerek, "insanların kendi odalarının mahremiyetinde ne yaptıkları onları ilgilendirir."

Ah, Key West, diye düşündü Dean*,* Sam'*le* aralarında *geçen laissez-faire* konuşmasını hatırlayarak. Sam muhtemelen kapıcıyı kızdırmak için "satanist" ritüellerden söz etmişti ama burada kimse o kadar gergin değildi.

Ancak Sammy bu falsolu topu bir profesyonel gibi savurdu. "Bu ritüeller cinayet içeriyor efendim. Bu yüzden *bizim* işimiz."

Şimdi Yuri'nin yüzü kızardı. "Ah canım. Size yardımcı olmak için ne yapabiliriz?"

Dean Yuri'nin omzuna güven verici bir el koydu. " yok, Yuri, bunu olabildiğince sessiz bir şekilde halledeceğiz. Bütün turistlerin üzgünüz, bunu anlıyoruz."

"Teşekkür ," dedi Yuri rahatlamış bir ifadeyle.

İyi polis-kötü polis kitaptaki en eski numara olabilir Dean*. ama bu çalışmaya devam ettiği içindir.* "Harika, Yuri, . Senden yapmanı istediğimiz şey, kat hizmetlerinden herhangi birinin temizlik yaparken sülfür bulup bulmadığını bize söylemen."

Bu Yuri'nin kafasını karıştırdı. "Sülfür mü?"

"Bu ritüelin bir parçası," dedi Sam.

Yuri şortunun cebinden bir cep telefonu çıkararak, "İkiniz de burada beklerseniz," dedi, "temizlik şefini çağıracağım. Aslında," dedi yaşlı bir kadın Dean ve Sam'e garip bakışlar atarak yanlarından geçerken, "Neden beni takip etmiyorsun?"

Her şey eşit olsa Dean lobide insanları izlemekten mutlu olurdu ama bu adamın kendisinden daha gergin istemiyordu. *Daha kötüsü de olabilirdi.* Gerçekte *neler olduğunu öğrenebilirdi.* O yüzden Sam'le birlikte Yuri'yi arka odaya kadar takip ettiler,
Bir dizüstü bilgisayar ve kağıtlarla dolu bir kutu içeren ahşap bir masa, duvarda tonlarca broşür, makbuz ve el ilanı iliştirilmiş mantar bir ilan tahtası ve havayı (zar zor) hareket ettiren bir tavan vantilatörü ile küçük, sıkışık bir ofis olduğu ortaya çıktı.

Birkaç dakika sonra kısa boylu, şişman, orta yaşlı bir Latin kadın küçük ofise geldi. Elleriyle ağırbaşlı bir şekilde duruyordu.
Dean onun yüz ifadesinden başka bir yerde olmayı tercih ettiğini anlamıştı.

"Gloria, bu iki adam FBI'dan," dedi Yuri. "Odalarında sülfür bulan olup olmadığını öğrenmek istiyorlar."

Dean'in kulağına Kübalı gibi gelen kalın bir aksanla konuşuyordu.
-Key West Küba'ya Miami-Gloria'dan daha yakın olduğu için şaşırtıcı değil, "Hayırsanmıyorum" dedi.

Sesi tereddütlü çıkınca Dean, "Sarımsı bir toz ya da pudra olmalı, yanmış kibrit gibi kokuyor," dedi.

Gloria kendinden daha emin bir şekilde, "Hayır, ben öyle bir şey görmüyorum. Kızlarım da görmüyor, onlar bana bir şeyler anlatıyor."

Dean hizmetçilerden birinin ihbarda bulunmasını umuyordu ama bu uzak bir ihtimaldi. Alternatif, ki bu hızla gerekli hale geliyordu, kapı kapı dolaşmaktı.

Ancak Sam'in, o küçük inek kalbi sağ olsun, başka bir fikri vardı. "Temizlik hizmetini reddeden oldu mu?"

"Birçok insan," dedi Gloria. "Eğer pis olmak istiyorlarsa, onları durduramam."

Dean, "Yeni yıldan öncesinden beri burada kalan ve bunu sürekli reddeden biri var mı?" diye sordu. İblislerin personeli ayin bıçaklarının, kâselerinin ve diğer şeylerin yakınında istemelerine imkân yoktu.

Gloria burnunu ve "Ah, bu 333. Odaları şimdi çok pis olmalı. İğrenç bir yer."

Yahtzee.

Yuri masanın üzerindeki dizüstü bilgisayarda bazı tuşlara dokundu. "Bu Fedregottiler, evli bir çift, Alberto ve Fedra."

"Harika," dedi Dean. "Odanın anahtarını alabilir miyiz lütfen?"

Yuri başını salladı. "Elbette. Teşekkürler Gloria ve lütfen bundan kimseye bahsetme, tamam mı?"

Gloria'nın tek yaptığı omuz silkip kapıdan çıkmak oldu. Yuri daha sonra Sam ve Dean'i koridorun sonundaki bir asansöre götürdü. Lobi. Bir kargonun içinde bulunan büyük bir anahtarlığı karıştırdı. Haki pantolonunun cebinden kredi kartı tarzı bir anahtar çıkardı asansör çağrı düğmesinin üzerindeki yuvaya yerleştirip düğmeye bastı.

Dean elini tekrar adamın omzuna koyarak, "Bak Yuri," dedi, "yardımın için minnettarız ama bunu kendimiz halletmeliyiz. Bir sivil sadece yolumuza çıkar, anlıyor musun?"

"Oh!" Yuri'nin sesi gerçekten de Dean'in gibi rahatlamış geliyordu. "Evet, Ajan Danko, elbette." Anahtarlığı karıştırdı ve

başka bir anahtar çıkardı. Yüzükten çıkardı ve Dean'e uzattı. "Al bakalım. Bu tüm odaları açacak."

"Teşekkürler." Dean asansöre girdi ve üzerinde 3 yazan düğmeye bastı. Kapılar kapanır kapanmaz Sam'e baktı. "Tanrım, 333 mü? Daha ne kadar açık olabilirler ki?"

"666'yı da bulabilirlerdi ama bu otelin altı katı yok." Sam federal ajan rolünü bıraktı ve sırıttı.

"Evet." Asansörler üçüncü katta ayrıldı ve Dean ile Sam arka koridorlarda ilerlediler.
temizlik görevlisi, porno filmlerdeki kadar açık saçık olmayan bir hizmetçi kıyafeti giymiş ve üzerinde sadece personel yazan bir kapıdan koridora çıkmıştı.

Doğru odayı bulmak bile yeterince kolay olurdu.
Üzerinde "333" yazmıyordu. Dean her yerde sülfür kokusu olduğunu biliyordu ve da sülfür içinde yüzüyordu. Kapı kolunda da bir gizlilik kartı asılıydı.

"Temizlik görevlilerinin bunu gözden kaçırmış olmasına imkân yok," dedi Sam.

"Evet, bu kalıntı değil. Fedregottiler şu anda bir şeyler yapıyorlar." Dean dokuz milimetrelik tabancasının kılıfını çıkardı.
Pompalı tüfek, kaya tuzu mermilerine sahipti, ancak pompalı tüfekten farklı olarak, özellikle sahte federal kimliğe sahipseniz, halka açık kalabalık bir otele kolayca getirilebilirdi.

Kapıya yirmi adım yaklaşamadan Dean beklemediği bir manzarayla karşılaştı: Yüzbaşı Naylor.

"Ne-? Kaptan, burada ne yapıyorsun?"

Ama ruh cevap vermedi. Onun yerine, adım adım ilerliyordu.
koridorda ilerledi. Sonra döndü ve bir hayalet gibi kapıdan içeri girdi.

"Yüzbaşı Naylor!" Dean yürürken seslendi ama ruh alışılmadık derecede sessizdi.

"Bu iyi bir şey olamaz," dedi Sam.

Bir el Dean'in göğsüne *Alien*'daki canavar gibi saplandı. Bedenin geri kalanı da içeri girerken Dean birkaç santim havaya sıçradı: başka bir ruh, bu kez Hemingway. Geçen seferki tehditlerine rağmen Sam ya da Dean'e ilgi göstermemişti.

Sam koridorun diğer ucunu işaret ederek, "Bu Truman," dedi. Dean onun bakışlarını takip etti ve gazetedeki DEWEY TRUMAN'I YENER manşetini kaldıran adamın resmine benzeyen birini gördü.

Dean dokuz milimetrelik silahının emniyetini açarak kapının önünde pozisyon aldı. Sam de kapının yanında durdu ve Yuri'nin verdiği anahtarı kapıya sokan Dean'e başıyla işaret etti.

Ne yazık ki, kapının kilidinin açıldığını gösteren küçük yeşil ışık yanmasına rağmen kapı açılmadı. Buna dayanarak Fedregottiler kapıyı sürgüyle kapatmışlardı.

Dean onun yerine kapıyı tekmeledi.

Yine de kımıldamadı.

Dean hırlayarak tekrar tekmeledi, bu sefer kapıya bir çentik attı ama açamadı.

Beşinci tekmede, bir öfke çığlığı eşliğinde, kapı nihayet açıldı.

Sam odaya daldı, hemen ardından Dean geldi ve şöyle dedi, "Adsız Ölüler toplantısını bölmek istemezdim ama komşular şikayet ediyor."

Konuşurken bile odayı inceledi. Kral boy yatakta
daha fazla yer açmak için dik bir şekilde kaldırılmış ve duvara dayandırılmıştır.
-Gerçi yatak başlığı hâlâ duvardaydı, çünkü duvara gömülmüştü ama iblisleri bundan faydalanarak onu bir sunağa dönüştürmüşlerdi. Kanla boyanmıştı ve üzerinde baş aşağı duran bir pentagram vardı. Siyah mumlar, büyük pencereden içeri süzülen gün batımının da yardımıyla odayı aydınlatıyordu.

Odanın ortasında bir adam ve bir kadın duruyordu,
Her ikisi de tropik güneşte iyice bronzlaşmış zeytin tenliydi. Adam uzun boylu ve zayıftı, büyük bir burnu ve ağarmış saçları vardı; kadın ise kıvrımlıydı, düzgün siyah saçları ve güzel elmacık kemikleri vardı. Vücutları
Şüpheler gerçek Alberto ve Fedra'ya aitti ama Dean'in cehenneme geri göndermekten mutluluk duyacağı bir çift pislik emici iblis tarafından işgal edilmişlerdi.

Ruhlar Fedregottilerin etrafında bir daire şeklinde duruyordu. İçeri giren her yeni ruh -ve Dean sadece bazılarını tanıyordu- diğer iki ruhun arasındaki boşluğu dolduruyordu.

Yerde yatan kızın boğazı kesilerek açılmıştı, yara çenesine paraleldi ve ikinci bir boğazı varmış gibi görünüyordu.
ağzı. Neredeyse hiç kan olmadığı için boynunun iç organları açıkça görülebiliyordu. Dean'in uzman gözleri şahdamarının kesildiğini tespit etti ama tıpkı diğer kızda olduğu gibi kan yoktu.

Gözleri boynundan öteye gittiğinde Dean onu tanıdı; şimdi tavana boş boş bakan geyik gözlerinden büyük bacaklarına kadar.

Susannah'ydı, Yüzbaşı Tony'nin evinde tanıştığı kız.

ON İKİ

Çift Azazel'i takip etmeye son derece istekliydi.

İkili birbirlerini çukurlarda buldu. Eşleşmeleri
Hiçbir teselli ya da teselli sağlamadı -bunlara cehennemde izin verilmezdi- ama birlikte olduklarında acıları azaldı. Doğru, bu sadece omzunuzdan bıçaklandığınızda daha az acı çekmeniz anlamında ama insan elinden geleni yapardı.
olsun. Kendi isimlerini unutacak kadar uzun süredir çukurdaydılar ve hiçbir zaman kendilerine ait yeni şeytani isimler edinmemişlerdi.

Azazel planını açıkladığında, çift hemen . Yüzyıllar süren işkenceden sonra Dünya'da ortalığı birbirine katmak için bir şans mı? Bu fazlasıyla iyi bir fırsattı ve her zamanki gibi kaosu birbirleriyle paylaşabilecekleri için daha da iyiydi.

Belirlenen saatte çift kapının yanına geldi ve beklemeye başladılar. Azazel'in planının bir zamanı yoktu.
İblisin Dünya'ya açılan kapıya varmakta çok geç kalmamaları yönündeki ısrarlarına rağmen. Onlara önderlik edecek, yol gösterecek, düzene ve yaşama karşı savaşlarının saha generali olacak insanı beklemeleri gerekiyordu.

Ama kapı nihayet açıldığında ve dünyaya fırladıklarında, ne sahra generali ne de Azazel vardı. Aslında, onlar
ikisi de oradaydı ama ölmüşlerdi. İnsan vurulmuştu ve

Öldürüldü, cansız gözleri şimdi bulunduğu cennete doğru bakıyordu. garanti altına . Azazele gelince, ondan hiçbir iz yoktu. Son zamanlarda kullandığı et kuklası da ölmüştü ve kükürt ve kordit kokusu Colt'un kullanıldığını gösteriyordu. Eylemi kimin yaptığını öğrenmek uzun sürmedi: John Winchester'ın oğulları. Çift onların kokusunu alabiliyordu, büyük olan Dean'in,
Hayatını sattığı kavşak iblisi gibi kokuyordu ve genç olan Sam, Azazel'in seçtiklerinden biriydi.

Onlara rehberlik edecek bir insan ya da yaşlı bir iblis olmayınca herkes çılgına döndü.

Ama çift tatile çıkmaya karar verdi. Ne de olsa, bin yıl sonra ilk kez yeniden Dünya'daydılar. Neden arkalarına yaslanıp eğlenmesinler ki?

Böylece, bir dizi vurdulu kırdılı tartışmanın sonuncusunun ortasında olan bir çift et kuklası buldular. Alberto Fedregotti (bir kez daha) karısı Fedra'yı aldatıyordu ve Fedra (bir kez daha) onu yakalamıştı.
iş arkadaşları. Bağırış çağırış, hırçınlık ve şiddet, ardından da barışma seksi yaşanmış ve Fedregottilerin özgürce sergiledikleri hiddet, olumsuzluk ve öfkeli tutku, çifti pervaneler gibi ateşe çekmişti.

İki iblis Fedregottis'i ele geçirdikten sonra güneye ve doğuya, dinlendirici olmasıyla bilinen bir yere gittiler. Bir yer
Yüzyıllar süren işkencenin ardından dinlenip iyileşmek.

Ancak bir süre sonra, sadece sakin olmak yeterli gelmemeye başladı. Bu adadaki varlıkları ruhani aktiviteyi arttırıyordu-
Zaten bu varoluş düzlemi için normalden daha büyüktü - bu yüzden işleri biraz süslemeye karar verdiler. Biraz eğlenin. Birazcık
Tatil asla kötü bir şey değildi ama sonuçta onlar birer şeytandı. Bu yüzden tekrar otel değiştirdiler - Hyatt dokuzuncu otelleriydi - ve bir plan
.

Hayattaki tüm iyi şeyler gibi, ayin de insan kanıyla en verimli şekilde işliyordu. Bu adada, içkilerinin parasını ödemenize izin vermekten mutluluk duyan etkilenebilir genç insanlar bulmak gülünç derecede kolaydı. Önce sevgili Megan vardı, ailesinden uzakta umutsuzca bir hayat kurmaya çalışıyor, sürekli lezzetli bir korku içinde yaşıyordu.

Ve sonra Susannah vardı, ayakları serbest, süssüz ve dünyanın tehlikelerinden tamamen habersizdi. Onun boğazını kesmek bir zevkti, oh evet öyleydi.

Alberto ve Fedra, Susannah'nın yaşamının gücünü ve ölü insanların yağlarından yapılan siyah mumların ışığını kullanarak
Key West'in tüm ruhlarını onlara getirdi. Gün batımıydı, bu sadece ritüel için ideal zaman değildi, aynı zamanda
Güneşin batışını izledikten sonra tahta kaldırımdan inen insan kalabalığı. Yıkılmayı bekleyen masum, mutlu, kaygısız ruhlar.

Teker teker ruhlar geldi. Adada yaşamış olan yazar, kasırgada ölen barmen, boğulan dalgıç
dalgıç, burada tatil yapan başkan, enkaz gemilerinde çalışmış birçok kaptan ve denizci, "gün bugündür" mantrası sonunda gerçekleşmiş olan hazine avcısı, gemicilik
Hayatının en güzel zamanları olduğunu söyleyerek tatilde ölen patron ve daha niceleri.

İçeri girdiklerinde, Alberto tüm ruhları kendi iradesine boyun eğdirecek büyüyü yapmaya devam ederken bile Fedra bir şey duydu. Kapıya vurulduğunu. Bundan önce büyülerini maskelemeye özen göstermişlerdi. Ancak telkin gücünün "büyüsü" genellikle yeterliydi, kapı koluna asılı bir plastik parçasının üzerinde sadece GİZLİLİK LÜTFEN yazıyordu. Geçen hafta giriş yaptıklarından beri kimse onları rahatsız etmemişti.

Bir kez daha vuruldu ve bu kez kapı parçalanıp çöktü. Alberto hâlâ Susannah'nın kanını içeren kabı tutuyor ve ilahi söylüyordu. Fedra kapıya doğru ilerledi.
şimdi kesinti. Sürekli büyüyen çemberin içinde yürüdü.
Etraflarını saran ve içeri girmeye çalışan her şeye karşı hazırlıklı olan ruhlar.

Kapı uçarak açıldı ve Winchester kardeşler oradaydı.
"Dean, "Adsız Ölüler toplantısını bölmek istemezdim ama komşular şikâyet ediyor," dedi.

"Çok kötü. Davet edilmemişlerdi," dedi Fedra. Gözlerinin kararmasına izin verdi, böylece sevgili çocuklar neyle karşı karşıya olduklarını *tam olarak anladılar*. "Ve sen de değilsin."

Her ikisini de göndermek için sadece ufak bir güç manipülasyonu yeterli oldu. Genç adam odanın bir ucundan öbür ucuna uçtu ve duvara çarparak özellikle çirkin bir tabloyu duvardan düşürdü. Fedra zaten onu yakmak niyetindeydi.

Dean giydiği takım elbisenin iç cebine uzanmaya çalıştı.
Fedra zihnini adamın kollarına odaklayarak onları arkasındaki duvara sabitledi. "Ah, ah, ah. Colt'u çıkarmak yok." İki kardeşin de şaşkın bakışları karşısında Fedra ekledi, "Evet, iblis öldüren silahın hakkında her şeyi biliyoruz. Azazel'i onunla yakaladınız, bizi yakal*ayamayacaksınız*."

"Yemin ederim," dedi Dean, yüzünde acı ve öfke dolu bir ifade vardı. seni *bitirmek*."

"Oh, sevgili Dean, henüz hiçbir şey görmedin. Elbette, burada küçük bir ölüm, orada kesik bir boğaz, ama daha yeni başlıyoruz." Ama şaşkınlık ve kızgınlıkla Dean ona doğru bakmıyordu.

Alberto'nun ayaklarının dibindeki cesede, kanı 'nun elinde tuttuğu kabın içinde bulunan Schooner's Wharf'tan genç kıza bakıyordu.

Ve sonra anladı. "Bu kızı , değil mi? Tanrım, çok hızlı çalışıyorsun. Şehre geleli bir ya da iki günden fazla olmamıştır ve şimdiden tohumunuzu ekmişsinizdir. Tabii eğer
Korunmak için. yatıp kalktığına bakılırsa öyle umuyorum- cinsel yolla bulaşan bir hastalık senin için pek sorun olmaz, ne de olsa sadece birkaç ayın kaldı. Ama yine de
Yatak arkadaşlarına karşı düşünceli ol. O küçük çükünde kim bilir *neler* dolaşıyor."

Tipik olarak bir erkek insan için cinsel organına laf atılması öfke ve hayal kırıklığıyla sonuçlanır ve
Fedra'nın zihni - öfkesinin ve hayal kırıklığının sadece onu daha güçlü kılmaya yaradığını fark etmemişti. Bunu ona söyleyecek değildi elbette- Bu da işin tüm eğlencesini kaçırdı. Ayrıca, mücadele etmenin onu güçlendirdiğini bilseydi, mücadele etmemek gibi mantıklı bir şey yapardı...

Daha fazla ruh girdi. Birkaç tane daha ve Alberto durabilirdi, çünkü amaçları için fazlasıyla yeterli olacaktı.

Sonra hissetti.

Şimdi açık olan kapıya doğru dönerek, hissettiği şeyin ne olduğunu anlamaya çalıştı. Bu adaya geldiğinden beri hem Alberto hem de o, ruh özü buraya bağlı kalmış ölülerin gıdıklanmasını hissetmişlerdi ama bu - bu birkaç kat daha fazlaydı
Alberto'nun etrafında çember oluşturan gölgelerin hepsinden daha güçlüydü.

Sam'in kolları hareket ediyordu ve Fedra, Sam'in kollarını bıraktığını fark etti. dikkati dağıldı. Kafasını duvara çarparak onu sersemletti.

"Hissediyor musun Alberto?" diye sordu iblis arkadaşına. Bu etten kuklaların içinde o kadar uzun süre yaşamışlardı ki, onların isimlerini kendilerine mal etmişlerdi. "Gelen kişi daha güçlü
tüm bu gölgelerin daha fazla. Oh, bununla neler yapabiliriz."

Alberto, hâlâ ilahi söylüyordu, sadece başını salladı.

İçeri giren ruh diğerlerinden daha uzun boyluydu. Erkekti, üzerinde sadece bir çeşit hayvan derisinden yapılmış küçük bir peştamal vardı. insan kemikleriyle süslü bir kemerle belinden bağlanmıştı.
Çoğunlukla ayak ve el parmakları, ortasında da bir kafatası vardı. Siyah saçları dümdüz arkasına düşüyordu ve yüzü tahta bir maskeyle kaplıydı Kırmızı, beyaz ve siyahtan oluşan özenli bir tasarımla süslenmişti. Fedra onun Avrupalılar tarafından yok edilen sözde "Kızılderili" kabilelerinden birine mensup olduğunu düşündü.

Ruh daha sonra halkının dilinde konuştu.
Fedra'yı şaşırttı, çünkü büyünün onu uysal tutması gerekiyordu. "Bizi kudretli kılan Üç Tanrı'dan hangisisin sen?"

İblis olmanın (az sayıdaki) avantajlarından biri de konuştuğunuz herkesin dilini bilmenizdi, bu yüzden Fedra
nazik. "Diğer yön, aslında. Bizler iblisleriz-"

"Karanlığın ruhları mı? O zaman size ihtiyacımız yok. Biz Son Calusa'yız ve armağanınızı reddediyoruz." Ve sonra ruh kolunu kaldırdı.

"Alberto..." Fedra sesinde bir uyarı vardı. Bunun olmaması . Büyü, ruhların kendi başlarına hareket etmelerini engellemeliydi. Konuşmak bir şeydi ama hiçbiri Alberto ya da Fedra'dan açık emir almadan hareket etmemeliydi.

"Sorun değil hanımefendi," dedi Dean, "bütün atlarınızı dizginleyemiyor musunuz?"

Dean'in iğnesini görmezden gelen Fedra, ruhların oluşturduğu çembere doğru geri yürüdü, Alberto'nun elini tuttu ve ilahiye katıldı.

Son Calusa tökezledi ve bir an sonra diğerleri gibi sessiz bir şekilde doğruldu.

Ama çembere katılamadan durdu. Yüzünü örten maske titredi.

Sonra başını arkaya doğru kaldırdı ve çığlık attı.

Otel odasının her yerinde ışıklar parladı. Aniden güçlü bir rüzgâr çıktı ve siyah mumları söndürdü. Son Calusa'nın çığlığı gittikçe yükseldi.

Fedra ilahi söylemeye devam etmeye çalıştı ama rüzgâr artık etten kuklasının yüzüne çarpıyordu. Alberto'nun ellerini sıktı ve
Diğerleri gibi bu ruhu da kontrol altına almayı umarak daha dikkatli, daha yüksek sesle zikrettiler.

Son Calusa çığlık atmayı bıraktı ve ellerini iki iblisin üzerine doğru kaldırarak doğruldu.

Görünmez bir güç iblisleri yatak başlığına doğru uçurdu ve ters çevrilmiş pentagramı oluşturan kanı bulaştırdı.

Büyü bozulmuştu. Diğer ruhlar etraflarına baktılar.
Karışıklık. Bazıları kayboldu. Bazıları kaçtı. Diğerleri kaldı ve şaşkın şaşkın baktı.

Son Calusa yine eliyle işaret etti.

İblisler cehennemde yaşarlardı, bu yüzden acıya alışkınlardı. Yine de Fedra, Son Calusa'nın hissettiği gibi bir acıyı hissetmeyeli uzun zaman olmuştu.
ona ve Alberto'ya acı çektiriyordu. Bu sadece bir et kuklası acısı değildi, çünkü iblisler bu tür önemsiz şeylere karşı bağışıklıydı. Hayır, Son Calusa onların iblis özüne saldırıyordu ki bu sadece bir ruh için *mümkün* olmamalıydı.

Ancak Fedra, Son Calusanın öfkesi içine işlerken, bunun sadece "sıradan" bir ruh olmadığını fark etti. *Ve daha da kötüsü, onu* daha *güçlü yaptık...*

İki tabancanın sesi odada yankılandı ve Fedra Winchester'ların Son Calusa'yı etkisiz hale getirmek için aptal kaya tuzu mermilerini kullandıklarını gördü.

Elbette işe yaramadı ama Son Calusa'nın dikkatini Fedra'nın onun üzerindeki hakimiyetini kırıp karşılık vermeye çalışmasına yetecek kadar dağıttı.

Ama Son Calusa sadece "Etkilenmedik" dedi. Eliyle bir işaret yaptı ve Dean ile Sam'in tabancaları odanın diğer ucuna uçtu. Sonra tekrar işaret etti ve Alberto çığlık attı.

Fedra kendini korkunun ötesinde sanıyordu ama bu Alberto'nun çığlığını duymadan önceydi. İblislerin çığlık atmaması gerekirdi. İblislerin çığlıkları *kışkırtması* gerekiyordu.

Fedra'nın iblis özünün çekirdeğinde, sanki varlığından bir şey koparılmış gibi bir çukur açıldı.

Sonra Son Calusa bir kez daha konuştu. "Tüm bunlar yakında sona erecek. İntikamımızı alacağız."

Bununla birlikte, o ve geri kalan tüm ruhlar ortadan kayboldu ve Fedra'yı Winchester kardeşlerle yalnız bıraktı.

Ama Alberto ile değil. Onu yakaladı, sarstı ama cevap vermedi.

"Alberto! *Alberto!*"

Onun varlığını *hissedemiyordu*. Uzun zamandır birlikteydiler. Binlerce yıl, ve ancak şimdi onun her zaman orada olduğunu fark etti, sadece fiziksel olarak değil, zihinsel ve hatta tuhaf bir şekilde ruhsal olarak. İblislerin ruh eşlerinin olmaması gerekiyordu - çoğunlukla da ama görünüşe göre Alberto onun ruhuydu.

Ve o gitmişti. Aralarındaki bu bağın farkında değildi, ama şimdi yok olmuştu, yokluğu her şeyiydi.

hissedebiliyordu.

"O gitti."

Bir tabancanın emniyetinin açılma sesini duydu. "Biri gitti, biri kaldı."

Fedra etrafında dönerek Dean Winchester'ı duvara çarptı. Dean Colt'u tutmaya devam etti ama Fedra kolunu duvara bastırarak namlunun pencereye bakmasını sağladı. Sonra ona doğru koşar gibi yapan Sam'e baktı. "*Bir adım* at, Sammy oğlum ve Dean pazarlıktaki payını yarım yıl erken yerine getirsin."

Fedra iki kardeşin de gözlerinde öfke gördü ama umursamadı.

Alberto *ölmüştü.* Birinin bunun bedelini ödemesi gerekiyordu.

İlk başta, Fedra bu iki yeni yetmeyi öldürmeye hazırdı. İntikam almak istiyordu ama bir an düşününce onların düşmanı olmadığını fark etti. Yani, *birincil* düşmanı değil. Winchester ailesi iblis türünün en çok arananlar listesinde oldukça üst sıralardaydı ama şu anda Fedra'nın asıl endişesi Son Calusa'ydı.

Bu yüzden Sam ve Dean Winchester'a söyleyeceğini hiç hayal etmediği sözleri söylemek için et ağzını kullandı.

"Yardımına ihtiyacım var."

ON ÜÇ

"Benimle *dalga* geçiyor olmalısın!"

Dean her iki kardeş adına konuşmasına rağmen sözleri söyledi. Sam Fedra Fedregotti'nin iblis tarafından ele geçirilmiş bedenini izliyordu. Yüzü öfkeyle kıvrılmıştı ve gözyaşları maskara lekeli yanaklarından aşağı süzülüyor, simsiyah gözlerinden akıyordu.
şeytani ele geçirmenin ortak sembolü.

Sam umutsuzca onun yüzündeki ifadeyi silmek istiyordu ama Dean'i sıkıştırdığı sürece kıpırdama riskine girmeye cesaret edemedi.

En azından henüz değil.

"Beni dinle," dedi Fedra. "Bu *şey* inanılmaz derecede güçlü. Bu sadece tek bir ruh değil, bütün bir kabilenin kolektif ruhu."

Bir çıkış yolu bulmaya çalışırken konuşturmaya ihtiyacı olan Sam, "İnanılmaz derecede güçlü olmasının tek nedeni Alberto'yla yaptığınız büyü," dedi.

Fedra Sam'in üzerine döndü ve Sam onun yüzünde gerçek bir ıstırap gördü. "*Sakın* onun adını ağzına alma! Bin yıldır birlikteydik ve o öldü. Sonsuza dek yaşamamız gerekiyordu ama o *öldü*!"

"Sam *onun* adını söylemedi." Fedra'nın gücüne karşı koymaya çalışan Dean'in sesi gergindi. "Senin düşündüğün kadar ölümsüz olmayan iblisin zavallı piçin adını söyledi.
ele geçirilmiş. Yerde ölü yatan o kız da dahil olmak üzere, dünyadaki son iblis olsaydınız size yardım etmememiz için milyarlarca nedenden biri de bu."

"Son Calusa'yı tek başıma yenemem, sen de yenemezsin." Fedra Alberto'nun cesedine baktı. "Ama birlikte bunu başarabiliriz. Siz efsanevi Winchester çocuklarısınız. Sam, Azazel'in
Dean, sen Azazel'i *öldürdün*. Eğer işbirliği yaparsak..."

Sam'in hoşuna gidecek şekilde Dean zorlanmaya devam etti ve gerçekten de biraz ilerleme kaydetmişti. Onun tamamen
Daha önce hem Sam'i hem de Dean'i hareketsiz bırakan Son Calusa belli ki ondan çok şey almıştı. Bunu bastırmaları gerekiyordu.
Sam de onu konuşturmaya devam etti. "Tam olarak neden sizin türünüzden biriyle çalışalım ki? Siz en çok bilinenlerden değilsiniz. güvenilir ortaklar."

Fedra acımasızca gülümsedi. "Bana güvenmeni beklemiyorum Sammy, ama ortak bir düşmanımız var - yoksa Son Calusa'nın sadece turistleri korkutacağını mı sanıyorsun? Şimdiden iki insan ve bir iblis öldürdü ve bununla da kalmayacağını *biliyorsunuz*. Son sözleri-"

"İntikam hakkında olduğunu duydum." Sam doğrudan Dean'e bakmadı, bunun yerine Dean mücadele ederken Fedra ile göz temasını sürdürdü.

Sözleri onu şaşırtmışa benziyordu. "Ne dediğini anladınız."

"Evet." Bu Sam'i de şaşırtmıştı. Son Calusa
İngilizce konuşuyordu ama Sam onun söylediği her şeyi anladığını fark etti. Muhtemelen Dean de anlamıştı, bu da Son Calusa'nın kendisinin anlaşılmasına izin verecek kadar güçlü olduğu anlamına geliyordu

İki yüz yıldan uzun süredir ölü olan bir dili konuşmalarına rağmen.

"O zaman bu ruhun muhtemelen büyük çaplı bir cinayet işlemek için dışarıda olduğunu biliyorsunuz. Senin gibi tatlı küçük iyilikseverler bundan hoşlanmıyor.
ruhlar insanları öldürdüğünde." Başını öne eğdi. "Ve sakın
Bir iblisle işbirliği yapmak için kendini nasıl alçaltmayacağın hakkında benimle konuşuyorsun. Aylardır bir iblisle çalışıyorsun."

Sam gerildi. *Bir şekilde Ruby'yi bildiğini anlamıştı.*
Yine de Ruby, Bobby'nin Colt'un iblisleri tek atışta öldürme yeteneğini kopyalamasına yardım edecek kadar ileri gitmişti - Sam nasıl olduğunu görebiliyordu.
Bu tür şeyler iblislerin kulağına giderdi. Ruby ayrıca Sam ve Dean'in annesi hakkında da bazı ipuçları vermişti.
Sam'i bazı rahatsız edici yollara sürüklüyor - yeterince rahatsız edici Ruby'nin bu konudaki ifşaatlarını (ve kendi araştırmasını) henüz Dean ile paylaşmamıştı. İlk iş Dean'i kavşak iblisiyle yaptığı anlaşmadan kurtarmaktı. Gerisi zamanla gelecekti.

Ama bu sonrası içindi. Şu anda tek yapması gereken, "Ruby'den yardım istemedim ve istemedim" demekti.

Fedra aslında buna kıs kıs güldü. "Gerçekten mi? O küçük güzel kıçını kurtarmasını *istemedin*, değil mi? Çünkü onun yardımı olmadan ikiniz de solucan yemi olurdunuz. Ve eğer şu anda ikinize de ihtiyacım olmasaydı, ikiniz de-"

"Ooof!" Bu, sonunda Fedra'nın iradesinden kurtulan ve yere düşmesine neden olan Dean'di.

Dean yüzüstü yattığı yerden Colt'u kaldırdı.

"Sonra konuşuruz," dedi Fedra. Sonra başını arkaya yasladı ve ağzından tavana doğru siyah bir duman püskürterek koridora fırladı.

Tek yumruğuyla yere vuran Dean, "Lanet olsun!" diye bağırdı.

Sam ise koşarak kadının yanına gitti.
şeytani özün ayrılmasıyla birlikte yere yığıldı.
Gözleri şoktan büyümüştü ve boğulurcasına sesler çıkarıyordu.

Sam onun yanında diz çökerek, "Sorun yok. Yardım getireceğiz."

Sam'in kolunu sıkıca kavradı ve dikkatle ona baktı, daha fazla boğulma sesi çıkardı ama konuşamadı. "Hkkk-hkkk-"

Sonra tutuş gevşedi ve Fedra'nın başı içi boş bir gümbürtüyle yere yığıldı. Şimdi boş gözlerle tavana bakan gözlerindeki ışık söndü.

Dean ayağa kalktı ve Alberto'ya doğru yürüdü.
nabzını kontrol etti. "Bu da gitti." Ayağa kalktı. "Şu gazoz standını havaya uçuralım Sammy, Yuri burada üç ceset olduğunu öğrendiğinde etrafta olmak isteyeceğimiz son şey."

"Evet." Sam Fedregottileri ya da Dean'in Yüzbaşı Tony'den olan arkadaşını yerde öylece bırakma fikrinden hoşlanmamıştı. Ama cesetler "Ajan Danko ve Helm'in" cevaplayabilecek durumda olmadıkları sorulara yol açabilirdi. "İyi misin?"

"Ben iyiyim." Dean Sam'e alametifarikası olan sırıtışını verdi. "Gerçekten çok acımadı bile."

Sam sırıtmanın genellikle kabadayılıkla yan yana gittiğini biliyordu ama buna izin hazırdı. Arka merdivenlerden gizlice inip yangın çıkışından çıktılar ve Impala'ya doğru koşmaya başladılar. "Üçüncü aşamanın ne olduğunu bilmek istemediğim konusunda daha önce söylediklerimi hatırlıyor musun?" Sam söyledi.

"Evet." Dean kravatını gevşetti ve sürücü koltuğuna tırmandı.

Sam yolcu kapısına yaklaşırken Treo'sunu çıkardı. "Bobby'yi arayacağım, ona bilgi vereceğim."

Dean arabayı çalıştırırken başını salladı.

"Hey, Sam," dedi Bobby ikinci zil sesinden sonra. "Korkarım bir ruhu uyandıracak bir büyü bulma şansım olmadı."

"Aslında bunu geride bıraktık," dedi Sam. Dean Duval'dan aşağı inerken Sam Bobby'ye bilgi verdi.

"Tanrım," dedi Bobby, "Son Calusa mı?"

"Son Calusa'yı biliyor musun?" Sam, Dean'in yararlanması için ruhun adını tekrarladı.

"Ne olması gerektiğini biliyorum, evet. Bu, *tüm* Calusa kabilesinin yaşam özüyle aşılanmış bir ruh ve
Onlar ölürken yaşadıkları için dünyanın geri kalanından intikam alıyor. Eğer söylentiler doğruysa, bu çok güçlü bir ruh."

"Harika. Ve şimdi *daha* da büyük bir güce sahip."

"Kitaplarımı karıştırayım, bakalım bazı ayrıntılar bulabilecek miyim? Seni sonra ararım."

"Teşekkürler, Bobby." Aramayı sonlandırdı ve telefonunu cebine koydu. "Görünüşe göre Fedra haklıymış - Kızılderili olmayan herkese karşı öfkeli bir intikam ruhu. Belki de Kızılderili
Calusa."

"Dean "Hepsi öldüğüne göre herkes ölmüş demektir," dedi.

"Hemen hemen. Araştırıp bize geri dönecek. İnşaat alanına gitmemiz gerekiyor. İlk orada ortaya çıktı ve kemikler de orada."

"Bir varil tuz bulmamız gerekebilir," dedi Dean. "Siteyi yakıp kül etme fikri şu anda kulağa *gerçekten* hoş gelmeye başladı."

"İşe yarayacağından emin değilim Dean. Senin taşına göz kırpmadı bile- ve bir *iblisi* öldürecek kadar güçlü. Her zamanki numaraların işe yarayacağını sanmıyorum."

"O zaman *alışılmadık* numaralar düşünürüz," dedi Dean hırlayarak. "Çünkü sana bir şey söyleyeyim Sammy, o iblisle çalışmamın imkânı yok."

Sam , "Kelime oyunu yapmıyorum," dedi.

Dean homurdanarak, "Evet," dedi. "Ruby yeterince kötü."

Sam buna karşılık hiçbir şey söylemedi. Dean'in ona Sam'in Ruby ile çalışmasının büyük bir hata olduğunu düşünüyordu ve şu anda en son istediği şey Ruby hakkında bir dizi tartışmaya girmekti.

Birkaç dakika içinde Naylor House'a girdiler. araba yolu. Dean'in bagajdan çıkardığı ilk şey tebeşirdi. "Hadi ama. Bayan iblisimizin 'siktir git ve öl' cevabını kabul edeceğini sanmıyorum, o yüzden hazırlıklı olsak iyi olur."

Shannen Bodell, müşterinin kıçına tekme atmanın iş için gerçekten kötü olduğunu kendine sürekli hatırlatmak zorunda kaldı.

Ayrıca, Katrina'nın yıktığı evin yerine yeni bir ev inşa etmek üzere Kevin Lindenmuth'tan kontrat almak için çok çalışmıştı ve onun tavrının bunu tehlikeye atmasına izin verecekse lanetliydi.

Özellikle de polisler her şeyi bir kenara atmak için ellerinden geleni yaparken...

Gün batımından hemen sonra şantiyede duruyorlardı, tüm işçiler bütün gün olduğu gibi hiçbir şey yapmadan oturuyorlardı. Onlar Sendikalı işçilerdi ve aslında hiç iş *yapmasalar* bile ücretlerini almak için işe gitmeleri gerektiğini biliyorlardı. İşten çıkma saati geçmişti, Ancak Lindenmuth, Shannen ile aralarındaki "sorunları" çözene kadar kalmalarını istemişti. Bu, işçilerin itiraz etmediği fazla mesai anlamına geliyordu ve Shannen, Lindenmuth'a fatura kesmekten ve gün batımından sonra ihtiyaç duydukları çalışma ışıklarını çalıştırdığı için elektrik faturasını ona ödetmekten son derece memnundu.

Lindenmuth manikürlü parmağını Shannen'in yüzüne doğru sallayarak, "Bakalım doğru anlamış mıyım?" dedi, bileğindeki altın bilezikler bu hareketle şıngırdıyordu. "İki yaşlı bunak siteye girip kalp krizi geçiriyor ve *bunun* için siteyi kapatmanız mı gerekiyor?" Lindenmuth'un üzerinde, muhtemelen Shannen'in çalışanlarından herhangi birinin bir yılda yaptığı kadar pahalı olan beyaz düğmeli kısa kollu bir gömlek vardı.
ay. Ütülenmiş haki şort ve tertemiz mokasen ayakkabılar giymişti. Key West'e gelen herkes gibi iş kıyafetine yakındı.

"Hayır." Shannen öfkesini kontrol altında tutabilmek için çok yavaş konuştu. "İki kişi gizemli koşullar altında ölü bulundu *ve* ölmeden önce bazı kemikler keşfettiler.
temelin altına gömülmüş. Polisler ölümleri araştırıyor-"

"O ikisini *gördüm* Bayan Bodell, çok yaşlı iki insandılar ve muhtemelen o lanet kemikleri gördüklerinde düşüp ölmüşlerdi."

Shannen cesetlerden birinin yirmi sekiz yaşındaki çalışanlarından biri olduğunu, diğerinin ise görünüşe bakılırsa henüz yirmili yaşlarının başında olduğunu belirtmekten kaçındı. Her şey tüyler ürpertici Shannen, Tom'u o da *sevmemesine* rağmen, onu dışarı çıkarmıştı. Eski eşinden aldığı intikam yeterince iğrençti ama Shannen'i de bu işe bulaştırmaya çalışmıştı. Bu alanda çalışan bir kadın olarak Yüzde 99,9'u erkek olan inşaat işçilerinin mağara adamı gibi davranışları ona genellikle ördeğin sırtındaki su gibi gelirdi ama Tom bu konuda *iğrençti*.

Yine de, pislik yapmadığı zamanlarda iyi bir işçiydi ve pislikler bile bu şekilde ölmeyi hak etmiyordu. *O* her neyse.

Bunların hiçbiri önemli değildi. "Bay Lindenmuth, iki ceset neredeyse konunun dışında. Dikkate alınması gereken kemikler var."

"Birkaç eski kemik kimin umurunda?"

"Kimin ailesine aitlerse, birincisi o."

Lindenmuth gözlerini devirdi. "*Lütfen,* Bayan Bodell. Bu mülkü satın almadan önce *yoğun* bir şekilde araştırdım ve bulunabilecek herhangi bir kemik o kadar eski ki, herhangi birinin kaynağını elde edebileceğinden şüpheliyim.
onları."

"Bugünlerde bilimle ilgili oldukça şaşırtıcı şeyler yapıyorlar, Mr. Lindenmuth. Artı, eğer gerçekten o kadar eskilerse, yerli olabilirler. Amerikan kemikleri, bu da demek oluyor ki sadece polisler değil, hükümet de olacak. Bizi aylarca kapatabilirler, hatta
Eğer burası bir mezarlık ya da başka bir şeyse, kalıcıdır."

Şimdi Lindenmuth ellerini havaya kaldırdı ve volta atmaya başladı. "Bu *çok saçma*! Bu arsa için *iyi para* ödedim, ellerimle kazandığım para."

Shannen, o ellerin ne kadar tertemiz olduğunu düşününce, ellerinin yaptığı tek şeyin, ona o parayı kazandırmak için gerçekten çalışan insanların çeklerini imzalamak olmasının çok daha muhtemel olduğunu düşündü. Normal insanlar gibi davranmaya çalışan zengin ahmaklardan nefret ederdi.
İnsanlar. Parayı beyniyle kazandığını söyleseydi bile ona daha çok saygı duyardı.

Ama hiçbir şey söylemedi, aynı nedenle onun hayalarına tekme atmadı. O eller *onun* çeklerini de imzaladı.

Atlantik Okyanusu'ndan gelen esintiye rağmen Lindenmuth'un saçları, ellerini saçlarında gezdirene kadar hareket etmedi.
O zaman bile zorlukla kımıldadı. "Bakın Bayan Bodell, bunun zor bir durum olduğunun farkındayım ama bu evi yaza kadar bitirmem gerekiyor."

Shannen yüzünü buruşturdu. "Her şey kemiklere bağlı Bay Lindenmuth. Ama dürüst gerekirse, kaç kişi olduklarını düşünürsek, en iyi senaryo yaz aylarında *işe geri dönmemiz*."

"Ciddi misin? Bu çok saçma!"

"Beş yıl ertelenen bir işim vardı." Bu Florida'nın daha kuzeyindeydi ve aynı türden bir durumdu: Bir kasırga eski Seminole kemiklerini ortaya çıkaracak kadar toprak kaldırdı. Bu iş de
Büyük bir siyasi ve hukuki fırtına koptu, çünkü yerli kalıntılar meselesinin ötesinde her türlü imar ve inşaat usulsüzlüğü olduğu ortaya çıktı. Florida için oldukça tipik bir durum aslında,
Ama Shannen bunun Lindenmuth'u o kadar da rahatlatacağını düşünmediğinden ayrıntılara girmedi.

Kemer klipsinden bir cep telefonu çıkararak sitenin önündeki kaldırıma doğru yürüdü. "Birkaç arama yapmama izin verin. Alınmayın Bayan Bodell ama bu iş özel bir dokunuş gerektiriyor."

"Keyfine bak," dedi iç çekerek. Kocası Rudy vefat edip işi ona bıraktığından beri, on yıldır Florida'da evler inşa ediyordu. Onun tembel ve motivasyonsuz kıçından on kat daha iyi yönetiyordu. Ona miras kaldığında iflasın eşiğindeydi. Şimdi ise onun yönetiminde
Rudy'nin "hiçbir inşaat işini yürütemez, hiçbir şekilde, hiçbir şekilde" dediği aynı kadının vesayeti. Rudy'nin KFC'den bir kova yerken geçirdiği kalp krizi sonucu ölümünden sonra Shannen hayatını Rudy'nin yanıldığını kanıtlamaya adadı.

Yaptığı biri de hem yerel hem de Tallahassee'deki politikacılar arasında bağlantılar kurmaktı. Tam olarak hangi politikacıların

Bu yüzden de yapılacak bir şey olmadığını biliyordu, özellikle de bunlar gerçekten yerli kemikleriyse. Kabilelere kaba davranmak, kendinizi bir halkla ilişkiler felaketine sürüklemenin kesin bir yoluydu, özellikle de artık kabilelerin iyi avukatlara ödeme yapacak kumarhane parası olduğu ve Reklamcılar.

Bu yüzden Shannen, Lindenmuth'un "dokunuşunun" hiçbir işe yaramayacağını biliyordu. Florida'lı politikacılar, Lindenmuth'un Yasadışı eylemlerde bulunsalar da, etik olmayan eylemlerde bulundukları vermekten ölesiye kaçarlardı ve mezarlık konusunda titiz davranmamaları, yeniden seçilme şanslarını ve dolayısıyla daha fazla rüşvet alma şanslarını ortadan kaldırırdı.

Ayrıca, bahsettiği "özel dokunuşun" bir penise sahip olması olduğunu çok iyi biliyordu.

Ustabaşı Chris'e doğru yürüdü.
Katlanır sandalyede *Miami Herald*'ın spor sayfasını okuyor ve "Kahrolası Oklahoma" diye mırıldanıyordu.
Batı Virginia'nın Oklahoma'yı 48-28 yendiği Fiesta Bowl hakkında.
Kağıdın diğer bölümleri sandalyenin yanında
metal bir kahve fincanı tarafından havaya uçurulmaktan kurtarıldı.

"Batı Virginia kazandığında ne kadar kaybettin?" Shannen, Chris'in sadece üniversite futbolu kupa maçlarını önemsediğini bildiği için sordu bahse girdiğinde.

"Kazandıkları için değil, farkı açamadım. WV yirmi sayı farkla kazandı."

"Yirmiden *fazlasına* mı bahse girdin?"

Chris omuz silkti. "Para daha iyiydi."

"Eğer yenerlerse."

Chris yine omuz silkti, sonra kâğıdı katladı ve diğer bölümlerle birlikte bardağın altına sıkıştırdı. "Paranızı öder, paranızı alır
seçim. Güzel çocuk ne diyecek?"

"Birkaç telefon görüşmesi yapabileceğini ve böylece bu durumun ortadan
düşünüyor."

Etli kollarını fıçı göğsünün üzerinde kavuşturan Chris, "Hangi gezegende? Sende olmayan bir emme gücüne sahip olduğunu mu sanıyor?"

"Muhtemelen hayır, ama denemekten zarar gelmez. Belki bizi şaşırtır ve biz de işimize geri döneriz."

"Evet. Hey dinle, daha sonra Kaptan Tony'nin yerinde Tom için küçük bir şey düzenleyeceğiz. Birkaç saatliğine havuz çukurunu kullanmamıza izin veriyorlar."

Shannen başını salladı. "Orada

olacağım." "Missy muhtemelen dans

ediyordur."

Shannen'ın yapmak isteyeceği son şey Tom'un özel hayatını tartışmaktı. "Her neyse, sanırım ben-"

Birdenbire tüm çalışma ışıkları söndü ve alan neredeyse karanlığa gömüldü, tek aydınlatma Güney'deki sokak lambalarından birinden ve hilal şeklindeki aydan geliyordu.

"Yine faturayı ödemeyi mi unuttun patron?" Chris sırıtarak sordu.

Sokak lambaları yandığına göre elektrikler kesik değildi, dolayısıyla bu makul bir soruydu. Tabii faturayı Shannen'ın ödemiş *olması* dışında. Bu yüzden Chris'in ukalaca sözlerini duymazdan geldi - gerçi onun kendisine "patron" demesinden büyük gurur duymaya devam ediyordu.

Lindenmuth telefonuna bakıyordu. "Cep telefonumun şarjı bitti," dedi.

İşçilerden biri olan Harry kendi telefonunu çıkarmıştı. "Benimki de öyle."

Bir başkasının iPod'u da diğer tüm cep telefonları gibi aynı şekilde ölmüştü.

"Tamam," dedi Shannen, "bu bir durum. Hadi, gidelim-" Sonra

onu gördü.

İri bir adamdı, eski bir Kızılderili cesur resminden fırlamış gibi giyinmişti. Yüzünde savaş boyaları, kırmızı, beyaz ve siyah bir maske, vahşi siyah saçları ve kemiklerden yapılmış bir kemeri vardı. Üzerinde bir peştamal vardı, maske dışında başka bir şey yoktu,
Her neyse. Aslında oldukça ateşliydi.

"Vay be," dedi Chris. "Cadılar Bayramı'nın iki ay önce olduğunu sanıyordum."

"Harika," dedi Shannen, "deliler şimdiden gelmeye başladı." Shannen genel olarak yerlilerin davalarını destekliyordu. Ne de olsa neredeyse yok edilmişlerdi ve bu yüzden huysuz olmak için sebepleri vardı. Ancak en asil davalar bile kendi paylarına düşen kaçıkları çekiyordu ve Shannen bunun sitede sorun çıkarmaya karar vermiş bir çatlak olduğunu düşündü.

Meyveli kek korkutucu yüksek bir sesle konuştu. "Biz Son Calusa'yız ve intikamımızı alacağız."

Lindenmuth ağzı açık bir şekilde bakıyordu. "Son *kim*?"

Shannen şu anda Florida'da yaşayan tüm kabileleri tanıyordu ve Calusa onlardan biri değildi. Eğer doğru hatırlıyorsa, onlar eskiden burada yaşayan eski bir kabileydi ama uzun zaman önce yok olmuşlardı. Yani bu birinci sınıf bir meyveli kekti.

"Bir zamanlar bu adalar . Bizler karada ve denizde yaşayan güçlü . Bizimle savaşmaya çalışanlar
Deniyorum. Yardımımıza başvuranlar, yardımımız sayesinde daha iyi oldular. Biz Calusa'ydık ve kimse bizi yok edemezdi."

Shannen aniden bu meyveli kekin İngilizce ya da İspanyolca -bildiği tek iki dil- konuşmadığını fark etti ama de söylediği her kelimeyi anlıyordu.

Ayrıca çantasında ruhsatlı bir Walther PPK .380 vardı,
Çok teşekkür ederim - çok hızlı hareket edip meyveli keki ürkütmemeye dikkat ederek yavaşça çekiliyordu.

"Ama sonra yabancılar ve onların hastalıkları geldi ve onlar Calusa'yı alaşağı etti. Şimdi intikamımızı alma zamanı. İlk ölen sen olacaksın."

.380'i tamamen çıkardığında çantayı bıraktı ve silahı iki eliyle tutarak emniyetini kapattı. "Canın cehenneme, dostum.
Paçalı kıçını bu siteden çıkarmazsan zarar görecek tek kişi sensin."

"Biz acının ötesindeyiz. Acının ötesindeyiz. Ölümün ötesindeyiz. Biz bu hayattan alındık ve son eylemimiz sizin öbür dünyada bize katılmanız olacak."

Meyveli kek Shannen'a bir adım daha yaklaştı ve Shannen tetiği çekti, bilekleri geri tepmeden dolayı biraz büküldü.

Kurşun tam *geçmiş*.

Shannen ateş ettikten sonra Chris ve Harry adama saldırdı, ilki elinde bir İngiliz anahtarı vardı. Harry ellerini kirletmeyi severdi.

Kızılderili'nin bir hareketiyle Harry ve Chris oldukları yerde durdular.

Ve sonra ölü gibi durdular. Derileri kırışmış, kurumuş ve solmuştu. Chris'in kalın kolları birdenbire
Deri, kemik ve sarkmış kasların üzerine sıvanmıştı. Her iki çift göz de çökük ve çukurdu.

Lindenmuth tutarsız sesler çıkarmaya başladı ki bu Shannen'ın yapabileceğinden çok daha fazlaydı. Az önce gördüğü şey İmkansız.

Tetiğe tekrar, tekrar ve tekrar bastı ama kurşunlar yine sanki *orada değilmiş* gibi adamın içinden geçip gitti.

Ama onu *duydu*. Onu *gördü*. Ve belli ki o da *bir şey* yapmış. Chris ve Harry'ye.

Tabanca boşaldıktan sonra bile kuru sıkı ateş etmeye devam etti. Durmuş, olanlara inanamıyor, olanları sindiremiyordu. Önce Tom ve onun berbat aşk hayatı. Sonra Chris ve bahsi. Ve Harry, Tampa'da bir karısı ve kızı vardı.
Indiana'da Purdue'de okuyan üniversite çağındaki oğlu.

Kendisine Son Calusa diyen *şey bir* el hareketi daha yaptı ve üç adam daha yere düştü. Sonra birkaç tane daha. Sonra Lindenmuth.

Sonra Shannen'a döndü.

Zayıf ışıkta bile maskenin altındaki gözlerini görebiliyordu. Kahverengi, sert ve öfkeliydiler. Shannen yetişkin hayatının on yılını tacizci bir piçle evli olarak geçirmişti ve sarhoş ve kızgın olduğunda ve onu dövmeye başladığında gözlerindeki bakışı hatırlıyordu.

Rudy'nin gözlerindeki o bakış onu ölümüne korkutmuştu. Son Calusa'nın gözlerinde gördüklerinin yanında *hiçbir şeydi*. "Lütfen,"

diye inledi, 380'liği indirirken. "Lütfen yapmayın." "Çoktan yapıldı,"

dedi Son Calusa.

Shannen yere bakınca ellerinin korkunç derecede kırıştığını, derisinin buruşup büzüştüğünü gördü.

"Hayır!"

"Evet."

Aniden zayıflayan bacakları ağırlığını taşıyamayan Shannen, Son Calusa başını geri kaldırdığında bile toprağa yığıldı
ve göklere doğru kemik kıran bir çığlık attı.

Bu duyacağı son şeydi.

ON DÖRT

Dean, Duval'dan South Street'e sola döndüğünde, Impala'nın frenlerine hızla bastı.

İnşaat alanının her tarafında polis arabaları, daha fazla olay yeri bandı ve Monroe County Adli Tıp Bürosu'ndan bir minibüs vardı. En az yarım düzine üniformalı memur ya
etrafta dolaşan ya da çevreyi koruyan birkaç adam vardı.
Minibüsle aynı M.E. logosuna sahip ceketler giyiyorlardı ve kravat takan bir adam vardı - Dean'in adada gördüğü, kendisi ya da Sam tarafından takılmamış ilk kravattı bu.

Ayrıca tepeden tırnağa battaniyeye sarılmış en az iki düzine ceset gördü.

Sam onun yanında, "Bu iyi bir şey olamaz," dedi.

Dean U dönüşü yapmak için yolun açık olup olmadığına bakmak üzere arka camdan dışarı baktı ama geri döndüğünde üniformalı bir polis gördü
onlara doğru ilerliyordu. "Kahretsin."

Dean hemen seçenekleri değerlendirdi. Eğer şimdi kaçarlarsa, polisler kesinlikle plakaları ve yanıp sönen ışıkları araştıracaktı, muhtemelen marka ve modeline iyi bakarlardı. Küçük bir adaydı, bu yüzden izini bulmak o kadar uzun sürmezdi.
ayırt edici bir araba. Plakaların izini sürmek mümkün değil.

Dean ve Sam, ama yapamadıkları gerçeği de kırmızı bayrak gibi bir şey olurdu, özellikle de süresi dolmuş bir kayda gittikleri için (federallerin radarına ilk girdiklerinden beri kullandıkları diğer tüm etiketler gibi).

Öte yandan, masum bir turist gibi davranıp olduğunu sorarlarsa, oradan sağ salim çıkabilirler. Eğer
Başka hiçbir şey olmasa, plaja gittiklerini söyleyebilirlerdi, çünkü Naylor House'dan güney sahilindeki plaja giden makul bir sürüş rotası vardı.

Sonra Dean onun Memur Montrose olduğunu gördü.

Dean açık pencereden eğilerek, "Merhaba memur bey," dedi.

"Siz ikinizin düşündüm. Her şey eşit olsaydı, kontrol etmeniz için sizi içeri alırdım ama şu anda yapamam."

"Neden olmasın?" Dean ilk başta olay yerine yaklaşmayı beklemediği için kendi öfkesine şaşırarak sordu
yer.

Montrose olay yerine ve adamı işaret etti
kravat takıyor. "Şuradaki abartılı giyimli adamı görüyor musun? O polis şefi. Gerçek bir suç mahalline en son on dokuz doksan iki yılında ayak basmıştı."

"Kaç ölü var?" Sam sordu.

"Otuz bir. Ama bando takımının sebebi, içlerinden birinin buradaki binayı yapan inşaat şirketinin başı olması.
Tallahassee'de *çok* arkadaşı var, ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur."

"Evet, olmuş?" Dean sordu. Sonra : "Tallahassee başkent."

"Yüksek mevkilerdeki arkadaşlar," diye ekledi Sam.

"Evet," dedi Montrose. "Ve cesetlerimizden bir diğeri de Kevin Lindenmuth, daha da yüksek yerlerde arkadaşları var - cep telefonundaki 'sık kullanılanlar' listesinde
Vali *ve* iki senatörümüz." Omuz silkti. "Olay yerinde sadece polis çalışıyor olsaydı, sizi içeri alırdım, ama şef
aydınlanmış. Ayrıca, bir akvaryumda çalışıyoruz, bu yüzden-"

Dean bir elini kaldırarak, "Anladık," dedi. Sonra o eliyle direksiyonu tokatladı.

"Nasıl öldüler?" Sam sordu.

"Dün geceki çiftle aynı," dedi Montrose. "Hayatları tükenmişti. M.E. hala iyi bir şey bulmaya çalışıyor.
bunun için bir açıklama."

Dean, "Bu zaman kaybı," dedi.

"Evet, ama 'Bilmiyorum'u yutacaklarını sanmıyorum." "Belki ," dedi

Sam, "ama biz-"

Birdenbire tüm alan neredeyse karanlığa gömüldü. Impala'nın farları ve gösterge panelinin ışıkları söndü.
Ateşleme gürledi ve durdu, polis arabasının flaşörleri de söndü. Dean kafasını kaldırıp baktığında bloktaki tek sokak lambasının da sönmüş olduğunu gördü.

Sam cebinden Treo'sunu çıkardı. "Telefon da çalışmıyor."

Dean hemen Impala'nın kapısını açtı. Sam de aynısını yaptı.

"Beyler, bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum." Montrose'un ses tonunda bir uyarı vardı.

Dean bagaja geri dönerken onu ve ses tonunu duymazdan geldi. Sam bir an Dean'e ters ters baktıktan sonra Impala'nın tavanından Montrose'a döndü. "Memur bey, kendisine Son Calusa diyen bir ruhla karşı karşıyayız. *Tüm* Calusa kabilesinin vücut bulmuş hali gibi görünüyor ve *inanılmaz derecede* güçlü. Daha da kötüsü, aynı
Bu adadaki tüm ruhları harekete geçiren şey onu *daha* güçlü hale getirdi ve bundan sonra ne yapacaksa *hemen şimdi* yapacak."

Sam'e bir av tüfeği fırlatan Dean sonra her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için kendi silahını kontrol etti. Bölgeden gelen sesleri duyabiliyordu.
Polislerin ve laboratuar teknisyenlerinin şaşkınlığı ve şikayetleri*, hiçbir şeyi -* ne arabalarını, ne telsizlerini, ne de teknolojik oyuncaklarını - çalıştıramadıkları için.

Sonra alan sessizleşti. Dean yukarı bakınca nedenini

gördü. Son Calusa geri dönmüştü.

"Bana mı öyle geliyor," diye sordu Sam, "yoksa bu sefer daha mı uzun?"

Hyatt'ta Son Calusa Sam'in boyu civarındaydı. Şimdi ise Dean'in altı beş yaşlarında olduğunu tahmin ettiği en yakınındaki polisin üzerinde yükseliyordu. "Bu sen değilsin."

"Biz Son Calusa'yız." Ses bu sefer daha da derin ve yankılıydı, tıpkı James Earl Jones'un megafonla konuşması gibiydi. "Kurban edilmek üzere seçildiniz. Biz öldük ve unutulduk,
ama biz kaybolmadık. Kurbandan sonra intikam alınacak, çünkü kimse Calusa'yı hafife alıp yaşayamaz."

Dean tüfeğini kaldırarak, "Hadi bu teoriyi test edelim," dedi. "Önemsememe havasındayım."

Sam de aynı şekilde davranarak, "Bana uyar," dedi.

İki kardeş de ateş etti. Tüfeklerinden çıkan sesler gecenin içinde yankılandı.

Son Calusa etkilenmedi.

Ancak onların bu hareketi buzları kırmışa benziyordu, çünkü orada bulunan tüm polisler kendi dokuz milimetreliklerini sonuncusuna boşaltmaya başladılar.
Calusa - iki kaya tuzlu tüfek patlaması işe yaramadıysa, muhtemelen anlayan tek kişi olan Montrose hariç,
mermiler .

"*Hâlâ* etkilenmiş değiliz." Son Calusa parlamaya başlayan bir elini havaya kaldırdı.

Sam başladı, "Dean, belki de biz-"

Kardeşi sözünü yarıda kesince Dean dönüp Sam'in aniden hareket etmediğini gördü. Nefes almıyor, göz kırpmıyor, hiçbir şey yapmıyordu.

Ne polisler ne de teknisyenler.

Montrose, "Bu da ne böyle?" dedi.

"Kurbanlar hazırlanacak." Son Calusa diğer elini kaldırdı.

Dean sanki bir el onu göğsünden yakalamış gibi hissetti. Bildiği sonraki şey, o ve Montrose'un her ikisinin de geriye doğru uçarak Impala'nın yakınındaki Güney Caddesi'nin kaldırımına kemik kıran bir gümbürtüyle düştü. Babasının dövüş eğitimi ve bir ömür boyu ruhlar ve iblisler tarafından oradan oraya savrulmak Dean'e böyle bir durumda nasıl düzgün bir şekilde yere ineceğini öğretmişti, bu yüzden ayağa kalktığında hemen hemen hiç yara almamıştı.

Montrose o kadar şanslı değildi. Sokakta yatıyor, kolunu tutuyor ve acı içinde kıvranıyordu.

Sam ve diğer insanlar zombi gibi inşaat alanına doğru yürüyor, inşaat alanını örten muşambanın altından geçiyorlardı.
vakıf.

Dean onlara doğru koştu. "Sam!"

Sokakta hiçbir şey olmamasına rağmen Dean tuğla bir duvara gibi hissetti. Çarpmanın etkisiyle burnundan kan aktığını hissetti.

Tökezleyerek bir adım geri çekildi ve üst dudağındaki kanı sildi, Dean daha dikkatli uzandı. Önünde sadece boş hava olmasına rağmen katı ve aşılmaz bir şey hissetti.

Harika, bir çeşit koğuş.

Dean göz ucuyla arkasından gelen parlak bir ışık gördü ve alçak bir uğultu duydu. Arkasına döndüğünde Impala'nın tekrar çalıştığını ve ışıklarının yandığını gördü. Son Calusa'nın küçük baloncuğunun içinde olan polis arabaları hâlâ çalışmıyordu. Sokak lambası da öyle.

"Şey. Bu berbat bir şey." Montrose'a doğru yürüdü ve ayağa kalkmasına yardım etti. "İyi misin?"

"Özellikle değil. Bir sürü yakın arkadaşım ve
Meslektaşlarım az önce çılgın bir ruh tarafından bir inşaat alanına sürüklendi. Ve kolum ağrıyor."

Dean cevap veremeden telefonu çaldı. İçgüdüsel olarak sesli mesaja cevap vermek istedi ama arayan Bobby olabilirdi.

Cebinden çıkardığında ekranda Bobbynin adının yazılı olduğundan emindi ve telefonu çevirerek açtı. "Bobby, *lütfen* bana iyi haberlerin olduğunu söyle."

"Biliyorum, evet, ama aynı zamanda kötü. Son Calusa'nın ne olduğunu biliyorum.
Yapmam gerekiyordu ama nasıl durduracağımı bilmiyorum. Yaşayan varlıklardan güç alır, onların yaşamlarını tüketir. Sonra, gün batımında, bir
İntikamını almak için belli sayıda kurban vermek zorunda- ve Dean? Sadece *beyaz* kurbanlar."

Dean yüzünü buruşturdu. "Tamam, biz sizden bir adım öndeyiz. Büyük kötü kızılderilimiz Sam ve bir grup polise bir darbe indirdi. Bir polisi bunun dışında bıraktı ama o bir Seminole."

"Mantıklı," dedi Bobby.

"Evet, ama neden ben değil de Sam?"

Bobby tereddüt etti. "Çünkü sen zaten kurban edildin, Dean." "Ne

dedin?"

"Senin hayatın zaten anlaşma yaptığın o iblise ait." Bobby'nin öfkesi Dean'in anlayabileceği kadar şiddetliydi ve
Zar zor kontrol altında tutuyordu. Dean Bobby'yi hayatının büyük bir bölümünde tanımıştı ve onu hiç Dean Sam'in hayatını kurtarmak için yaptıklarını anlattığında olduğu kadar öfkeli görmemişti. "Son Calusa seni kurban edeceğim çünkü kurbanın hiçbir gücü olmayacak."

"Harika."

"Bakın, şu anda Sioux Falls havaalanındayım Key Weste bir saat içinde kalkacak bir uçağım var. Atlanta'daki aktarmayla birlikte yarın sabah 10 gibi orada olurum. Bu bize hala bir şeyler düşünmek için birkaç saat verir. Sana bir şey söyleyebilirim, tuzlama ve
Yakmak yetmez. Yaşamış olan her *bir* Calusa'nın kemiklerini tek tek çıkarmamız gerekecek ve çoğunun nerede *olduğunu* bilmiyoruz."

"Evet, buradaki kemikler herkes için büyük bir sürpriz oldu." Dean Dişlerini gıcırdattı. "Babamın günlüğünü karıştırmaya başlayacağım, bakalım

Bir şey var mı? Belki Sam'in laptopunu kullanabilirim."

Bobby, "Uçak inince ararım," dedi. "Beni alabilirsin." "'K."

"Dean?"

"Evet, Bobby?"

"Onu geri getireceğiz."

"Evet." Dean telefonu kapattı ve cebine koydu. "Zor

bir mola evlat."

Dean dönüp tüfeği kaldırdı. Ses Montrose'undu ama tonu hiç de polisin rahat, derin çekişine benzemiyordu.

Montrose -daha doğrusu "Fedra"- genişçe sırıttı. "Deano, zavallı Memur Montrose'u incitmek istemezsin, değil mi? Ve o domuz etiketinle incitebileceğin tek kişi o."

Fedra Montrose'un ağzıyla konuşurken Dean pantolonunun belindeki silaha uzanıyordu. "Belki, ama bu biraz zarar verebilir," dedi ve tüfeği indirip Colt'u kaldırdı.

"Ve yine zavallı Memur Montrose'a döndük. Sırf benden hoşlanmadığınız için iyi, namuslu bir kanun adamını, karısı ve dört çocuğu olan bir adamı öldürmeye *gerçekten* hazır mısınız?"

"Montrose hizmet etmek ve korumak için yemin etti ve insanları suçlulardan korumak için hayatını ortaya koydu. *Bildiğim* kadarıyla dört kişiyi ve muhtemelen daha fazlasını öldürdün. Yani aslında bu konuda oldukça iyiyim." Dean bu kabadayılığının
ikna ediciydi çünkü gerçek şu ki, özellikle öldürmek istemiyordu.

Montrose. Dean daha büyük bir iyilik birini alaşağı etmekten çok mutluydu ve bunu birden fazla kez yapmıştı. Ayrıca bir kez
Birinin içine şeytan girmişse, hayatları sona ermiş demektir. Gerçek Fedregotti çifti bunun kanıtıydı.

Ama bu sadece uzun süre topa sahip olduktan sonraydı. Montrose sadece yarım dakikalığına ele geçirilmişti. Dean birini bu şekilde öldürebileceğinden emin değildi. Daha doğrusu *öldürebileceğini* biliyordu ama bu durumda bunu yapmak *isteyeceğini* sanmıyordu.

Tanrım, gerçekten mızmız emo kaltağı oluyorum. Hiçbir şey Sanırım kendi kişisel ölümlülük fıçınıza bakarak diğer insanların onu tekmelediğini düşünebilirsiniz.

Eğer Dean Montrose'la olsaydı, iblis kara göz olayını yapmadığı için onun ele geçirilmiş olduğunu bilemeyecekti. Dean hâlâ sarı gözlü piçin kızını Bobby'nin evinde kapana kıstırdıkları ve Bobby'nin onlara onun ele geçirilmiş sıradan bir insan olduğunu söylediği zamanı hatırlıyordu.
"*Anlayamıyor* musun?" Bobby
ve cevabın açıkça "hayır" olmasından dolayı dehşete düşmüş gibiydi.
Bunu yapmanın yöntemi babamın oğullarıyla hiç paylaşmadığı bir yığın şeyden biriydi ve Dean hâlâ işin püf noktasını bilmiyordu
aşağı.

İblis hâlâ konuşuyordu. "Ayrıca, şimdi belki teklifimi dinlemek isteyebileceğini düşünüyorum."

Dean sırıttı. "Cehenneme git derdim ama-"

"Bak Dean, ikimiz de aynı şeyi istiyoruz." Montrose Dean'e doğru ilerlemeye başladı.

Dean Colt'un emniyetini kapatarak, "Orada kal," dedi. Konuşmak mı istiyorsun, biraz konuşurum ama bana konuşmam için tek bir neden ver.
"Bu tetiğe basarsan biter." Ne de olsa meşru müdafaa, onu haklı çıkarabilirdi. Bu yüzden, bacağından vurulabilir. Doğru, muhtemelen Montrose'u ömür boyu sakat bırakacak ve polislik kariyerini bitirecekti ama

onu öldürmezdi. Sarı gözlü piç babamı ele geçirdiğinde, onu bacağından vurmak babamı öldürmeden ondan kurtulmasını sağlamıştı. İkinci kez işe yarayabilirdi.

"Tamam." İblis, Montrose'un ellerini geri çekilme işareti olarak kaldırdı. "Ama istiyoruz. Ben o şeyin Alberto'ya yaptıklarının intikamını almak istiyorum, sen de Sam'i geri istiyorsun. Birlikte çalışırsak bunu başarabiliriz."

"Şaka olsun diye soruyorum, bunu tam olarak nasıl yapabiliriz?"

"Bu adadaki tüm ruhani enerjiyi tek bir gemiye yönlendirecek bir büyü yapabilirim. Bu daha önce *yaptığımızın* bir çeşidi.
yapıyorum. Ama bunu yapmak için istekli bir insan bedenine ihtiyacım var."

"Tanrım, genelde sokaktan birini alırsın."

"Dikkat et Dean," diye tersledi iblis, "*istekli* dedim. Son Calusa çok güçlü - eğer geminin iradesiyle savaşmakla meşgul olursam işe yaramaz."

"O zaman işe yaramaz, çünkü sizin türünüzle hiçbir şey yapmaya *niyetim* yok."

Dean Montrose'un gerçekten nahoş bir kahkahası olduğunu fark etti. Belki de bu iblisin işiydi. Her iki durumda da polisin kafası geriye gitti ve kahkahası yankılandı. "Ne yani, *şimdi* de bir iblisle anlaşma yapmak için mi bu kadar titizleniyorsun? Bana öyle geliyor ki
Küçük kardeşimin hayatı söz konusu olduğunda daha önce de bu yollardan geçtim. Senin ne olduğunu çoktan belirledik Dean, şimdi sadece fiyat konusunda pazarlık yapıyoruz."

Sırf bu yorum yüzünden Dean neredeyse tetiği çekecekti. Onun yerine Susannah'yı ve ölümüyle buraya gelmelerine neden olan diğer kızı düşündü. "Küçük numaranı yaptığın son iki kişi boğazları kesilerek öldürüldü."

İblis omuz silkerek şöyle dedi: "Kan ritüele odaklanmaya yardımcı olur ve ölü kızlar kendilerini uyuşturan İtalyan turistlerin hikayelerini anlatmazlar.
onları bulundukları bardan dışarı çıkardı. *Sen*, boşboğazlık *etmekten* korkmuyorum. Ayrıca, kan *gerekli* değil, sadece yardımcı oluyor."

"Buna inanmamı mı bekliyorsun? Bir can almak büyüyü daha güçlü hale getirir. Peki nereden bileceğim-"

"Hayır, bir canı *feda* etmek büyüyü daha güçlü kılar. Son Calusa'nın seni neden oradaki küçük toplantısının dışında bıraktığını sanıyorsun? Sen zaten hayatını kaybettin Dean, etin bir yıldır ortalıkta dolaşıyor. Seni öldürerek hiçbir şey kazanmıyorum." Bir sırıtma daha. "Eğlence değerinin ötesinde bir şey değil." Sırıtışı düştü. "Ama bu büyüye hiç yardımcı olmayacak."

Dean iblisin söylediklerine inanıyordu çünkü Bobby de ona aynı şeyi söylemişti. Ama yine de bu fikirden hiç hoşlanmamıştı.

"Bak ne diyeceğim Dean," dedi iblis, "bunu yapmadan önce kendimi biraz dinlendirmem gerekiyor ve sen de
Güney Dakota'lı dostum, nasıl *olsa* yarın saat 17:43'te güneş batana kadar hiçbir şey olmayacak, o yüzden neden sadece
teklifi masada mı bırakayım? Sen ve arkadaşın Bobby ile saat beş gibi En Güney Noktası'nda buluşalım mı?"

Montrose'un kafası tekrar geriye dönüp ağzı açıldığında ve siyah duman gece gökyüzüne doğru yükseldiğinde iblis bir yanıt beklemedi.

Duman okyanusun üzerinde kaybolduktan sonra Montrose birkaç kez şiddetli bir şekilde öksürdü. "Tamam," dedi zayıf bir sesle. "Bu
farklı." Elini kalbine götürdü. "Her zaman şeytani ele geçirilmenin nasıl bir his olduğunu bilmek istemişimdir."

"Gerçekten mi?" Dean sordu.

"Hayır, pek sayılmaz."

Arka planda sirenler çalmaya başladı ve sesleri giderek yükseliyordu.

Montrose, "Birileri şefin gelmediğini fark etmiş," dedi. "iyi olur. Ben seni idare ederim. Beni haberdar et, tamam mı?"

Dean umursamaz bir tavırla homurdandı -bu adamı haberdar etmekten daha önemli kaygıları vardı- ve Impala'ya bindi.

Seni bu işten kurtaracağım Sammy, yemin ederim.

Kırık bir U dönüşü yapıp Duval'a doğru hızla geri dönerken iç çekti. *Bunu yapmak için lanet bir iblisle çalışmak zorunda kalsam bile.*

ON BEŞ

Sam ele geçirilmekten gerçekten nefret ederdi.

Bu son olduğunda tam bir hafta sürmüştü. Azazel'in kızı - Sam ve Dean onu hala "Meg" olarak görüyorlardı, her ne kadar bu sadece zavallı genç kadının adı olsa da
Bobby'nin evinde Sam onu ilk kez şeytan çıkardıktan sonra cehennemden sürünerek çıkmıştı. Sadece Sam'i ele geçirmekle kalmadı, aynı zamanda Sam'in koluna onu bedenine kilitleyen bir bağlama sembolü koydu. Orada
Bobby'nin damgayı yaktığı yerde hâlâ sıkı bir deri parçası vardı; iki kardeşin yıllar içinde aldığı yara izleri, çürükler ve şekil bozukluklarından oluşan bir ağdan biriydi bu. (Sam hâlâ Bobby'nin tırnağını bekliyordu. Noel'de o iki tanrının çekip çıkardığı sağ işaret parmağının tekrar büyümesi için...)

Tıpkı daha önce olduğu gibi, Sam neler olup bittiğinin tamamen farkındaydı ama bu konuda hiçbir şey yapamıyordu ve tıpkı daha önce olduğu gibi, bu inanılmazdı
Sinir bozucu. Şimdiye kadar bir adam öldürmek ya da genç bir kıza eziyet etmek gibi korkunç bir şey yapmamıştı ama gece daha yeni başlamıştı. İşler daha da kötüye gitmeden kurtulması gerekiyordu.

Son Calusa, Sam'i, tüm polisleri, laboratuar teknisyenlerini ve polis şefini, kemikleri açığa çıkaran toprak parçasının etrafında daire şeklinde durmaya zorlamıştı. Daha fazla toprak temizlenmiş ve ortaya daha fazla kemik çıkmıştı ki bu iyi bir şey olamazdı.

Nedense Dean ve Memur Montrose dışarıda bırakılmıştı. Sam'in bunun nedenine dair en ufak bir fikri yoktu ama en azından kardeşinin hâlâ dışarıda olduğu için minnettardı - tabii ki Son Calusa'nın onları öldürmediğini varsayarak.

Sam kendi bedeninin kontrolünü kaybettiğinden beri ona karşı şiddetle mücadele ediyordu ama boşuna. Sam, Son Calusa'nın inşaat ekibinden çektiği yaşam enerjisini kendisini güçlendirmek için kullanabildiğini düşündü. Bu ve Fedregottis'in büyüsü arasında, Sam bu adamın nasıl
durdurulması gerekiyordu.

Çekilen tırnağı yüzünden ağrıyan parmağını oynatmaya çalıştı ama başaramadı. "Kahretsin."

Ancak o zaman konuşabildiğini fark etti.

Keskin bir sopayla gözünü dürtmekten iyidir, diye düşündü. "Bize ne yapacaksın?"

Son Calusa, çemberin içinde durdukları yerden süslü maskenin arkasından ona bakmak için döndü, ancak aslında kemiklerden herhangi birinin üzerine basmadı. "Calusa'nın intikamını alacağız."

"Tam olarak ne?"

Son Calusa daha konuşamadan, polis şefi şöyle dedi,
"Bu deliyle konuşuyorsun? Ne tür oyun oynadığınızı bilmiyorum bayım ama-"

"Sessizlik!" Son Calusa eliyle işaret etti ve ağzı hareket etmeye devam etmesine rağmen şef aniden konuşamaz hale geldi.

"Onu rahat bırakın!" dedi polislerden biri. "Ona dokunmaya hakkınız yok. -"

Bir el hareketi daha ve polis de susturuldu. "Hayatta kalma hakkımız ne olacak? Bizler zamanımızın en güçlü savaşçılarıydık.
Bazıları korunmak için Calusa'ya geldi ve ödüllendirildiler. Diğerleri Calusa'ya ait olanı almaya çalıştı ve cezalandırıldılar. Kemikleri onların vasiyeti olarak toprağı kirletti.
bize meydan okumak aptallıktır."

Şimdi Son Calusa, ele geçirilenlerin çemberi içinde kalarak kemiklerin çevresinde volta atıyordu. "Birçokları için
Mevsimler boyunca geliştik. Sonra yabancılar geldi
giysiler ve garip aletler. Ve onların hastalıkları. Hastalık her zaman hayatımızın bir parçasıydı, ancak yabancıların hastalıkları bizim hastalıklarımızla tedavi edilemezdi.
Rahipler. Yabancılar, birçok kabilenin savaşçılarının yapamadığını yapabildiler: Calusa'yı dize getirdiler."

Şimdi Sam'in önünde duran Son Calusa ona bakıyordu.
Sam, boyalı tahta maskenin ardından birkaç saniyede bir renk değiştiren gözler gördü. Derin, içi boş ses -ki
Sam'in bilmediği bir dilde konuşmaya devam ediyordu, ama her kelimesini anlamaya devam ediyordu; ormandan boğuk halinde geliyordu.

"İnsanlarımız ölürken, rahipler bir araya geldiler ve
harekete geçmeleri gerekiyordu. Hayatta sadece bir avuç Calusa kaldığında, bir rahip ölülerin göz ruhlarını bir araya getirmeyi başardı, böylece bir gün bizi yok edenlerden intikam alabileceklerdi. Dönmemiz için doğru zaman geldiğinde, döndük. Biz
Hastalıklarıyla bizden hayat çaldıkları gibi, yabancılardan da hayat çalacağız. Yeterli güce sahip olduğumuzda, tüm yabancılar yok edilecek. *Bu* Calusa'nın intikamıdır."

"Harika," diye mırıldandı Sam.

Sam, Son Calusa'nın sağlam bir varlığı olduğunu fark etti. Ruhlar genellikle daha ruhani olurlardı. Aslında, Son Calusa'nın bedenden başka bir şey olduğunu ele veren tek şey

Koku yoktu. Maskenin yapıldığı ahşap, onu süsleyen boya, Son Calusa'nın misk kokusu - Sam bunların hiçbirinin kokusunu alamıyordu. Maske
Aldığı tek koku, etrafındaki toprağın kiri ve okyanus esintisinin tuzlu tınısıydı.

Bu Molly için de geçerliydi. Onun ruhu tamamen
ve on beş yıl boyunca her yıl aynı kazayı yeniden yaşadı ve Sam ona dokunabildiği halde, hiçbir zaman kokusunu alamadı.
ona bir şey yapamazsın.

"Bu neyi başaracak?" Sam sordu. "Calusa hâlâ ölü . Ve aradan iki yüz yıldan fazla zaman geçti. O zamanlar topraklarınızı işgal eden insanların hiçbiri artık buralarda değil. Bu yarımadada
O zamandan beri birçok farklı ulusa ait oldu. Burada yaşayan insanların çoğu sizin halkınızı öldürenlerin soyundan bile gelmiyor."

"Başarmak için yaratıldığımız şeyi başaracak:
intikam. Önemli olan tek şey bu." Son Calusa geri adım attı. "Bir sonraki güneş çekilene kadar burada kalacaksınız. Sonra her şey sona erecek."

O konuşurken, Son Calusa hiçliğe karışıp kayboldu.

Ama Sam hâlâ hareket edemiyordu. Zor bir ihtimal olduğunu bilmesine rağmen ruhu ikna edebileceğini ummuştu.
İntikam ruhları bilgisayar gibiydi: Sadece programlandıkları şeyi yapabilirlerdi ve bunun ötesine geçemezlerdi. Çöp girer, çöp çıkar.

"Burada ne *haltlar dönüyor*?" diye sordu polis şefi. "Bu delilik, nasıl olur-?"

"Şef," dedi polislerden biri, "tüm saygımla, kapa çeneni. Seni çocuk."

Sam polisin kendisiyle konuştuğunu fark etti. "Öyle mi?"

"Sanırım siz Van'ın bize bahsettiği adadaki avcılardan birisiniz?"

Şef öfkeden deliye dönmüştü. "Avcılar mı? Geyik vuran bir ahmağın avcılıkla ne alakası var-"

"Evet, kardeşim ve ben dün gece Memur Montrose ile tanıştık. Benim adım Sam Winchester."

"Bu şeyi nasıl durduracağını biliyor musun Winchester?" diye sordu başka bir polis.

Bahse girmekten kaçınan Sam, "Bir ruhu yok etmenin pek çok yolu vardır," dedi.

"Akıl oyunları yapma evlat," dedi üçüncü bir polis, "biz bunu yaşamak için yapıyoruz. Şu anda, sahte bir cevap yerine dürüst bir cevabı tercih ederim.
güvenceler." "Ben

de."

"Evet."

Şef ise "Siz neden ?" diye bağırdı.

Kendi adamları onu görmezden geldiği için Sam de şefi görmezden gelme konusunda kendini rahat hissediyordu. "Emin değilim. Bunun gibi bir ruhtan kurtulmanın iki yolu vardır. Bir tanesi hemen hemen her ruh üzerinde çalışır: Sen tuz
ve fiziksel kalıntılarını yakın."

"Nasıl olur da 'çoğu' dersiniz?" diye sordu ilk polis.

"Şey, bazen kalıntılar yakılıyor ya da başka bir şekilde yok ediliyor. Ve-" Tereddüt etti. "Ve bazen ruh bunun işe yaraması için çok güçlüdür."

Alana bir an için sessizlik çöktü. Sonra şef patladı: "Siz *delirmişsiniz*! Ruhlar mı? Bu saçmalık!"

"*Ne* zamandır Key West'te yaşıyorsun patron?" diye sordu başka bir polis.

"Ben hayaletlere inanmam," dedi şef .

"Bunun ne olduğunu sanıyordun, Şef, özel bir efekt mi? Ve hey, neden şu anda hareket etmiyorsun?"

Şef mırıldanmaya başladı. "Deli, sadece *deli*."

Bir laboratuar teknisyeni şefin yerine konuştu. "Ondan kurtulmanın iki yolu olduğunu söylemiştiniz Bay Winchester. İlk yöntemin burada işe yaramayacağını ima ettiniz."

"Olmayacak," dedi Sam. "Bu ruh tüm kabilenin vücut bulmuş hali. Tüm kalıntıların izini asla süremeyiz."

"İyi," dedi laboratuvar teknisyeni. "Diğeri ne?"

"Son Calusa bir intikam ruhudur. Belirli bir amaç için burada. Bazı ruhlar birilerini bir konuda uyarmak ya da onları gerçekten kimin öldürdüğünü bildirmek için buradadır. Bir kez
Bu amacı yerine getirdikten sonra yollarına devam ederler."

Bir polis "Yani bu adam yapması gerekeni yapınca mi?" diye sordu.

"Evet."

"Harika," dedi başka bir polis, "yani bu adamdan kurtulmak için tek yapmamız gereken tüm insan ırkını yok etmesini beklemek. Harika."

"Hepimiz değil," dedi Sam. "Bütün 'yabancıların' öleceğini söyledi. Ve Memur Montrose'u buraya sürüklemediğini fark ettiniz. bizi kurban etmek ona Kızılderili olmayan herkesi yok etmek için ihtiyaç duyduğu gücü verecek. Ya da belki Calusa'ya dost olduğunu düşündüğü kabilelerin üyelerini bağışlayacaktır."

Şef, "Bu çılgınlık," dedi.

Polislerden biri, "Ben şefin yanındayım," dedi. "Halkı hastalandı diye bizi öldürecek mi? Yani, kendisi de söyledi, onları yok eden hastalıktı! Bu kimsenin suçu bile değil!"

"Bunu ona açıklamaya çalıştığını görmedim," dedi başka bir laboratuvar teknisyeni.

"Mantık dinlemenin bu adamın listesinde üst sıralarda yer almadığı oldukça açıktı."

Polisler tartışmaya devam etti. Sam tıkadı, odaklanmaya çalıştı. İçe doğru. Belki de yeterince konsantre olursa Son Calusa'nın tutsaklığından kurtulabilirdi.

Birkaç dakika konsantre olduktan sonra - Sam saatin kaç olduğunu görmek için kolunu hareket ettiremediğinden ne kadar sürdüğünden emin değildi - ve hiç şansı yoktu.

O yüzden biraz daha konsantre oldu. *Yarın altıya çeyrek kalaya kadar vaktim var ve yapacak daha iyi bir şeyim yok...*

ON ALTI

Dean Impala'nın kaputunda pek de sabırlı olmayan bir şekilde oturuyordu. Key West Uluslararası Havaalanı yakınındaki Route 1A'ya park etmişti. Dean, *pisti olan bir baraka için oldukça hifalutin bir isim olduğunu* düşündü. Yine de çeşitli yabancı ülkelere uçuşları vardı -ki bunların çoğu Key West'e adanın Florida eyaletine olduğundan daha yakındı
Dean bunun mantıklı olduğunu düşündü.

Bobby uçağının on civarında ineceğini söylemişti. Dean içeri girip kontrol edebileceğini düşündü ama bu havaalanına ayak basmasını gerektirirdi ki Dean'in bunu yapmaya hiç niyeti yoktu. Bu onu uçaklara tehlikeli bir şekilde yaklaştıracaktı. Bu kötü bir şeydi.
Yeterince lanet şeyler tepemizde uçmaya devam etti ve yere çarparken - tamam, yere *inerken*- tüm o gürültüyü çıkardı.

Bobby'nin bu şekilde seyahat etmeyi nasıl düşünebildiğini anlamıyordu. Tabii şu anda daha mantıklıydı, çünkü bu gece gün batımına kadar vakitleri vardı. Sam her yere arabayla gitmek zorunda olmalarının ne kadar saçma olduğu konusunda defalarca sızlanmıştı. Ve Dean bile cezalı olmanın onları sınırladığını kabul etmek zorundaydı. Ama uçak yolculuğu
Impala'yı depolamak da pahalıydı (gerçi Bobby onu kendi evinde ücretsiz tutmalarına izin verecekti). Daha da önemlisi silahlarını nasıl taşıyacaklardı? Dean'in kendisinin ve kardeşinin sahte belge hazırlama yeteneğine inancı tamdı ama bu çok fazlaydı.

Yas tutan bir dulu ya da aşırı çalışan bir hastane hemşiresini kandırmak, havaalanı güvenliğini kandırmaktan daha kolaydır.

Sammy.

Dean başını salladı ve sonra başka bir uçağın havalandığını duyunca yerinden sıçradı. *Lanet olsun.*

Route 1A adanın güneydoğu kıyısı boyunca uzanıyordu ve bu noktada bir tarafta plaj ve okyanus, diğer tarafta havaalanı vardı. Bir yöne bakarsa uçakları görebiliyordu ve
soğuk terler döktü. Eğer yüzünü okyanusa dönerse -ki bu da ona sahildeki kadınları görme avantajı sağlıyordu
Sahilden gelen uçak seslerine hazırlıksız yakalandı ve bu onu çok korkuttu.

Eğer Dean'in bir fobisi olması gerekiyorsa, işinde uçmaktan korkmanın en iyisi olduğunu düşünüyordu. Klostrofobi ya da yüksek ses korkusundan çok daha iyiydi. Dean'in sağlıklı olduğu sürece korkuyla bir sorunu yoktu. Sağlıklı korku insanı hayatta tutardı.
Felç edici, zihin uyuşturan, felç eden, terleten korku, işte bu berbattı. Ve işi mahvetti.

Dean'in sahip olduğu tek şey işiydi. Evet, Sam'e de sahipti ama Sammy işle karmaşık bir şekilde *bağlantılıydı*.

Impala'nın kaputuna vurdu ve arabadan atlayarak kaldırımda yürümeye başladı. *zamanlarda keşke sigara içseydim diyorum. Sigara içmek için harika bir zaman.* İşe yarayacağından değil ama
artan benzin fiyatlarına ayak uydurmakta yeterince sorun bir de paketi beş dolara mal olan bir alışkanlık edinmek.

Ama iş buydu. Ucuz moteller, ucuz kahve, ucuz bira, muhtemelen her saniye damarlarını sertleştiren ucuz yiyecekler, hepsi ödediğiniz paranın karşılığını aldığınızın bir kanıtı.

Benim sağlığım önemli . Neden endişeleneyim ki? Otuzuncu yaş günümü bile göremeyecekken elli yaşıma geldiğimde kalp krizi ya da akciğer kanseri mi geçireceğim?

Eric Clapton'ın "Crossroads" gitar riffinin teneke bir yorumu Dean'in cebinden bir ses geldi. Cep telefonunu çıkarınca arayanın Bobby olduğunu gördü. *Sanırım o uçaklardan biri onundu.* "Evet, Bobby?"

"Uçak indi."

"Tamam, hemen sokağın aşağısındayım. Birazdan görüşürüz."

Yaklaşık yirmi dakika sonra Bobby elinde küçük bir el çantasıyla çıkageldiğinde Dean terminalin yanındaki araba alma yerinde bekliyordu. "Ayrıca Naylor Evi'ne bir gecede bazı eşyalar gönderttim. Henüz gelmedi mi?"

"Bilmiyorum," dedi Dean. "Bir süredir oraya gitmedim." O Bobby'nin uçakta yanamayacağınız şeyler gönderdiğini düşündüm.

Bobby çantasını arka koltuğa attı, sonra yolcu tarafındaki camdan Dean'e baktı. "İyi misin? Gözlerinin altında torbalar var."

Dean başını salladı. "Bütün gece uyanıktım ve babamın günlük. Son Calusa ya da güçlü ruhları yok eden iblis ritüelleri hakkında bir şey bulamadım. Ondan sonra, odanın içinde oturmaktan bıktım. Bu yüzden bir süre anahtarları bir aşağı bir yukarı sürdüm."

Bobby kapıyı açtı ve yolcu koltuğuna tırmandı. "John'un düşünce süreçleriyle uğraştıktan sonra, benim de uzun bir yolculuğa ihtiyacım var. Hadi, neler olduğunu anlayalım."

Dean emniyet kemerini çekti. Bobby'nin arabada olmasıyla ilgili bir şey onu güvenli davranmaya itmişti. Her zaman bununla uğraşmıyordu ama son zamanlarda Sam mızmızlandığında takmaya başlamıştı,

Sırf başka bir tartışmadan kaçınmak için. O ve Sam son zamanlarda zaten çok fazla didişiyorlardı. Ayrıca, her ikisi de federal radardayken, emniyet kemeri gibi önemsiz bir şey yüzünden bir trafik çevirmesinde enselenmek ve tekrar karakola atılmak düpedüz utanç verici olurdu. Özel Ajan Henriksen'in bekleyen kolları.

Bobby için Dean içgüdüsel olarak kemerini bağladı. Başka bir şey olmasa bile saygıdan.

Çok sinir bozucu bir gece olmuştu. Eğer gerçekten bir şey elde ettiysen, bütün gece çalışmakta sorun yoktu ama Dean'in tek yaptığı Sam'in ve kendisinin babasından kalan tek şey olan deri ciltli defteri okuyordu. Sarı gözlü piçin annelerini öldürmesinden bu yana geçen yıllar boyunca John kendini avcı olmaya adamış ve bu süre boyunca bol bol not almıştı.

Yine de bunlar düzenli notlar değildi. Sahte olanları arkaya koymak dışında, babam notlarını düzenli tutmuyordu. Sammy, bir süredir Her şeyi dizüstü bilgisayarında bir veritabanına ya da başka bir şeye koyuyordu, ancak işlerini yapmakla çok meşgul oldukları için bunu yapacak zamanı olmamıştı.

Bu yüzden Dean bütün geceyi babamın garip el yazısını, baş aşağı duran notlarını ve
organizasyon becerileri, yirmi yıllık avcılık hayatında hiç karşılaşmadığı bir şey olduğunu öğrenmek için. Ya da karşılaştıysa bile yazmaya zahmet etmemiş.

Sağ ol, baba. Her zamanki gibi çok yardımcı oldun.

Daha da kötüsü, Yüzbaşı Naylor Dean'i rahat bırakma sözünü tutma konusunda pek de iyi değildi, çünkü sürekli odaya gelip işlerin nasıl gittiğini soruyordu. Ayrıca Fedregottilerin ona yaptıklarından duyduğu hoşnutsuzluğu da uzun uzun dile getirdi.

Sonunda Dean bıktı ve gitti.

"Mesajımı aldın mı?" Dean batıya, Eski Şehir'e doğru geri dönerken sordu.

"Evet, Atlanta'da mola verdiğimizde sesli mesaj aldım. Ve bundan hoşlanmadım."

"Ben de, ama daha iyi bir fikrin yoksa..."

"*Her şey* bir iblisle çalışmaktan daha iyi bir fikir Dean."

"Gerçekten mi?" Dean küçümseyerek, "Yani o Colt'u yeniden yapmana yardım eden bir iblis değildi, değil mi?" dedi. "Yani Colt'u yeniden inşa *etmene* yardım eden bir iblis değildi, sadece siyah gözlü sarışın bir kızdı, değil mi?"

Bobby hiçbir şey söylemedi.

"Bak," diye devam etti Dean, "Tonto'nun beni kullanamayacağını söyledin çünkü benim hayatım zaten feda edildi. Sammy ölmesin diye o fedakarlığı *yaptım*. Bunun bir hiç uğruna olmasına izin vermeyeceğim. onun yaşamasını sağlamak için ne gerekiyorsa yapacağız. Eğer bu o iblis kaltakla çalışmak anlamına geliyorsa, o zaman bunu yaparız."

"Bundan hoşlanmadım Dean."

"Affedersiniz ama *sevmek* ne zaman bu lanet denkleme girdi ki? Burada *Sam'*den !"

"Evet, zaten onun hayatını kurtarmak için aptalca bir şey yaptın ve düşünmeden bir tane daha yapmanı istemiyorum.
önce." Bobby yolcu koltuğundan Dean'e suçlayıcı bir parmak doğrulttu. "Ve *sakın* benimle bu tonda konuşmaya kalkma evlat. Senden çok daha uzun süredir bu oyunun içindeyim ve işler kötüye gittiğinde ne yapman gerektiğini çok iyi biliyorum."

Bobby ayrıntı vermedi ve Dean de çoğunlukla utandığı için sormadı. Bobby, Dean'in sahip olduğu kadar babaya yakındı.
artık. Bazı yönlerden, o adamdan daha iyiydi.

Aslında işi vardı ve Dean'in kafasını ısırmasını kesinlikle hak etmiyordu. "Özür dilerim Bobby."

Bobby daha sakin bir sesle, "Sorun yok," dedi. "Sinirlenmemeliydim. Ama bütün gece ayakta olan bir tek sen değilsin."

Birkaç dakika sessizlik içinde araba sürdüler.

"İblis tam olarak ne yapabileceğini söyledi?" Bobby sordu.

Impala'yı sağa, White Caddesi'ne çeviren Dean, "Büyüsünün Key West'teki tüm ruhani enerjiyi tek bir gemiye yönlendirebileceğini söyledi," dedi.

"Ve sen de tek gemi misin?"

Dean başıyla onayladı. "İstekli bir taşıyıcı olmak zorunda; aksi takdirde, o adamla mücadele etmek için çok fazla zaman harcıyor ve odaklanamıyor."

"Mantıklı." Bobby'nin dudakları düşünceyle büküldü. "Son Calusa tüm kabilenin gücüne sahip, buna bir de tüm Calusa'ların öldürdüğü insanlar. İblislerin büyüsü sayesinde adadaki ruhlar zaten daha güçlü. Hepsini tek bir kişide birleştir-"

Dean, "Ve senin de çok sert bir ruhun var," dedi.

"Orospu çocuğu." Bobby'nin gözlerinde aniden uzaklara bakan bir

ifade belirdi. "Bobby?" Dean Eaton'dan sola dönerken sordu.

Bobby başını sallayarak, "Ben bir ahmağım. Sesli mesajını duyduğumda fark etmeliydim. Bu kulağa bir çeşitleme gibi geliyor gestalt."

"Gesundheit."

Bobby bunu bir cevapla bile onurlandırmadı, Dean bunu hayal kırıklığı olarak gördü. En azından Sam'in takdir dolu bir homurtu çıkaracağına güvenebilirdi. Bunun yerine Bobby sadece, "Bu birkaç kişiyi bir araya getiren bir büyü," dedi.

"Bu büyüyü hiç gördün mü?"

"Hayır." Bobby başını sertçe salladı. "Bu üst düzey bir , keşişlerin ancak elli yıl meditasyon yaptıktan sonra başarabileceği türden bir şey."

"Ya da bir iblis uykusunda yapabilir."

"Evet."

Dean, Naylor House'un garaj yoluna girerken, "Yani ateşe ateşle karşılık veriyoruz. Tonto bir hayaletin gücüne karşı
bin, biz de *onu* bin gücünde bir hayaletle vurduk."

"Hemen hemen, evet." Bobby arabadan indi ve çantasını almak için arka kapıyı açtı.

Bodge ön verandada oturuyordu, Snoopy de kucağında uyukluyordu. "Heya Deany-baby! Bir paketin var. Nicki'nin içinde."

Selamlama Bobby'nin Dean'e bakmasına neden oldu ama Dean bunu Sam'in benzer bakışlarını görmezden gelmek için harcadığı çabadan biraz daha fazlasını harcayarak görmezden geldi. "Teşekkürler, Bodge! Bu arkadaşımız Bobby."

"Tanıştığımıza memnun oldum, Bob. Kalkardım ama..." Uyuyan çoban köpeğini işaret etti.

Bobby gülümsedi. "Benim de bir köpeğim var. Eğer ayağa kalkıp yeni insanlarla tanışmak için koşturmuyorsa, ışık gibi sönmüş demektir."

"Evet." Bodge güldü. "İsterseniz arka tarafta biraz kahvaltı var."

Dean verandaya zıplarken, "Teşekkürler," dedi. Snoopy'yi kaşımak için durakladı. Köpek kısa bir süre için tüylü başını kaldırdı.
sonra tekrar Bodge'un kalçasının üzerine düştü.

İçeride Nicki resepsiyonda oturuyordu ve Dean paketi imzalarken Bobby'yi onunla tanıştırdı, sonra büyük kutuyu alıp arka tarafa geçtiler. Masada iki sürahi
kahve, kesilmiş meyvelerle dolu birkaç kase, ekmek kızartma makinesinin yanında bir somun ekmek, bir tereyağı tabağı, birkaç kavanoz reçel ve birkaç kutu mısır gevreği.

"Süslü kahvaltıyı sadece altıdan dokuza kadar yapıyorlar," dedi Dean hüzünle. Elbette bu sabah da yiyebilirdi ama o sırada Key Largo civarındaydı.

"Bu görür." Bobby kendine biraz kahve doldurdu ve ekmek kızartma makinesine iki dilim ekmek koydu.

Meyve, kızarmış ekmek ve kahve stokladıktan sonra Dean'in odasına çekildiler.

Kaptan Naylor tahmin edilebileceği gibi onları bekliyordu. "Kardeşinizin yakalanması sayesinde yardım getirdiğinizi görüyorum. Günaydın efendim. Ben Yüzbaşı Terrence Naylor, ve bu lanet evin bir tutsağıyım."

Bobby şaşkınlıkla, "Bobby Singer. Dean ve Sam'in arkadaşı."

Naylor, "Bay Winchester ve benim bir anlaşmamız var," dedi.

"Evet," dedi Dean dişlerini *sıkarak*, "*beni terk* edeceğini
tek başına, ve tüm bunlar bittiğinde kemiklerini tuzlayıp yakacağım. Sen de pek iyi durumda değilsin."

Naylor hiç de özür dilemez bir ses tonuyla, "Özür dilerim ama zaten kâbus gibi olan varlığım çok daha kötü bir hal aldı," dedi.

"Kalbim kanıyor."

"Aslında," dedi Bobby, "bu işi halletmek için senin yardımına ihtiyacımız olacak. Senin ve adadaki tüm ruhların."

"Peki bu nasıl Bay Singer?"

Bobby hemen büyünün ne olduğunu tahmin ettiğini açıkladı. "Diğer ruhlarla aranı düzeltmek için yapabileceğin bir şey varsa, yardımı dokunabilir."

"Ölen arkadaşlarım üzerinde bu tür bir etkim olduğundan şüpheliyim, ancak bana düşen kısmını yerine getirmek adına bunu yapmaya çalışacağım."

Bununla birlikte, kayboldu.

Dean şüpheli bir ifadeyle Bobby'ye baktı. "Gerçekten Kaptan Ahab'ın diğer ruhları işbirliğine ikna edebileceğini mi düşünüyorsun?"

Bobby omuz silkti. "Denemekle kaybedecek bir şeyim yok. Belki at konuşur."

"Pardon?" Dean şaşkınlıkla sordu. Bobby'nin gerçekten de konuşan bir atı *kastetmiş* olabileceği Dean'in hayatı hakkında üzücü bir yorumdu.

Bobby kahvesini yudumladıktan sonra, "Amcamın anlattığı bir hikâye," dedi. "Adam ölüme mahkûm ediliyor. Kralın huzuruna çıkarılır ve kral son bir sözü olup olmadığını sorar. Guy, 'Majesteleri' demiş,
Bana bir yıl ver, ben de atına konuşmayı öğreteyim. Kral bunun kulağa hoş geldiğini düşünür ve adamın idamını bir yıl erteleyerek ahıra gitmesini ve atına konuşmayı öğretmesini söyler. Bir yıl sonra Adamın arkadaşı gider ve Nesin sen, deli mi?" der. Yapamazsın

"Kimse bir ata konuşmayı ! Adam der ki, 'Bak, bir yılım var. Belki öleceğim. Belki kral ölür. Belki de at konuşur.'"

Dean bir saniye Bobby'ye baktı. Sonra cebine atarak bir bıçak çıkardı. "Atlarla konuşmaya içelim."

Bobby'nin kutusunu açtığında temel avcı aletlerini gördü, Bunların arasında bir miktar kutsal su, birkaç tılsım ve hem ateşli hem de bıçaklı silahlar var.

"Eğer bu büyü düşündüğüm gibi çalışıyorsa," dedi Bobby, "iblis birini ele geçirecek ve büyüyü sana yapacak."

"Neden sadece sahip olduğu kişi aracılığıyla yönlendirmiyor?"

"Eğer geminin iradesiyle savaşmak zorunda kalırsa yeterince güçlü olmayacağını söylediyse, o zaman muhtemelen kendi gemisi aracılığıyla kanalize etmeye çalıştığında da aynı sorunu yaşayacaktı."

Dean iç çekti. "İyi ki bizi ele geçirilmekten koruyacak tılsımlarımız var." Bobby, Meg Sammy'yi ele geçirdikten sonra Dean ve Sam'e tılsımları vermişti ve o zamandan beri iki kardeş de tılsımı göğüslerine dövme olarak yaptırdılar ve tılsımların kendileri de Impala'da yedek olarak saklandı.

"Evet." Bobby sakalını kaşıdı. "Umalım da işe yarasın."

Bu Dean'in kısa kesmesine neden oldu. "Tılsımların işe yarayıp yaramayacağını bilmiyor musun?"

"Bu dünyada hiçbir şey kesin değildir Dean. Bunu en iyi senin bilmen gerekirdi. Ve bu iblis oldukça kurnaz olduğunu kanıtladı. Ben hiçbir şeyi garanti etmiyorum."

"Seni suçladığımı söyleyemem."

"Güzel. Şimdi yapmamız gerektiğini düşündüğüm şey şu..."

Bobby Singer uzun süredir sakin ve normal bir hayat sürüyordu. Evliydi, kendi işinin sahibiydi, bankada biraz parası vardı, toplumda saygı görüyordu. Olabildiğince mutluydu, Amerikan Rüyası'nı yaşıyordu.

Sonra karısına bir şey oldu. O zamanlar ne olduğunu bilmiyordu ama sonunda onu öldürmek zorunda kaldı.
başka birini öldürdü. Onu defalarca bıçakladı. Bir keresinde yapmadı.
-Ve sonunda ağzından tuhaf siyah dumanlar çıkararak öldü.

O andan itibaren Bobby, karısını öldürdüğü gerçeğinden çok, *ona ne olduğunu bilmediği* için acı içinde kıvranıyordu. Hiçbir zaman özellikle kitap-
Zekiydi. Elbette, bir motorlu taşıtın nasıl kullanılacağını biliyordu ve okulda iyiydi, ne kötü bir öğrenci ne de başarılı bir öğrenci.

Ama onu ele geçiren her neyse onu durdurmak için kendi karısını öldürmek zorunda kaldıktan sonra, Bobby bir daha asla bu dünyada yaşamayacağına yemin etti.
tekrar böyle bir cehalet. Öğrenebileceği her şeyi öğrenmeye koyuldu. Evlilik mutluluğu içinde yaşadığı hurda deposuna bağlı bir zamanlar tertemiz olan ev, kısa sürede raflar dolusu
kitaplar, parşömenler, haritalar ve daha fazlası. Bobby Singer ne olduğunu bilmediği için bir daha asla kimse ölmeyecekti.

Bobby onu basit bir Latince büyüyle -filmde yaptıkları gibi bir şeytan çıkarma ayiniyle- kurtarabileceğini fark ettiğinde suçluluk duygusu daha da arttı. Bu bilgi onu neredeyse mahvediyordu ama o yılmadı, büyü ve şeytanlığın karanlık dünyası hakkında her şeyi öğrenebilmek için eline geçen her metni yuttu.

Çok geçmeden avcılar topluluğunda, radarın altında yaşayan ve bir şeylerin izini süren insanlar arasında ün kazandı.

gecenin bir vakti. İlim ya da bilgiye ihtiyacınız olduğunda başvuracağınız kişiydi. (Ayrıca arabanızı tamir ettirmeniz gerekiyorsa. Ne de olsa hala yürütmesi gereken bir işi vardı...) Avcılar arasında, Bobby bilmiyorsa, bilmeye değmeyeceği söylenirdi.

Bu suçluluk duygusunu daha da kötüleştirdi.

Yıllar içinde edindiği tüm arkadaşları arasında hiç kimse onu John Winchester kadar hayal kırıklığına uğratmamıştı. *Huysuz* ve , bilgi paylaşmaya isteksiz, ona tam olarak istediğini vermediğinizde sinirlenen John, Bobby'ye yeni başladığı ilk günlerde çok gelmişti.

Bobby John'u en son canlı gördüğünde
John'un karnına tüfeğini boşaltmaya kıl payı kalmıştı. Gerçek şu , o günün gelmesi Sam ve Dean yüzünden bu kadar uzun sürmüştü. Bobby o çocukları kendi çocuklarıymış gibi severdi ve küçükken kendisine "Bobby Amca" demeleri onun için her zaman bir gurur kaynağı olmuştu.

Bobby'nin yıllar boyunca öğrendiği her şey ona iblislerle uğraşılmaması gerektiğini söylemişti. Onları kovar ve yoluna devam ederdin. Onlarla konuşmazdın, anlaşma yapmazdın, onlara tek bir şans bile vermezdin çünkü gardını indirdiğin anda seni yakalarlardı. Bu yüzden Dean ona kavşakla yaptığı anlaşmayı söylediğinde çok öfkelenmişti. Sam'in hayatını kurtarmak için iblis.

Peki ben ne halt ediyorum da Dean'in başka biriyle *çalışmasına yardım ediyorum?*
İblis mi? Colt'u yeniden inşa etmek için Ruby'den yardım isteyerek ne yapıyordum?

İşler değişiyordu, bundan kesinlikle emindi. Şeytan Kapısı açıldığından beri iblisler her yerdeydi ve görebildiği birçoğu savaşa hazırlanıyordu. Azazel'in seçilmişlerinden hayatta kalan tek kişi olarak Sam'in bunun bir parçası olma ihtimali.

İyi ya da kötü, bu Dean ve Bobby'nin de bunun bir parçası olduğu anlamına geliyordu. Sadece kazanan tarafta olmayı ummak zorundaydılar.

Dean'le birlikte Impala'yla inşaat alanına gitmişlerdi - ya da kadar yakınına. Koğuşlar elbette hâlâ .
Arkalarında yerel polisler, ilçe polisleri, eyalet polisleri ve ABD Donanması'nın da dahil olduğu büyük bir kordon oluşturulmuştu.

Hızlı bir keşif yaptıktan sonra Dean arabaya geri döndü. "Adamımız Montrose'u gördüm. Bütün gün geçmeye çalıştıklarını ama şanslarının olmadığını söyledi."

"Şaşırtıcı değil. Dünya'da ya da başka bir yerde bunu başarabilecek bir güç olduğundan şüpheliyim."

Dean arkasına geri tırmandı. "Montrose içeriyi görebildiğini söyledi. Sammy, polisler ve laboratuar teknisyenleri kemiklerin etrafında daire şeklinde duruyorlar. Dün geceden beri hareket etmediler."

"Tozu denedin mi?"

Dean başını sallayarak, "Evet. Söylediğin gibi koğuşlara yapıştı, bu yüzden onları görebileceğiz," dedi.

Bobby saatine baktı. "Neredeyse beş. İblisimizle tanışma zamanı."

"Evet." Dean direksiyona olabildiğince sert bir şekilde vurdu.
ve tutarsız bir şekilde çığlık attı, ardından etkileyici bir küfür gösterisiyle gevşedi ve tüm bu süre boyunca direksiyon simidine vurdu.

Çalıştırdıktan birkaç saniye sonra Dean durdu ve anahtarı çevirdi,
ve sakince arabayı geri çevirdi. Bobby, Dean'in Bobby'nin yanında öfkesini bu şekilde dışa vuracak kadar rahat hissetmesinin iyi bir şey olup olmadığından emin değildi. Dean'in Bobby'nin yanında
milyon yıl geçse de Sam'in önünde böyle soğukkanlılığını kaybetmez.

En Güney Noktası, bir tekne şamandırasına benzeyen siyah, kırmızı ve sarı renkli bir beton parçasıydı. Key West'in en güneye indiği Whitehead ve Güney Caddelerinin kesiştiği yerdeki bir meydanın köşesinde duruyordu ve inşaat alanından sadece iki blok ötedeydi. Öğleden sonra saat beşte Bobby şamandırayla fotoğraf çektiren daha fazla turist görmeyi bekliyordu.

Ama orada bulunan tek kişi çekici, genç bir esmerdi. Kısa boylu, kıvrımlıydı ve üzerinde sadece açık yeşil bir mayo, kot pantolon ve açık yeşil file sandaletler vardı.

Ayrıca elinde ince bir dijital fotoğraf makinesi vardı ve Dean ile Bobby yaklaşırken neredeyse zıplıyordu. "Ooh! Affedersiniz, biriniz şamandıranın yanında benim bir fotoğrafımı çekebilir mi? Facebook sayfam için kesinlikle buna ihtiyacım var."

Dean en göz kamaştırıcı gülümsemelerinden birini takındı. "Memnuniyetle, ama bundan sonra korkarım gitmenizi istemek zorundayım. Burada bir toplantımız var ve etrafta hiç turist istemiyoruz."

"Gerçekten mi? Siz uyuşturucu satıcısı mısınız? İyi malınız var mı?"

Bobby bunu fazlasıyla hak etmişti. Adanın en önemli turistik yerlerinden birinin günün bu saatinde, güzel havalarda bu kadar boş olmasının tek yolu, orada bulunan tek kişinin şeytani yeteneklerini kullanarak diğer herkesi uzaklaştırmış olmasıydı. "Saçmalamayı kesin hanımefendi. Siz bizim toplantımızsınız, o yüzden işimize bakalım."

"Güzel dokunuş," diye ekledi Dean. "Ne yani, seksi bir pilici ele geçirirsen beni ikna etmenin daha kolay olacağını mı düşündün?"

Genç kadının gözleri karardı. "Evet, aslında."

Bobby homurdanarak, "Bu iblis standartlarına göre bile oldukça şeffaf," dedi.

"Şeffaf bir avcı için şeffaf bir taktik," dedi kadın. "Dean'i okumak oldukça kolay. İşin zor kısmı bunu büyük memeli, bikini giymiş bir hatuna indirgemekti. Ayrıca Dean'in küçük oyuncak silahını benim üzerimde kullanma ihtimalinin fakirleri öldürmek anlamına geliyorsa daha düşük olduğunu düşündüm,
Masum küçük Kat. İyi kız, Augustana Koleji'ne gidiyor - Güney Dakota'daki küçük araba mezarlığına yakın, değil mi Singer? Henüz hangi bölümü seçeceğine karar vermedi ve dönem başlamadan önce Keys'te birkaç hafta geçirecek."

Dean sıkıca, "Senden kurtulmanın başka yolları da var," dedi.

"Bana hiçbir zaman Latince şarkı söyleyen bir tip gibi gelmediniz, Dean."

"Buradaki tek kişi Dean değil," dedi Bobby. "Şimdi bu konuda seninle birlikte çalışacağız, çünkü ister inan ister inanma, sen kötünün iyisisin. Şu anda. Ama Colt'u taşıyacağım ve gelebilecek her şeytan çıkarma ritüelini biliyorum. İnan bana, eğer bir tane bile
Bir şeyler ters giderse, Kat'i de bitirmek anlamına gelse bile seni bitiririm. Birbirimizi anlıyor muyuz?"

İblis, ele geçirdiği kızın dudaklarını büzerek gülümsedi. "Çamur gibi temiz, çocuklar. İşe koyulalım, olur mu? Zaman geçiyor,
ve yapmamız gereken işler var."

Bobby'nin içinde, bu gece sona ermeden Kat'in de öleceğine dair bir his vardı.

YEDİ

Sam yıllar boyunca pek çok savaşa girmiş, pek çok zafer kazanmıştı. Tanrıları ve iblisleri, şeytanları ve ruhları, cinleri ve imkânsız şeyleri yenmişti.

Ama şu anda sol başparmağını oynatmayı başarmak hayal edebileceği en tatlı zaferdi. Muhtemelen bir günün daha iyi bir kısmında denediği içindir.

Sam ve diğer mahkûmlar için zamanın nasıl geçtiğini anlamanın tek yolu, alanı örten muşambanın arasından parlayan güneşti; bu da özellikle uzun ve sinir bozucu bir gece olduğu anlamına geliyordu, çünkü bir olmadığında öznel zaman uzamaya meyilliydi. Güneşin doğuşuyla birlikte gökyüzü aydınlanmaya başladığında herkes rahatlamıştı.

Sam, Son Calusa geri döndüğünde dinlenmiş olabilmeleri için herkesin gece biraz uyumaya çalışmasını önermişti ama bu sadece hafif bir başarıyla karşılaştı. Sam, bir inşaat alanında dik ve hareketsiz durmaktan çok daha tuhaf yerlerde ve pozisyonlarda uyumuştu; ayrıca böyle bir pozisyona zorlanmak pek de yeni bir şey sayılmazdı
deneyim. Arkadaşları için aynı şeyi söylemek mümkün değildi. O kadar korkmuş ve sinirlenmişlerdi ki uyumakta zorlanıyorlardı.

Gün doğduğunda, şakalaşmaya ve dedikoduya dalmışlardı. Kısa süre sonra Sam, iç dünyaları hakkında bilmesi gerekenden çok daha fazlasını öğrenmişti.
KWPD'nin politikaları.

Katkıda bulunamayan Sam zihnini kendi içine çevirmeye devam etti. Bu sadece felcin üstesinden gelme meselesiydi. Son Calusa'nın iradesi tarafından dayatılmıştı. Doğru, bu ruh Son Calusa'nın faaliyete geçtiğinden beri hem insan hem de iblis ruhlarla birlikte bir zamanlar yaşayan binlerce, belki de milyonlarca ruhun kolektif gücüne sahipti. Ama aynı zamanda alandaki tüm insanları hareketsiz tutmak ve kurban etmeye hazırlanmak için ne gerekiyorsa yapmak zorundaydı
Gün batımında tören.

Ve Sam Winchester kafasına koyduğunda çok inatçı olabiliyordu.
Stanford'a gitmekte ısrar ettiğimde babama sor. Ya da kardeşimin öleceğini kabul etmediğimde.

Bu yüzden odaklandı. Ve konsantre oldu. Ve itti. Ve yüzünü buruşturdu. Ve acı çekti. Ve biraz daha itti. Ve saatler süren bu uğraştan sonra nihayet sağ başparmağını oynatabildi.

Biri gitti, vücudun geri kalanı kaldı.

Sam gözlerini açtı. Bunu yapabildiği için bile minnettardı.
Çünkü Son Calusa'nın onlara canlı ihtiyacı vardı.
nefes almaya devam ettiler. Sam onların gözlerini kırpmalarına izin verdiğini, böylece belirlenen zamanda görüşlerinin net olacağını ve bildikleri dünyanın sonunu görebileceklerini düşündü.

Konuşabilmeye gelince... Sam'in deneyimlerine göre, kötü niyetli biri ağzınızı serbest bıraktıysa, onda dokuzunun nedeni çığlık attığınızı duymak istemeleriydi.

Polisler ve laboratuar teknisyenleri görünüşe göre bir davayı tartışıyorlardı. Sam bunun delilik hakkında düşünmekten kaçınmak için iyi bir yol olduğunu düşündü.
içinde bulundukları durum: Gündelik olana odaklanın.

"Sorun şuydu," diyordu biri, "onlar aptaldı. Aptal insanların dalmasına izin vermemeliler."

"Eğer insanların aptalca davranmasını engellersek," dedi bir başka polis, "hiçbir zaman *gerçek* bir iş yapamayız."

"Amin."

"Ayrıca," dedi laboratuar teknisyenlerinden biri, "bu adamlar New Jersey'den değil miydi? *New Jersey'*de tüplü dalış hakkında ne biliyorlar ki? Tanrı aşkına, bir dalış makaraları bile yoktu."

"Aslında, tanıştığım Jersey dalgıçları tamamen sert insanlardı. Gördüğüm en iyi dalgıçlar. Bu şakacılara kadar, her

neyse." "Bana sorarsanız, doğal seleksiyon iş

başında."

Onlar gevezelik ederken Sam başparmağını oynatmaya devam etti, Elinin geri kalanında basamaklı bir etki yaratmasını umuyordu. Bir zamanlar Sam'in gelecekteki olayları görmesini sağlayan zihinsel güçleri vardı. Bir keresinde
Özellikle de kısa süreli bir telekinezi patlamasını bile başarmıştı. Sonradan öğrendiğine göre, bu tam psişik güçlere doğru atılan ilk adımdı. Azazel'in iblis ordusuna liderlik etmesini sağlayacak.

Dean Azazel'i Colt ile vurduğundan beri o psişik yeteneklerden hiçbir iz yoktu. Sam ilk kez pişman olmaya çok yaklaşmıştı. O şeytani yetenekleri özellikle istediğinden değil.
ama insan ırkının çoğunun yok olmasını da istemiyordu.

Güneş artık doğrudan muşambanın üzerinde parlamıyordu, bu da Sam'in zamanının tükenmekte olduğu anlamına geliyordu. Dean'in kendi açısını bulmaya çalıştığını umuyordu. Dean'in hâlâ hayatta olmasını umuyordu. O
düşünmek için bütün gecesi vardı ve bu tamamen mümkündü.
Dean dahil edilmedi çünkü Son Calusa'nın kurban etmek için yalnızca belirli sayıda beyaz cana ihtiyacı vardı ve Dean "fazladan" olduğu için Son Calusa onu öldürdü.

Umarım bu doğru değildir ama gibi davranmak zorundayım. Bütün elini hareket ettirmeye çalıştı.

Dean Güney Caddesi'nden inşaat alanına doğru iki blok boyunca olabildiğince hızlı sürdü. Impala'yı mümkün olduğunca sıfır noktasına yakın bir yere götürmek istiyordu. Ama iblis arkaya binmekte ısrar etti. Dean onu iki blok boyunca yürütmek istedi ama o ısrar etti. "Ne yani, benimle bir anlaşma yapmak istiyorsun ama o küçük arabana binmeme izin vermiyor musun?" diye sormuştu.

"Hemen hemen, evet."

"Dean," dedi Bobby. "İyi, her

neyse."

Arabayı hemen dışarıya park ederken neredeyse arabadan atlayacaktı. ve arka kapıyı açtı. Başparmağını sallayarak, "Dışarı!" dedi.

"Evet baba," dedi iblis asarak.

Dean neredeyse hırlayacaktı. Kat tam da Dean'in Duval Sokağı'ndaki bir barda karşılaşsa peşinden koşacağı türden bir kızdı ama "Fedra "nın orada olduğunu bilmek Colt'u çıkarıp ateş etmek istemesine neden oldu.

Lafı açılmışken, belinden çıkardı ve Bobby'ye uzattı.

Bobby başıyla onayladıktan sonra, "Sanırım boş sokak sizin işiniz, küçük hanım?" dedi.

"İyi tahmin," dedi iblis tatlı bir gülümsemeyle. "En iyi işimi o kadar büyük bir seyirci kitlesiyle yapamam, biliyor musunuz? Ve siz ikiniz de heyecanlanmadan önce, az önce onlara şunu unutturdum

burada bir şey olduğunu ve siteyi terk ettiğini söyledi. Bu geçici bir durum. sabaha kadar normale dönecekler. Ama o zamana kadar, öyle ya da böyle, bir önemi kalmayacak."

Dean, Bobby'nin ona verdiği toz torbasını çıkararak, "Külotum dağınık değildi, teşekkürler," dedi. Derin bir avuç çıkardı ve sokağa doğru fırlattı. Sanki yapışkan bir tuğla duvara fırlatmış gibi havada sıçrama şeklinde asılı kaldı.

"İkisi de benim değildi." İblisin gülümsemesi . "Ama bu genç kadın hiç giymemiş."

Dean gözlerini kapadı, bir nefes aldı, zihnindeki görüntüyü hızla kovdu ve sonra tekrar etrafına bakındı. "Koğuşlar hareket etti. Ben Dün gece onlara çarptım, yangın musluğuyla neredeyse eşitlerdi." Dean söz konusu yangın musluğunu işaret etti; musluk şimdi tozun biriktiği yerin arkasındaydı.

"Muhtemelen polis ve asker arkadaşlarımızdan. Bir şeylere ateş etmedikleri sürece mutlu olmazlar," dedi Bobby, "ve koğuşlar herhangi bir ciddi direniş belirtisinde genişlemek üzere tasarlanmıştır."

İblis Kat'in gözlerini devirdi. "Zekice bir çıkarım, Watson. Bazılarımız bunu zaten biliyordu. Şu işi halledebilir miyiz, lütfen? Bu Saat beşi on geçiyor ve yapmamız gereken bir sürü hazırlık işi var. Singer, kaldırıma bir pentagram çizme nezaketinde bulunur musun? Ve *doğru* yönü gösterdiğinden emin ol."

"Yanlış yoldan demek istiyorsun, değil mi?" Bobby alaycı bir gülümsemeyle sordu.

"Isır beni, Redneck Boy, bunun işe yaramasını istiyor musun, musun? Şeytani büyü ters pentagram demektir."

"Evet, evet." Bobby cebinden bir çubuk tebeşir çıkardı ve çizmeye başladı.

"Bir şey yapmamı ister misin?" Dean sordu.

İblis cebinden bir bıçak çıkardı ve eliyle tuttu.
Sol el. "Sadece orada dur ve sevimli görün." Sonra sağ avucunu bıçakla kesti.

Her şey o kadar hızlı oldu ki Dean her şey bittiğinde bunun olduğunu bile fark etmedi. Öne doğru hamle yaptı ve kızın sol bileğini yakaladı. "Sen de ne-?"

*"*Artık bir sakinleştirici hap alır mısın?"

Elini uzatıp avucunu Dean'in çenesinde gezdirdi. Dean Kat'in kanının kayganlığını hissetti ve içgüdüsel olarak onu silmek için harekete geçti.

Dean'in tutuşunu korkunç bir kolaylıkla kıran iblis daha sonra bileğini tuttu. "Kan bizi büyü için birbirimize bağlıyor. İşitme engelliler için altyazılı olarak tekrar söyleyeyim, bunun işe yaramasını istiyor musun, istemiyor musun?"

"O kıza zarar vermene izin vermeyeceğim."

Kat'in yüzü sertleşti ve gözleri karardı. "Büyü artık Dean. Omlet yapmak istiyorsan bazı yumurtalar kırılacak. Zaten bunu yapmak için bu etten kuklaya canlı ihtiyacım var ve sadece avucunu kestim, bileğindeki, ya da uyluk kemiğindeki damarları değil. O yüzden kendini *bırak* ve *bunu yapmama izin ver*."

Dean dişlerini sıkarak, "Peki," dedi.

"Güzel." İblis gülümsedi, gözleri her maviliğine geri döndü ve avucunu Dean'in diğer yanağına sildi.

Kendini tamamen kirlenmiş hisseden Dean, "Şimdi ne olacak?" diye sordu.

"Kendinizi hazırlayın. Bir sürü mutsuz ölünün ruhları
insanlar bir bilincinize çarpacak.

Odaklanmalısın. Bir şey seç - mutlu bir anı, bir
Bir düşünce, sevdiğiniz bir şarkı, yattığınız güzel bir kız, her neyse ve diğer her şeyi dışlayarak buna odaklanın. Bu sizi topraklamalı. Farkında olmana ihtiyacım var, bu da kafandaki diğer sesleri bastırman gerektiği anlamına geliyor." İblis ona doğru yaklaştı. Dean, Kat'in son birkaç saat içinde kullandığı anlaşılan havuzdan gelen klor kokusunu alabiliyordu. "Bunun için hazır olduğuna emin ?
Bu mu?"

"Öyle olmasaydım evet demezdim, sürtük. Devam et."

Kıkırdadı. "İşte benim oğlum."

"Pek sayılmaz."

Bobby ayağa kalktı. "Pentagram'ın işi bitti."

İblis kaldırıma baktı. "Vay canına." "Ne?" Bobby

kafası karışmış bir sesle sordu.

"Hiç bu kadar düzgün çizilmiş bir pentagram görmemiştim."

Dean bir kahkaha patlattı. *Tipik Bobby.*

İblis daha sonra Kat'in gözlerini kapattı ve daha yavaş nefes almaya başladı. Lotus pozisyonunda bacaklarını altına katladı. Gecikmeli olarak, Dean onun kendini sokağa indirmediğini, bacaklarını yerden kaldırdığını ve şimdi ters pentagramın üzerinde süzüldüğünü fark etti.

Gözlerini açtı ve yine simsiyah olmuşlardı.

Bobby yana çekildi ve Colt'u eline aldı. "Benim inanılmaz derecede düzgün serbest pentagramımın seni bundan koruyacağını sanma, küçük hanım."

"Aklından bile geçirme, Bobby. Bak, birbirimize güvenmiyoruz. Anlıyorum. Bunu yapacağız, Son Calusa'yı yok edip İnsanlık, Alberto'nun intikamını al, sonra ben de Süper Arkadaşların için Legion of Doom olmaya geri döneceğim, tamam mı?"

"Bana uyar." Dean sonra iblis ve Bobby'ye sırtını döndü ve nefes alışını yavaşlatarak gözlerini kapattı. Babası Dean'i çocukken bir dövüş sanatları okuluna göndermişti, ama o bunu hiç sevmemişti. O kadar çok hareket etmelerinin bir faydası olmamıştı.
Her yeni dojo'da yeni başlayan biri olarak baştan başlamak zorunda kalıyordu, Ama Dean disiplin da pek iyi değildi. O daha çok bir kavgacıydı.

Bu yüzden babam Dean'i kendisi eğitmiş, oğluna Deniz Piyadelerinin ona öğrettiklerini öğretmişti. Ama birkaç Asya unsuru vardı.
Bunun bir parçası olan dövüş sanatlarından biri de nefesini kontrol etmekti. Dean ellerini düz bir şekilde önüne koydu, altı kalp atışı boyunca nefes alırken göğsüne doğru çekti, üç kalp atışı boyunca nefesini tuttu, sonra altı kalp atışı daha boyunca nefes verirken ellerini kalçalarına doğru indirdi.

İblisin odaklanacak bir şey bulma tavsiyesine uyarak bunu birkaç kez daha tekrarladı. Ama bu mutlu bir anı değildi (bunlardan yeterince yoktu), sevdiği bir şarkı değildi (kısa bir süreliğine de olsa "Keşmir" olarak kabul edilir) ya da cinsel bir karşılaşma (bunlardan çok fazla).

Hayır, iblisin söylediği şekilde topraklanmasını sağlayacağını bildiği tek şeye odaklandı.

"Kardeşini olabildiğince hızlı dışarı çıkar, sakın arkana bakma. Şimdi, Dean, git!"

Sam ölmüyor. Benim gözetimimde değil. Ne olursa olsun aileni koruyacaksın.

Senin için geliyorum, Sammy. Sadece sıkı tutun.

Ve arkana bakma.

Gözlerini açtı. Arkasında Kat'in sesini duyabiliyordu.
tanımadığı bir dilde bir şeyler mırıldanıyordu. Latince olmadığı kesin. İblis büyüsü olduğuna göre, muhtemelen
Latinceden bile daha ölü bir dil.

İlahiler kesildi. Dean çığlık

attı.

SEKİZ

...yıllardır "o gün bugündür" diyordu. Güney Florida'nın resiflerle dolu denizlerinde hazine
1950'lerden beri kendisinin ve ailesinin tutkusuydu. Ancak 1968'*de Nuestra Señora de Atocha*'yı öğrendiğinde - bir İspanyol yelkenli gemisi en zengin gemi enkazlarından biri olarak yazılmıştı-
Onu bulmak hayatının işi oldu. Florida Keys'de, özellikle de Key West yakınlarında kaybolmuştu.

Eşi ve çocuklarıyla birlikte Key West'e taşındılar ve büyük hazineyi aramaya devam ettiler. Anne'yi arayış
Lode kelimenin tam anlamıyla onlarca yılını almış ve en büyük oğlunun hayatına mal olmuştu.

Ama yine de devam ettiler. Yine de "bugün o gün" diye ısrar etti. Yıllarca bir dalış dükkanı işleterek finanse etti, yatırımcılar tarafından Ana Madenden bir parça isteyen ve neredeyse hiçbir şey için çalışmaya istekli insanlar, aramaya devam etti, umut etmeye devam etti, bir kez bile vazgeçmedi.

Onunla alay ettiler, paragöz bir hazine avcısı olduğunu söylediler, bir şarlatan olduğunu söylediler, bir dolandırıcı olduğunu söylediler. Ama burası Key West olduğu için çoğunlukla onu yalnız bırakıyorlardı. Herkes çılgın yaşlı hazine avcısını ve onun kadar çılgın
Aile. Kim bilir? Belki bir gün onu bulacaktı. Belki bir gün, bugün gerçekten o gün olacaktı.

Ve nihayet 1985'in bu sıcak Temmuz gününde bugün geldi. Onu bulan en küçük oğlu Kane'di, yeni dalış paletleri alırken Key West'e telsizle geri dönmüştü.

Ana damarı bulmuşlardı. Binden fazla gümüş külçe ve her birinde üç bin sikke olan sikke kutuları.

Şimdi Key West sokaklarında yürüyordu.
Sokakta tanımadığı insanlar tarafından tebrik edildi - hepsi onu tanıyordu elbette, artık bir Key West kurumuydu, çoğu insanın onun deli olduğunu düşünmesine aldırmadan - ve gururla şişti. Hazineyi bulacağını başından beri biliyordu.

Neredeyse tam on yıl önce trajik bir şekilde kaybettiği Dirk'e sessizce teşekkür etti. *Bunu göremediğin için üzgünüm evlat.*

Uzun boylu, dağınık saçlı ve ela gözlü genç bir adam ona doğru yürüdü ve heyecanla elini sıktı. "Bugün harika bir gün, değil mi?"

Sam.

... fazla dayanamadı.

Key Largo'dan ayrıldıklarından beri her şey yokuş aşağı gitmişti. Orayı çok sevmişti ama babam yeni bir işe girdi ve annem, okul yılının ortası olmasına ve tüm arkadaşları *burada* olmasına rağmen Chattanooga'ya taşınmaları konusunda ısrar etti. Key West'e ya da Miami'ye yapılan yolculuklar, Ellie'nin babasının teknesiyle yapılan geziler,
Marathon Key'deki kuşçuluk ve vahşi yaşam festivaline gönüllü olarak yardım etmek ve çok daha fazlası.

Annesi ve babasıyla her kavga etmiş, öfke nöbetleri geçirmiş, ağlamış ve bunun mümkün olamayacağını söylemişti.
muhtemelen işe yarar. "Perişan olacağım!" "Berbat olacak!" "Oradaki herkes

Ben!" Herkesin dönem ortasında transfer olan çocuklara nasıl davrandığını hatırladığında, bu sonuncusu çok içtendi: Onlara *işkence ediliyordu.*

Ama kimse onu dinlemedi. Hiç kimse dinlemedi. Böylece hep birlikte Chattanooga'ya gittiler ve tabii ki bütün çocuklar ona eziyet etti. "Çaylak!" "Artık Florida'da değilsin!" "Neden bizim takıldığımız yere gelmiyorsun? Yani nerede olduğunu *bilmiyor musun*? Neden gelmiyorsun?"

Sonra havalı çocuklarla sarhoş olarak uyum sağlamaya çalışmak gibi bir hata yaptı. Ama havalı çocukların hapları vardı.

Tecavüz hikayesine kimse inanmadı. Tecavüz hikayesine kimse inanmadı. Ne olduğunu zar zor hatırlıyordu, sadece birkaç çocuğun pantolonlarını indirdiğini ve bacaklarının arasında henüz geçmeyen sürekli bir ağrıyı belli belirsiz hatırlıyordu.

Annem suç duyurusunda istedi ama babam onun bunu istediği konusunda ısrar etti.

Neyse ki annem ecza dolabında bir sürü ilaç bulunduruyordu. Tüm reçetelerin ne için olduğundan emin değildi -ve muhtemelen annem izini kaybetmişti, o kadar *çok* vardı ki- bu yüzden her bir şişe sehpanın üzerine devrildi.

Tüm hapları yuttuktan sonra oda bulanıklaşırken gördüğü son şey babamdı-

Ama babam babama benzemiyordu, çok gençti. Ve babam keldi, o zaman neden saçları vardı? Ve gözleri yanlış renkteydi.

Sam.

...inanamadı. Bir *oyuncak bebek.* Onu tuzağa düşürebilecekleri onca yer varken, bir oyuncak *bebek* seçmişlerdi.

Bu sadece saçma bir papalık propagandasıydı. Yaptığı şeye "şeytani" deyip durdular ama Şeytan'ın bununla hiçbir ilgisi yoktu. Ne de olsa her şeyi Tanrı yaratmıştı, değil mi? Eğer öyleyse, bu yaptığı büyülerin de Lucifer'den değil Tanrı'dan geldiği anlamına geliyordu.

Ama rahipler ve kardinaller ısrar etti ve o
mahkum edildi. Monsenyör Theodore hakkında öğrendiklerini boş verin. O sadece bir sapkın ve kara sanatlara tapan biriydi, monsenyörün dört farklı genç kadından çocuk sahibi oldu. Kocaları Başbakan Aberdeen'in Kırım Yarımadası'ndaki savaşına katılmasına rağmen kaç kadının kızıl saçlı çocuk doğurduğunu kimse fark etmedi mi?

Hayır, onun yerine kazığa bağlanıp yakılmaya mahkûm edildi. Cennetten mahrum bırakılacağını bildiği için, ruhunun cehenneme değil de monsenyörün Bahamalı hizmetçisi tarafından yapılan bir oyuncak bebeğe indiğini görünce şaşırmıştı. *Görünüşe göre karanlık sanatlarla uğraşan tek kişi ben değilmişim.*

Kumaş ve saman *gibi* hapsolmuş bir halde Bahamalar'a, oradan da Amerika'ya gitti ve sonunda kendini
küçük bir çocuktu. O zamana kadar birkaç on yıl geçmişti ve delirmek üzereydi.

Çocuk büyüdükten ve sonunda kendisi de delirip öldükten sonra -ve ilkinde oynadığı rolden çok gurur duyuyordu- çocuğun onun için yaptığı küçük odanın içinde bırakıldı. İnsanlar gelip küçük mobilyalarla döşenmiş küçük odaya bakıp bakıp eğleniyorlardı.

Bugün bir grup insan içeri girdi, başlarında ela gözlü, uzun boylu, saçları dağınık genç bir adam vardı.

"Ve bu da Raymond."

Sam.

...Beyaz Saray'daki yatak odasında uyanık yatıyor, gözlerini tavana dikiyordu. Yanında uyuyan karısı Bessin ritmi duyabildiği tek şeydi.

Kendisine şüphe duyma izni verdiği tek an buydu; burada, yatak odasının mahremiyetinde, yanında sadece uyuyan Bess varken Şirket.

Doğru şeyi mi yaptım?

Muhabirler ona Hiroşima'nın bombalanması hakkında soru sorduklarında, bunun verilmesi gereken doğru emir olduğu konusunda kararlıydı. Topçu subayı olduğu dönemde Büyük Savaş'a "tüm savaşları sona erdiren savaş" derlerdi ve bu son çatışma bunun ne kadar yanlış olduğunu kanıtlamıştı. Yıllardır sürüncemede kalmıştı ve artık sona ermeliydi. Almanlar Mayıs ayında teslim olmuşlardı ve ABD'yi bu savaşa bombalayarak sokan Japonların da savaştan çekilme zamanı çoktan gelmişti.
Amerikan toprağı da aynı şeyi yaptı. *Oğulları* -onun oğulları- ölüyordu ve buna bir son verilmesi gerekiyordu.

Mantrası her zaman "hiçbir şey için özür dileme" olmuştu ve emrettiği şey için asla özür *dilemeyecekti*. Ne Pearl Harbor'ı bombalayan Japon halkından ne de
Onun eylemleriyle daha güvenli hale gelen Amerikan halkı.

Ama şimdi, burada, karanlıkta tek başına, yaptığı şeyin doğru olup olmadığını merak ediyordu.

Götlük yapmayı bırak, diye kendi kendine öğüt verdi. *Başkomutan sensin. Sorumluluk burada bitiyor ve sen doğru olanı yaptın.*

Sessizce yataktan çıktı ve kapıya doğru yürüdü. Dışarıdaki adamlardan biri ona bir bardak ılık süt getirecek ve o da biraz uyuyacaktı.

Kapıyı açtığında, çok uzun boylu, çok fazla saçı olan ve ela gözlü genç bir adam gördü. "Yardımcı olabilir miyim efendim?" diye kibarca sordu.

Sam.

...Agnes'in ölüm döşeğinin başında durmuş, şimdi ne yapacağını düşünüyordu.

Her şeyin amacı emekli olabilmek, tekneyi satabilmek ve güzel evlerinde Agnes'le birlikte son yıllarını geçirebilmekti.

Ancak, tüketim onun planlarını umursuyor gibi görünmüyordu.

Her şey çok *hızlı olmuştu.* Bir an Agnes
Oturma odasında oğullarına mektup yazarken, o da verandada oturmuş gazete okuyor ve evin önündeki arnavut kaldırımlı yoldan geçen at arabalarını izliyordu. Sonra kendini kötü hissettiğini söyledi ve yatmak için üst kattaki yatak odasına çıktı. Ama öksürükten bir türlü uyuyamamış.

Kan öksürmeye başladığında, bir doktor çağırmıştı.

Ne yazık ki, doktorun tek yapabildiği ona ne söyleyeceğiydi.
kan öksürmeye başladığı andan itibaren şüphelendi: Verem olmuştu ve yapılacak bir şey yoktu.

Şimdi kadın yatak odalarında ölü yatıyordu ve adam yalnızdı. Ev mükemmel büyüklükteydi.
Bir aile yetiştirmek için mükemmel. Hatta ne zaman

Çocuklar büyümüş ve kendi ailelerini kurmak için taşınmışlardı,
Ev her zaman sadece ikisiyle ve ziyarete gelen arkadaşlarıyla ya da aileleriyle doluydu.

Ama şimdi ev boştu. Ne yapacağını

bilmiyordu.

"Affedersiniz, Kaptan?" dedi morgdan gelen adamın sesi.

Arkasını döndüğünde uzun boylu, siyah saçlı ve ela gözlü genç bir adam gördü. "Evet?"

"Karını almaya hazırız."

Sam.

...mühimmat fabrikasının yanışını izliyordu, keskin koku
burun deliklerini yakıyordu. Binaya doğru koşarak ambulansına götürebileceği kazazedeler aradı. Milano'ya daha yeni gelmiş, Kızıl Haç için ambulans şoförü olarak hizmet vermeye gönüllü olmuştu.

Paris yeterince kötüydü, o ve arkadaşları gezmeye çalışırken Jerry'nin mermileri etraflarında patlıyordu, ama sonra *bu*...

Ateşe doğru koştu ama sadece ölüleri buldu. Bir kızın cesedini gördüğünde, bu onu kısa sürede durdurdu.

Savaş erkek işiydi. Burada kızlar olmamalıydı.
Savaşta genç insanlar ölüyordu, bunu biliyordu. Henüz on sekiz yaşındayken, Kızıl Haç'aptalların gözlük takması gerektiği yönündeki ısrarlarına rağmen, bu Büyük Savaş'ta savaşan hem ölülere hem de yaşayanlara yardım etmek için gönüllü olarak ambulans şoförlüğü yapmıştı. Yaralananların yardıma ihtiyacı vardı ve ölenler de cesetlerinin savaş alanında bırakılmasını değil, düzgün bir şekilde gömülmeyi hak ediyorlardı.

Dizlerinin üzerine çökerek kızın bedenini ateşten uzaklaştırdı. Ölmüştü ama bu ona daha fazla saygısızlık etmek için bir neden değildi.

Fabrikanın yanmış kalıntılarının yakınında aceleyle bir araya getirilmiş doğaçlama bir morga yönlendirildi. O ve diğerleri kaç ceset getirmiş olursa olsun, her zaman daha fazlası varmış gibi görünüyordu, hem erkekler hem de kızlar.

Sonra geri koştu ve asker üniforması giymiş, tanıdık görünümlü genç adam buldu. Miğferinin altında alışılmadık derecede dağınık kahverengi saçları ve dumanlı gökyüzüne boş boş bakan ela gözleri vardı.

Sam.

...dükkana gelen her iki cinsten turistlerle flört etmeye bayılırdı. Kendisine HIV teşhisi konulduktan sonra bile, kilo kaybetmeye başladıktan ve cildinde saçmalıklar ortaya çıktıktan sonra bile, Duval Caddesi'ndeki turistlere aptal tişörtler ve daha aptal hediyelik eşyalar satmaya devam etti. Marty, dik durabildiği sürece çalışmaya devam edebileceğini söyledi. ciğerleri söküldüğüne göre, bu çok uzun sürmeyecekti.

Ama bundan en iyi şekilde yararlanmaya kararlıydı.

Uzun boylu, gür kahverengi saçlı ve ela gözlü bir su içicisi içeri girdi ve hemen onun yanına geldi.
"Yardımcı olabilir miyim?"

"Kardeşim için bir tişört arıyorum."

Sam.

...sadece yazarken yaşadığını hissediyordu. Kiraladığı küçük kulübenin mutfak masasında otururken, teyzesinin verdiği dolma kalemle

elinde, önünde defteri ve sadece ayetler
akıyor.

Sadece birkaç şiiri yayınlanmıştı ve bu da faturalarını zor ödüyordu ama yazabildiği sürece umurunda değildi. Bütün gün
Adliyede hademe olarak çalışıyordu ama geceleri şiirlerini yazıyordu *ve hayattaydı*.

Kapı çalındı. "Hey, benim. Senin için bir paket var."

Kapıyı açmak için ayağa kalktı ve UPS gördü. Ama adamın saçları daha dağınıktı ve daha uzundu.

Sam.

...kalabalığı her şeyden çok seviyordu. Elbette, bazen iyi bahşiş vermediler, bazen alkışlamayı unuttular, bazen düpedüz kaba davrandılar ve bazen de
"Free Bird "ü sekiz milyonuncu kez istedim ama genel olarak Bull'da gitar çalmak harika bir deneyimdi.

Ama bu gece oldukça . Her konsere onunla birlikte gelen Takamine akustiğini kopardı. Sonra
"Me and Julio Down By the Schoolyard" şarkısını çalmayı bitirdi.
Ön masadaki çiftten birinin daha içeri girdiğini ve barda oturduğunu fark etti: uzun boylu bir adam, hafif bir biranın üzerine eğilmişti.

"Herhangi bir isteğiniz var mı?" diye sordu.

"Kahverengi Gözlü Kız'ı biliyor musunuz, hanımefendi?"

Sam.

Ona *doğru* gelmeye devam ettiler. Dean ölümün içinde kendini kaybedeceğini düşündü.

Mel Fisher, ünlü hazine arayıcısı. Althea McNamara, toplu tecavüze uğradıktan sonra intihar eden bir genç kız. Raymond, Cayo Hueso'da onlara saldıran oyuncak bebek.
Caleb Dashwood adında bir büyücü tarafından ele geçirildi. Başkan Harry S. Truman, Japonya'ya atom bombası attıktan sonra.
Ernest Hemingway, I. Dünya Savaşı'nda Kızıl Haç için gönüllü olduğunda. José Sandoval, AIDS'ten ölen eşcinsel bir mağaza çalışanı. Jonathan Gomez, bir şair. Bonnie Bowers, bir dalış kazasında ölen Duval Street müzisyeni.

Ve çok daha fazlası...

Ama Dean Sam'e odaklandı. Ne olursa olsun Sam'i kurtarmak zorundaydı ve bu Dean'in ölüleri kontrol altına almasını sağladı.

yaptığında Dean hissetti.

Daha önce yaşadığı hiçbir şeye benzemeyen bir heyecandı. En yüksek mertebeden bile daha iyi, Dean'in hayal edebileceği her şeyden daha büyük bir heyecan. Tüm dünya parmaklarının ucundaydı. Ruhlar ölülerin kalıntıları olsa da Dean'in onlardan aldığı şey onların sevinçleri, umutları, hayalleri, şüpheleri, kafa karışıklıkları, kederleri, acıları, sevgileri, nefretleri, *hayatlarıydı.*

Hepsi Dean'in içinden akıyordu.

Daha önce yaşadığını hissettiğini sanıyordu ama çok yanılıyordu. Hayatları çoğu zaman oldukça sefil olsa da Dean yine de
Avdan, kötülüğün yok edilmesinden, hayatların kurtarılmasından heyecan duydum. Ama bu heyecan birdenbire sönük kalmıştı. Sanki hayatı boyunca renk körü olmuş ve birdenbire bir prizmada her tonu görebilmişti. Sadece sokağı, inşaat alanını, gökyüzünü görmüyordu, *her şeyi* gördü. Elektrik akımları

güç hatları. Havada hareket eden radyo dalgaları. Yeryüzünde dolaşan Ley hatları.

Yaptığı ilk şey, bu yeni gücü Son Calusa'nın yerleştirdiği korumalara yansıtmak ve onları bir ışık patlamasıyla paramparça etmek oldu.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, bu Son Calusa'nın dikkatini çekti. Ruh Dean'in önünde belirdi.

"Hey, Tonto," dedi Dean hınzır bir sırıtışla. "Etkilenmedin mi daha?"

NINETEEN

Son Calusa hatırlandı.

Birçok mevsim boyunca Calusa'lar en güçlü savaşçılardı. Son Calusa bunu hatırlıyordu çünkü intikamlarının sebebi buydu. Bu onların varlık sebebiydi.

Yabancılar geldi ve Calusa onları reddetti. En kötüsü de onları tek tanrılarının yoluna döndürmeye çalışan rahipleriydi -kendilerine "misyonerler" diyorlardı-. Hatta o kadar ileri gittiler ki, tanrılarının biricik oğlunun göz ruhunun ve başka bir göz ruhunun
Kökeni belirsiz ruhlar, tanrılarıyla birlikte Üç Tanrı'nın farklı bir yüzüydü.

Ama Calusa'lılar tanrılarını reddettiler. Calusa'lılar Üç Tanrı'ya bağışladıkları için teşekkür ettiler. Yabancılar ise tanrılarından günahlarının bağışlanmasını dilediler. Daha da kötüsü, tanrıları bunu kabul etti ve zayıf ve güçsüz tanrılarının kendisine boyun eğdikleri takdirde onları kabul edeceğinden emin olarak daha fazla günah işlemeleri için onları serbest bıraktı.

Daha da kötüsü, yabancılar ruhlar dünyası hakkında hiçbir şey bilmiyorlardı. Biri günah işleyenler, diğeri işlemeyenler için olmak üzere iki farklı ölümden sonraki dünyaya inandıklarını iddia ediyorlardı ve hepsi
göz ruhlarının acı çekmemesi için ikincisine girmeyi umuyorlardı.

Son Calusa'lılar görevlerine başladıklarında, yabancıların günü kazandığını ve bir zamanlar Calusa'lıların tekelinde toprakları ele geçirdiklerini öğrendiler. Calusa'lar hakkında daha da az şey biliyorlardı. daha önce sahip olduklarından daha fazla.

Karanlık ruhlar Son Calusa'yı kontrol etmeye, onları kendi iğrenç yollarına döndürmeye çalıştı ama Son Calusa'nın intikamı çok güçlüydü. Bir karanlık ruh öldü, kendi gücünün ona geri dönmesiyle öldürüldü.

Artık güneş kaybolmak ve Son Calusa intikamını alabilecekti. Yabancılar yaptıklarının bedelini ödeyeceklerdi.

Birdenbire korumalar paramparça oldu. Son Calusa bu durum karşısında kısa süreli bir şaşkınlık yaşadı, zira bu cehalet dünyasında hiç kimse bunu yapabilecek güce sahip olamazdı ve Son Calusa'nın karanlık ruhu
kendi saldırıları yüzünden çok zayıflamıştı.

Son Calusa saldırının kaynağına gittiğinde ölü ruhu gördü. Kurbanlardan birinin kardeşi olan Son Calusa, onun karanlık ruhlar tarafından lekelendiğini ve hayatını çoktan kendilerine mal ettiklerini gördü. Son Calusa onu kurban edemezdi, bu yüzden
onu terk etti.

Ancak şimdi ölü ruh değişmişti. İçinde birçok kişinin göz ruhu akıyordu ve hepsinde karanlık ruhun kokusu vardı.

Son Calusa'nın bu zaman ve mekânda ruhlar âleminden kimsenin haberdar olmadığına dair inancı görünüşe göre yanlıştı.

Ama intikamın tatmin edilmesi gerekiyordu. Birçok ölü bunun için haykırdı ve şarkıları Son Calusa'da yankılandı.

Bu şarkıyı Üç Tanrı'ya söylediler ve dansa başladılar.

Dean, Son Calusa'nın ne yaptığını gördü ve "Hayır, Tonto. Sana yağmur dansı yok."

Sadece Dean'den ve eski bir denizci olan John Winchester'ın hayat boyu aldığı eğitimden değil, aynı zamanda eski topçu subayı Harry S Truman'dan bahsetmeye gerek bile yok, düzinelerce deniz subayının ruhlarından gelen savaş içgüdüleri tek bir ruhani enerji patlamasına odaklandı ve Dean onu alıp Son Calusa'ya fırlattı.

Hiçbir etkisi olmadı.

Dean, "Boş ver bunu," dedi ve tekrar yaptı.

Son Calusa'lılar yine de etkilenmeden danslarına ve ilahilerine devam ettiler.

Jonathan Gomez'in ruhu Dean'in kulağına fısıldadı. *Şiddet Tutku olmadan hiçbir şey ifade etmez. Bu sadece her yerde olan bir öfke.*

Şairin tavsiyesine kulak veren Dean, Mel Fisher'ın Hazine arama tutkusu, Bonnie'nin müzik çalma tutkusu, Jonathan'ın şiir tutkusu, Hemingway'in hayatındaki birçok aşka olan tutkusu ve daha fazlası.

Yine Son Calusa'yı vurdu.

Dansa devam etmelerine rağmen, Son Calusa hem fiziksel hem de sözlü olarak tökezledi.

Alacakaranlık gökyüzünde şimşekler çakıyor ve bulutlar sanki hiçbir yerden gelmiyor gibi yuvarlanıyordu.

Tanrım, gerçekten bir yağmur dansıydı.

Kollarını kararan gökyüzüne doğru kaldıran Son Calusa, "Başlıyor!" diye bağırdı.

"Cehennem gibi." Halkını güvende tutmak isteyen Truman'ın, ambulans kullanırken askerlerin hayatını korumak isteyen Hemingway'in, tamirci ekibini her zaman kendinden önce düşünen Kaptan Naylor'ın ve Dean'in Sam'e karşı kendi benliği ön plana çıktı ve Dean Sam'in ve diğerlerinin etrafında kendi korumalarını yaratmayı başardı. muşamba.

Gök gürültüsü denizde yankılanırken yıldırım Dean'in koğuşlarına çarptı ama onları delip geçmedi.

Korkunç maskesinin ardından Dean'e dönen Son Calusa, "Bizi intikamımızdan mahrum bırakamayacaksın!" dedi.

"İzle beni." Tutku, savaşçılık, koruyuculuk, Dean hepsini bir top haline getirdi ve inşaat alanından geriye doğru tökezleyerek uzaklaşan Son Calusa'ya doğru fırlattı. Dean ilerledi, içinden ruhlar akıyordu ve devam etti.
Truman'ın bir atom bombası atmanın yeterli olmayacağından emin olması, askerin düşmanın tamamen yenildiğinden emin olma içgüdüsü, Dean'in savaştığınız gecenin yaratığının sadece çoğunlukla değil, tamamen öldüğünden emin olmanız gerektiğine dair kendi bilgisi, hepsi bir araya gelerek onu Son Calusa'ya saldırttı.

Şimşek ve gök gürültüsü etraflarını sardı ve şiddetli bir yağmur Güney Caddesi'ni dövmeye başladı. Dean yağmuru vücudunda hissedemiyordu ama fırtınanın gücünü hissedebiliyor, kaldırıma ve toprağa tipik bir Florida yağmur fırtınasından bile daha yoğun bir şekilde vurduğunu görebiliyordu. Yağmur o kadar ani bastırmıştı ki Dean sadece birkaç saniye tereddüt etti.

Sonra acı geldi.

Dean hayatı boyunca çok acı çekmişti. Dayak , dövülmüş, vurulmuş, bıçaklanmış, kesilmiş, elektrik verilmiş, yumruklanmış, tekmelenmiş, ısırılmış, sayamayacağı kadar çok odaya fırlatılmış ve bir Mack kamyonu tarafından ezilmişti.

Tüm bu acıyı birleştirdiğinizde Dean'in şu anda hissettiklerinin sadece bir kısmı ortaya çıkıyordu. *Her şeyi* bu şekilde hissetmenin diğer bir yanı da her şeyi *gerçekten* hissetmesiydi. Algılama büyümüştü ve acı da öyle.

İşler ne kadar kötüye giderse gitsin, yine de Sam'i ve diğerlerini koruma çabası sekteye uğradı. Bu uğurda ölmesi önemli değildi - nasıl olsa ölecekti - ama o orospu çocuğu Sam'i yanında götüremeyecekti.

Sonra yağmurun şiddetiyle birlikte acı daha da arttı. Yağmur polis arabalarının tavanlarını çökertecek kadar sert yağıyordu (ama Dean'in belli belirsiz ama gururla belirttiği gibi Impala'nınkini değil).

Umutsuzluk onu ele geçirmeye başlamıştı ve bu da ölülerin ruhları tarafından daha da kötüleştirildi. Hemingway'in intiharına yol açan manik depresifliği, Althea'nın toplu tecavüze uğraması ve kimsenin *ona* inanmaması nedeniyle intihara sürüklenmesi, José'nin AIDS'in vücudunu tahrip etmesiyle yozlaşması, Caleb'in kilisede yaşadığı dehşet Dean'in kaçınılmaz cehennem yolculuğuyla ilgili genellikle gizli olan umutsuzluğu ile birleşerek onu ölüme mahkûm etti.

Neredeyse teslim oluyordu.

Sam.

Dean umutsuzluğu kendi korkularını ve şüphelerini sakladığı zihninin arka tarafına itti ve bunun yerine Bonnie'nin müziğine odaklandı, Jonathan'ın şiiri, Mel'in saplantısı, Hemingway'in yaşam arzusu ve mücadele.

Bu yeterli değildi.

Lanet olsun. Bu gücü almış?

Ve Dean ancak o zaman Son Calusa'nın bu güce başından beri sahip olduğunu fark etti - sadece ilk başta Dean'i serbest bırakmamıştı.

Ancak Dean pes etmeyi reddetti. Siyasi kariyerinin büyük bir bölümünü kabul edilmemekle geçiren Truman' inatçılığından yararlandı. inatçılığı ona fazla evliliğe mal olan Hemingway'in, erkek egemen bir sanatta kadın olmanın tüm sıkıntılarıyla başa çıkan Bonnie'nin, cıvıltısını koruyan José'nin
Ölmesine rağmen ünlü bir şair olma hayalinden asla vazgeçmeyen Jonathan'ın son günlerinin çoğunda iyimserlik
Öfkesini ve hayal kırıklığını asla bırakmayan Caleb'in kapıcısı. Ve kendi inatçılığından yararlandı.
Bak.

Tüm bunlar Sam'i güvende tutmak içindi. Önemli olan buydu.

Sonra acı *tekrar* arttı ve Dean göklere çığlık attı, yağmur açık ağzının içine yağıyordu...

Bobby Singer hayatında çok şey görmüştü ama hiçbiri bunun gibi değildi Daha önce. Başındaki kasketin altındaki tüm saçları, sakalı, ensesi diken diken olmuştu.

Tabloya bakan kaldırımda, inşaat alanının karşısında, iblisin pentagramın üzerinde gezindiği yere paralel olarak durdu. Sağ tarafta Dean Son Calusa ile savaşıyordu.

Üçü de parlıyordu. Bir oltadan daha kalın olmayan ruhani bir enerji hattı iblisi Dean'e bağlıyordu. Son Calusa'nın üzerlerine yağdırdığı yağmur fırtınası yüzünden hava bir anda kararmıştı ve yakındaki tüm sokak lambaları sönmüştü ama Güney Caddesi bir Noel ağacı gibi aydınlanmıştı. Kat'in etrafındaki parıltı ateş turuncusu rengindeydi, tıpkı Dean'le arasındaki bağlantı gibi. Dean'in kendisi daha kırmızıydı.

Her iki durumda da, alevle ilgili rengin muhtemelen iblisin gücünün kökeniyle bir ilgisi vardı.

Son Calusa'nın etrafındaki parıltı maviydi. Bobby*'nin bunun* ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Bobby'yi endişelendiren iki şey vardı.

İlki Dean'in kaybediyor gibi görünmesiydi. Yaklaşık yarım saniyeliğine üstünlüğü ele geçirmişti ama Son Calusa aceleyle arkadan .

Dean'in çığlığı Bobby'nin o güne kadar duyduğu en ürpertici sesti. Ve bu çok sert bir rekabete karşıydı. Daha da kötüsü, etrafındaki parıltı daha soluk, daha açık bir kırmızıya dönüşürken, Son Calusa'nınki kobalt mavisine dönüştü.

Ancak ikinci şey daha büyük bir endişeydi. Bobby Dean'in bir kavgada daha da aşağıdan geri döndüğünü görmüştü ve Hala zafer kazanabileceğine dair bir umuda tutunmaya istekliydi.

Ama sonra hiç de iyi görünmeyen Kat'e bir kez daha baktı. Burnundan, gözlerinden ve ağzından kan damlıyordu. İpeksi kahverengi saçları sertleşiyor ve saman gibi oluyordu. Kollarında, karnında ve bacaklarında kabarcıklar çıkmaya başlamıştı.

İblis konukçusunu yakıp bitiriyordu. Ve her zaman yeni bir tane bulabilecek olsa da -Bobby'nin kendisi buna karşı büyülenmişti, ama iblis yakınlarda yedekte bir insan tutmuşsa şaşırmazdı- iblisin Kat'i terk etmek ve yeni konukçuya girmek için alması gereken mola muhtemelen Dean için ölümcül olurdu.

Ve her zaman Bobby'nin cazibesinin işe yaramaması ve iblisin onu ele geçirmesi ihtimali vardı.

Bu düşünce Bobby'yi fena halde ürpertti. Fazla bir şey yoktu. Bobby'yi artık korkutmuyordu, ama bu kısa listedeydi. O yapardı

Karısının, Sam'in, Meg'in yolundan gitmektense ölmeyi tercih ederdi.

Bobby Colt'u hazır tuttu. Ve kendini de gelebilecek her şeye hazır tutuyordu.

Sam, kardeşinin çığlığını duymadan hemen önce tamamen kurtuldu.

Dean'in alaycı bir şekilde olay yerine geldiğini duymuştu ve bakılırsa bir tür mistik büyüye sahipti. *Tanrım, Fedra'nın teklifini gerçekten kabul etti mi?* Bu düşünce ve bir elini hareket ettirmedeki başarısı Sam'i harekete geçirdi.
Son Calusa'nın gücüyle karşılaştı ve sonunda yüzüstü yere düştü.
O kadar uzun süredir hareketsizdi ki, kirin sert tadı gerçekten de hoştu.

Polisler ve laboratuvar teknisyenleri hâlâ hareketsizdi. "Ne yaptın sen?" "Bunu nasıl yaptın?" "Tanrım, *bizi* buradan çıkar, olur mu?"

Sam ayağa kalktı ve sanki koşacakmış gibi hareket etti.
ama kendini kurtardığı anda tekrar kapana kısılmıştı. Koşunun ortasında sıkışıp kalmıştı ve vücudu yavaşça diğerleriyle birlikte çemberin içindeki pozisyonuna geri dönmeye başladı.

Sam dişlerini sıkarak, "Hayır, yapamazsın," dedi Son Calusa'*ya* karşı savaşırken, uzun bacaklarının hareket etmemesini, hareketsiz durmasını, istediğini yapmasını sağlamaya çalışıyordu.

Son Calusa'ya karşı savaşmaya çalışırken, eskiden gördüğü imgelemlerde çektiği baş ağrılarına benzer kör edici bir acı kafatasını delip geçti. Bu sırada bir yerlerde yağmur yağmaya başlamıştı, hem de çok şiddetli ve muşambaya çarpan yağmurun kesik kesik ritmi Sam'in kulaklarında kafasındaki çarpıntıyla eş zamanlı olarak yankılanıyordu.

Sonra Dean'in çığlığını duydu.

"Dean!" Sam ağabeyinin kendisini duyduğundan şüphe etmesine rağmen haykırdı. Ama ağlayışındaki ıstırabı kendini cesaretlendirmek ve Son Calusa'ya karşı koymak için kullandı.

Ve sonra diğerleri gibi o da bir kez daha öne düştü.

"Tanrım, *hareket edebiliyorum*!" "Nasıl olur-?" "Ah, bacağım!" "Bu nasıl oldu?"

Sam hemen muşambaya doğru koştu, onu kenara itti ve yağmurun üzerine yağdığını hissetti-

-Ve çığlık atarken kardeşinin *parladığını* gördü. Sonra parmaklarından ışık fırladı ve Son Calusa'ya çarptı.

Ne zaman her şeyi gördüğümü düşünsem, bir şey ve lanet çıtayı yükseltiyor, diye düşündü Sam*,* kardeşinin acı çeken yüzüne bakarak*.* Ayrıca Bobby'nin caddenin karşısında, kaldırımın üzerinde asılı duran bir kadına Colt'u doğrulttuğunu gördü. Kadının şeytani ele geçirilmeyi işaret eden siyah gözleri vardı ve ters bir pentagramın üzerindeydi. Sam ayrıca kaldırımın üzerinde bir
Kadını Dean'e bağlayan parlayan ip.

Fedra ile anlaşmayı gerçekten yaptı. Umutsuz zamanlar, sanırım.

O anda Sam bir aptallık yaptığını fark etti.

Sam iki yıldır psişik güçler sergiliyordu.
onu Azazel'e ve Sam gibi iblisin dokunduğu diğer çocuklara . Sam tüm bu zaman boyunca onun bir şekilde kirli, farklı ve kötü olduğunu düşünmüştü. Dean ise
Doğruyu söylemek gerekirse, sık sık yaptığı gibi, Sam'in ahmaklık ettiğinde ısrar ediyordu.

Şimdi Dean'in bir iblis tarafından yapılan bir büyüyle neredeyse kelimenin tam anlamıyla şarj görüyordu. Sam Dean'in şu anda sahip olduğu gücü *hissedebiliyordu*.

Son Calusa kanallık yapabiliyordu, onun aleyhine olsa da, Yerli ruhu aldığı kadar iyi veriyordu.

Buna rağmen Sam'in zihninde kardeşinin orada olduğuna ve onun iyi olmadığına ama yine de Dean olduğuna dair hiçbir şüphe yoktu. Tıpkı Dean'in önsezileri olsun ya da olmasın onun hâlâ Sam olduğunu gördüğü gibi.

Ama Dean bunu tek başına yapamazdı. Neyse ki artık buna gerek kalmamıştı. Dean'in saldırıları belli ki ya Son Calusa'yı zayıflatmıştı ya da ruhu, onu tutmak için gereken enerjiyi çekmeye zorlamıştı.
Dean'i yenmek için fedakârlıklar yaptı. Yani Sam üzerine düşeni yapmakta özgürdü.

Tam cadde üzerinde park etmiş olan Impala'ya doğru ilerledi. Daha yakın olan polis arabalarına bakmayı düşündü ama burası Florida'ydı, ihtiyacı olan şey onlarda yoktu.

Bobby, Sam'in arabaya doğru koştuğunu fark etti ve "Sam?" diye seslendi.

Bagaja koşan Sam cebinden anahtarlarını çıkardı ve Impala'nın bagajını açtı, bagaj kaldırılırken yağmur suyu arabanın kenarlarından aşağı süzülüyordu. Etrafı karıştırırken, böyle durumlar için sakladıkları tuz torbasını ve bir kutu çakmak gazı buldu.

"Sam, ne halt ?" Sam inşaat alanına geri koşarken Bobby sordu.

"Elimden geleni yaparım," dedi Sam.

Sam muşambanın altına geri döndüğünde, giysileri ve saçları sırılsıklam olmuş bir halde doğruca ortaya çıkarılan kemiklere doğru koştu.

"Ne halt ediyorsun?" diye sordu bir polis.

Sam onu görmezden gelerek tuz torbasını yırtıp açtı ve Calusa kemiklerinin üzerine koydu. Torba boşaldıktan ve açıktaki her kemik tuzla kaplandıktan sonra Sam çakmak sıvısı kutusunu açtı.

Başka bir polis "Kemikleri tuzlayıp , değil mi?" diye sordu.

Bir laboratuar teknisyeni, ", bunun onu öldürmeyeceğini söylemiştin." dedi.

Sam sıvıyı kemiklerin etrafına yeterince sonra, "Olmaz," dedi. Sonra cebinden bir kibrit kutusu çıkardı, bir tanesini çekip yaktı ve muşambanın yağmuru dışarıda tutmasına şükrederek kemiklerin üzerine bıraktı.

"O zaman neden zahmet ediyorsun?"

Sam bir eliyle ıslak saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı. "Ne derler bilirsin, seni öldürmeyen şey yine de çok acıtır."

Son Calusa, bir parçası yanarak yok olurken çığlık attı.

Bunun nasıl olduğunu bilmiyorlardı ama acı gözlerini kör etmişti. Sanki Calusa'lılar teker teker yeniden ölüyorlardı.
Son Calusa'lardan biri, yabancıların hastalıkları ve silahları tarafından uzaklaştırıldıkları gibi uzaklaştırıldı.

Güçlerini toplayan Son Calusa, bu olayın açtığı deliği kapatarak kendilerini yeniden bir bütün haline getirdiler.

Ancak bu zaman ve çaba gerektiriyordu ve bunu yapmak onları ölü ruha karşı savunmasız bırakıyordu.

Dean aklının bir köşesinden Sam'in Impala'ya koşup tuz ve çakmak gazı ile döndüğünü görmüştü. *İşte benim kardeşim,* diye düşündü Dean, Sam'in özgürlüğüne kavuşmuş olmasından gurur duyuyordu. Kemikleri tuzlayıp yakmanın Son Calusa'yı öldürmeyeceği doğru olsa da, muhtemelen yine de bir etkisi olurdu. Son Calusa'nın Caleb'in ruhu Dean'e fısıldadı*, Evet, bu iğrenç yaratığı zayıflatacak. Belki o zaman üstünlüğü ele geçirebiliriz.*

Dean çakmak sıvısıyla ıslatılmış tuzlanmış iskeletler yanarken alevlerin kükremesini duydu ve Son Calusa'yı hissetti azalır. Aslında o da gördü: Sammy kemik barbeküsüne başladığında, Son Calusa Fedregottilerin otel odasına girdiği zamanki yüksekliğine geri dönmüştü.

Açılışta Dean her şeyi bir araya getirdi: tutkuyu ve acıyı, inatçılığı ve iyimserliği, kavgacılığı ve barışçılığı, umutsuzluğu ve umudu ve hepsini tek bir darbede topladı.

"Tamam, Tonto, buraya kadar. Buradan sadece birimiz canlı çıkacak ve bu kesinlikle sen olmayacaksın!"

Amerikan halkı için... Zavallı

Agnes'im için...

Başaramayan tüm çocuklar için...

Annem ve babam için...

Flört ettiğim tüm o turistler için...

Müzik için...

Kovalamacanın heyecanı

için... Sam için...

Dean hepsini bir doldurdu.

Bobby gökyüzünden yağan ve kasketinin ucundan damlayan yağmurun arasından tabloyu izledi. Son Calusa'nın mavi parıltısı söndü ve Sam koştuktan kısa bir süre sonra ruhun kendisi de küçüldü inşaat alanına geri döndü. Dean'in parıltısı kan kırmızısına dönüşürken ve Son Calusa'ya görünüşte sahip olduğu her şeyle vururken bile*, iyi işti ufaklık,* diye düşündü.

Dean'in daha önceki çığlığı ilkel ve tüyler ürperticiydi. Ama Son Calusa'nın Dean'in saldırısına karşılık olarak attığı çığlık öncekini hafif bir inilti gibi göstermişti Bobby bunu içinde hissetti.

Son Calusa'nın etrafındaki parıltı neredeyse yok denecek kadar azaldı ve ruhun bedeni yarı saydam hale geldi.

Bobby, vahşi bir neşeyle gülümseyen iblise bir bakış attı. Saçları yeniden , kanaması durmuştu ve kabarcıklar gitmişti.

Dean'in yüzü acıdan kaskatı kesilmişti ve kararlılıkla bağırmaya başladı ama acıdan değil. Bu adrenalin çığlığıydı, tıpkı dövüş sanatçılarının buz kütlelerini elleriyle kırmadan önce bağırdıkları gibi.

Sonra büyük bir ışık parlaması oldu ve Bobby kör oldu. Gözlerini kapadı ve kolunu yüzüne siper etti ama göz kapaklarından ve kolundan bile ışığı görebiliyordu.

Bunun Son Calusa'nın dağılmasından kaynaklandığını umuyordu.

Işık söndüğünde Bobby gözlerini birkaç kez parıltının yarattığı lekeleri yok etti.

Yağmur durmuştu.

Sam muşambanın arasından başını uzattı. Bobby onun arkasında alevlerin yukarı doğru yaladığını görebiliyordu.

İblis şimdi kaldırımda duruyor ve hâlâ gülümsüyordu. Pentagramdan hiçbir iz yoktu, sadece yanmış ve kırılmıştı.
kaldırım.

Dean orada öylece durmuş, boşluğa bakıyordu.

Ona doğru ilerleyen Bobby, "Dean, iyi misin?" diye sordu, Sam koşarak dışarı çıkarken bile, "Dean!" dedi.

"Ah ah *ah*!" dedi iblis ve Bobby aniden Güney Caddesi kaldırımında geriye doğru uçmaya başladı.

Hızla ayağa kalkan Bobby, Sam'in de benzer şekilde yere yığıldığını gördü.

"Üzgünüm çocuklar," dedi iblis, "ama başkalarıyla iyi geçinme zamanı *sona* erdi. Son Calusa'nın gücü benim ve pek de istekli olmayan taşıyıcım da benim. Öyle değil mi Dean?"

Dean önüne bakmaya devam etti. " cehenneme, sürtük." Ama Bobby bunun bir mücadele olduğunu anlayabiliyordu.

Bobby, Colt'u nişan alıp iblise ateşlerken, Kat'e affedilmesi için sessizce dua ederken, "*Cehenneme* kadar yolu var," diye düşündü.

Kurşun havada uçtu ve sonra durdu. Bir saniye sonra, bir çınlamayla kaldırıma düştü, ivmesi kaybolmuştu.

"İyi Bobby bebeğim, ama dokunamadığın şeyi öldüremezsin.
Hadi Dean. Otel odanızdan bazı malzemeler almamız gerekiyor, sonra yarışlara gidiyoruz."

Dean döndü ve robot gibi Impala'ya doğru yürüdü.

Sam, "Dean!" diye bağırdı ve kardeşine doğru koştu, ancak bir kez daha şeytani güç tarafından kenara fırlatıldı.

İblisin emriyle Dean arabanın direksiyonuna .
Kat ise yolcu tarafına bindi. Birkaç dakika içinde araba geri dönmüş ve Güney Caddesi'nden Duval'a doğru hızla ilerlemeye başlamıştı. Bobby ve Sam arabaya doğru koşmaya çalıştılar ama araca bir metre bile yaklaşamadılar.

"*Orospu* çocuğu!" Bobby'nin ona verdiği cazibe sayesinde Winchesterlar -o zamandan beri göğüslerine dövme yaptırmışlardı- ne Dean ne de Sam bir iblis tarafından ele geçirilemezdi ama bu kadar güçlü bir iblis Dean'in bedenini kolayca kontrol altına alabilirdi.

Ve tek arabalarını da alıp kaçmışlardı.

"Hadi," dedi Sam, arabanın peşinden koşmaya başlayarak, "B&B'ye sadece bir mil var."

Bobby Sam'in peşinden gitti, çünkü onunla konuşmaya devam etmenin tek yolu buydu. "Sam, bunun bir anlamı yok! Biz oraya yürüyerek varana kadar onlar gitmiş olacaklar!"

Ama Sam koşmaya devam etti.

Bobby sinirli bir homurtuyla onun peşinden koştu.

YİRMİ

Eaton Caddesi'ne vardıklarında Sam oldukça bitkin düşmüştü. O ve Bobby Duval'a doğru koşuyorlardı.
turistlerin ve bar müşterilerinin etrafında, hiçbiri özellikle
bir parti caddesinde *koşma* gafletinde bulunan iki kişinin yolundan çekilmeye meyilliydi.

Bir süre sonra Bobby, Dean'i ve iblisi hâlâ Naylor Evi'nde bulma ihtimalinin neden var olduğunu anlamıştı. "Ama," dedi Bobby derin nefesler arasında, "en kötüsünü düşünmeliyiz."

Eğer en kötüsü olursa, Sam bununla o zaman ilgilenirdi ama "Fedra "nın bunu fark edemeyecek kadar kibirli olduğundan emindi.

Naylor'ların evine vardıklarında Sam, Impala'nın hâlâ pansiyonun önünde park halinde olduğunu görünce rahatladı. Nicki ve Bodge ön odada kitap okuyorlardı. Onların girişiyle birlikte yerde yatmakta olan Snoopy ayağa fırladı ve tırmalanma umuduyla Sam ve Bobby'nin yanına koştu.

"Samwise, dikkatli olmak isteyebilirsin," dedi Bodge kocaman bir sırıtışla. "Dean-ola eve güzel bir yemek getirdi ve sanırım
biraz yalnız zaman."

Onunla tartışmaya girmek istemeyen Sam, sadece homurdanarak, kendisini coşkulu bir şekilde
Çoban köpeği, Bobby'nin peşinden arka taraftaki bahçe girişine doğru koştu.

Sam, kardeşlerin odalarının bulunduğu bungalovun dışında duran kimseyi görmeyince daha da rahatladı. Zıpladı
verandaya çıktı ve kapıyı kaydırarak açtı ama içeri girmedi.

Dean hâlâ dimdik duruyordu ama şimdi yüzünde bir gülümseme vardı. "Seni görmek güzel, Sammy."

"Aynı şekilde," dedi Sam.

Kat kapıya doğru koştu ama Dean ve Sam'in Hyatt'tan döndüklerinde tavana yazdıkları Süleyman'ın Anahtarı'nın çevresinin tam altında durdu.

Onlara Anahtarı ilk söyleyen Bobby olmuştu. Bu bir Şeytan Kapanı'ydı, herhangi bir iblisi içinde tutacak özenle hazırlanmış bir çemberdi.
Genellikle avcılar tarafından şeytan çıkarma ayini yapılırken iblisi hareketsiz tutmak için bir tuzak olarak kullanılırdı.

Sam'in şu anki planı da buydu.

Bunu bilen Kat çığlık attı, "Sakın bunu yapmaya *cüret* etme! Kardeşini *öldüreceğim*! Eğer tuzağın kırmazsan, boynunu kuru bir dal gibi kırarım!"

Sam cevap olarak söyleyebileceği tek şeyi söyledi. "*Regna terrae, cantate Deo, psallite Domino qui fertis super caelum caeli ad Orientem Ecce dabit voci Suae vocem virtutis, tribuite virtutem Deo*."

"Onu , öldürürdün," dedi Bobby. "Benim tahminim? Yapamazsın."

"Gerçekten bu küçük iti öldürmeyeceğimi mi düşünüyorsun?"

Bir keresinde Sam'in babasının not defterine ihtiyacı olacaktı, ama muhtemelen bir şeytanı kovabilecek kadar çok şey yapmıştı.
Bu noktada uyu. "*Exorcizamus te, omnis immundus spiritus omnis satanica potestas, omnis incursio infernalis adversarii, omnis legio, omnis congregatio et secta diabolica. Ergo draco maledicte et omnis legio diabolica adjuramus te cessa decipere humanas creaturas, eisque aeternae Perditionis venenum propinare*."

Kat'in gözlerinden, ağzından ve kulaklarından dumanlar çıkmaya başladı. "Hayır! Bu şekilde bitmeyecek! Buna *izin vermeyeceğim*!"

"Üzgünüm kardeşim," dedi Dean. "Bana ihtiyacın varmış gibi değil. Anladığım kadarıyla, kavşaktaki her kimse ondan izin almadan beni İblis için çalışıyorsanız, başınız biraz derde girebilir."

"Vade, Satana, inventor et magister omnis fallaciae, hostis humanae salutis. Humiliare sub potenti manu dei, contremisce et effuge, invocato a nobis sancto et terribili nomine, quem inferi tremunt. Ab insidiis diaboli, libera nos, Domine. Ut Ecclesiam tuam secura tibi facias libertate servire, te rogamus, audi nos. Ut inimicos sanctae Ecclesiae humiliare digneris, te rogamus, audi nos."

Kat tökezleyerek yere düştü, sonra ayağa kalktı ve darbeden geri çekilemeyen Dean'e bir tokat attı. "İyi deneme, ufaklık, ama sonra ne yaşadığımı biliyor musun? tokadı yemek pek de üzüleceğim bir şey değil."

"Hayır! Hayır!"

Sam şeytan çıkarma ayinini bitirirken gülümsedi. "*Ut inimicos sanctae Ecclesiae te rogamus, audi nos. Terribilis Deus de sanctuario suo. Deus Israhel ipse truderit virtutem et fortitudinem plebi Suae. Benedictus Deus. Gloria Patri*."

"*Patri*" deyince Kat'in başı geriye doğru döndü ve ağzından tavana doğru siyah bir duman .
Solomon.

Sonra kız yere yığıldı, baygındı.

Artık hareket edebilen Dean diz çöktü ve nabzını kontrol etti. "Yaşıyor ama muhtemelen onu bir hastaneye götürmeliyiz."

"Ben yaparım," dedi Bobby. "Kimse beni istemiyor, yüzden-"

"Aslında," dedi Dean, "Nicki ve Bodge'a önceden söyleyin. Onlar ilgileneceklerdir."

Sam bu konuda biraz tuhaf hissetti. "Emin misin?"

"Güven bana Sammy, bu ikisine güvenebiliriz."

Bobby eve doğru geri döndü. "Ben bakarım."

"Tamam." Sam tereddüt etti, sonra gözlerini ağabeyine dikti. "*Sen* Tamam mı?"

"Sana karşı dürüst olacağım Sammy, bu *cidden* çok tuhaftı. Hepsini hatırlamıyorum - garip anılar ve çılgın duygulardan oluşan bir bulanıklık ve..." Dean ürperdi. "Bilmiyorum." Ayağa kalktı. "Hey, kemik yakma için teşekkürler."

Sam omuz silkerek, "Birinin senin kıçını kurtarması gerekiyordu," dedi. Bir esnemeyi bastıran Sam, "Seni bilmem Dean ama ben bir yıl boyunca uyumaya hazırım," diye ekledi.

"Ben öyle değilim. İnanamayacağın kadar kablolu biriyim."

" görünüyordun." Sam Dean'e baktı ve saçlarının diken diken olduğunu ve diken diken olduğunu fark etti. "Hâlâ öyle, gerçekten."

Dean kaşlarını çattı, sonra aynada kendine baktı. "Tanrım." Elleriyle saçlarını düzeltmeye çalıştı ama saçları
geri .

Sam kıkırdayarak, "Hadi ama, havalı görünüyorsun," dedi.

"Evet, eğer 1985 Londra'sında olsaydık. Kahretsin." Dean bir nefes aldı. "Peki, Umurumda değil. Sadece çoktan ölmüş bir Kızılderili kabilesinin ruhunun insanlığın çoğunu yok etmesini engelledim ve bu bir bira gerektirir. Ya da altı. Geliyor musun?"

Sam ellerini kaldırdı. Dean'in içinde bulunduğu ruh hali göz önüne alındığında, Sam sadece ağabeyinin tarzını bozacağından şüpheleniyordu. "Ben almayayım. Sen önden git, ben burada ambulansın Kat'i almasını bekleyeceğim."

"Evet." Dean ona baktı. "O iyi olmalı."

"Olabilir. Ne kadarını hatırladığına bağlı. Yani, *biz* Buna alışkınım."

"Bu değil," dedi Dean. "Bu farklıydı. Sanki kafamın içinde yüzlerce insan varmış gibiydi." Ürperdi. "Ve biliyor musun? Hemingway gerçekten de pisliğin tekiydi."

Dean uyandığında sanki bir yük treni beyninin içinde daireler çizerek ilerliyordu.

Naylor House bungalovunun penceresinden giren güneş gözlerini kamaştırıyor ve sol gözünün hemen arkasında keskin bir acıya neden oluyordu. Ağzında pamuk çiğniyormuş gibi bir his vardı.

Doğrulmak için hareket etti ve ancak o zaman yatakta yalnız olmadığını fark etti.

Çıplak kadın bedenine birkaç saniye baktıktan sonra, nihayet ışık doğdu. "Ah evet."

Kaptan Tony'nin yerine geri dönmüştü. Grande Skim Latte yine orada çalıyordu ve Dean bu sefer Bess adında bir kadınla tanıştı.

Hayır, aptal, onun adı Martha. Başını sallayarak düşündü, *Agnes? Marty? Gene? Sue?*

Bunların hepsi, Son Calusa'ya karşı savaşırken zihnini dolduran ruhlar tarafından sevilen insanlardı. Anılar soluyordu ama bu isimler öne çıkmaya devam ediyordu.
Şaşırtıcı, gerçekten, çünkü onlarla ilişkili duygular gerçekten yoğundu.

Bu kadın her kimse, uyurken *çok* seksi görünüyordu. Yan yatmış, kalçalarının kıvrımlarını vurgulamış, kollarıyla yastığı başına sarmıştı. Dean'in zihninde önceki geceye dair anılar canlandı: onunla yavaşça dans etmek
Clapton'ın "Wonderful Tonight" şarkısının yorumlanması sırasında, sütyenini duvara bağışlaması için ona meydan okuyarak ve sütyenini çıkarmasını izleyerek
Tişörtünü çıkarıyor, bir şeyler içiyor, sonra da hatırı sayılır miktarda seks yapmak için Naylor House'a geri dönüyor.

Kapıya hafifçe vurulması Dean'in tüm kafatasında yankılandı ve Sammy'yi görmek için kapıya baktı. Sammy'yi görmek için
Dean iç çamaşırlarına tırmandı ve kapıya gidip arkasından kapattı. Parmağını dudaklarına götürerek fısıldadı, "O
uyuyor."

Sam bir şey söyleyecekmiş gibi göründü ama sonra vazgeçti. "Az önce hastaneden Bobby'yle konuştum. Kat'in iyi olacağını söyledi. Ne olduğunu hatırlamadığını söylüyor.
oldu."

"Bu iyi bir değişiklik olurdu." Dean bunların çoğunun
possessed her şeyi hatırlıyordu. Ne de olsa bu da işkencenin bir parçasıydı. Ama bu kız sadece bastırmış olabilir.

"Memur Montrose'la konuştum, o ve iş arkadaşları dün geceki olayı korkunç bir yağmur fırtınası olarak değerlendiriyorlar. Politikacıları mutlu etmek için ölümler açık dava olarak kalacak, ancak bunun asla çözülemeyeceğini biliyorlar."

"Güzel. Yani buradaki işimiz bitti mi?"

"Pek sayılmaz," dedi arkasından bir ses.

Dean etrafında dönerken Kaptan Naylor'ın ruhunu gördü. "Kaptan!" Sonra Dean kaşlarını çattı. "Hâlâ tutarlısın."

Naylor gülümseyerek, "Bu sizin için söyleyebileceğimden çok daha fazlası, Bay Winchester," dedi. "Sanırım tatsız zinalarınız
ve sen de anlaşmamızın sana düşen kısmını yerine getirme işine devam edebilirsin?"

"Evet, tabii." Dean birkaç kez gözlerini kırpıştırdı. "Bak, bir duşa ve veda etmeye ihtiyacım var. Bir saat içinde gömüldüğün ceviz ağacının orada buluşalım mı?"

Naylor, "Bu kabul edilebilir," dedi.

Bir saat sonra Dean kıza veda etti; adını hiç ve sormak için iyi bir yol bulamamıştı.
onun da adını hiç söylemediğini fark etti ve duş aldı.
Bu arada Sam, Nicki ve Bodge'a giderek ceviz ağacının etrafındaki alanı neden kazmaları gerektiğini açıkladı.

Dean duştan çıktığında - *Tanrı'ya* şükür saçları normale dönmüştü - ve giyindiğinde Bobby hastaneden dönmüştü ve üçü söz konusu ağacın etrafını kazmaya başladılar. Sonunda kalıntılara rastladılar.

"Tabut yok mu?" Sam söyledi.

"Bu benim dileğimdi," dedi Naylor arkalarından. "Kalıntılarımın evin bahçesini gübrelemesini istedim."

Bir sürahi buzlu su getirmiş olan Bodge, "İyi iş çıkarmışlar. Çok güzel bir bahçe, Kaptan."

Nicki de oradaydı ve ekledi, "Kalmayı düşünmediğiniz için üzgünüm. Bir hayalete sahip olmak rezervasyonlarımızı arttırır.
inan!"

Dean diz çöktü ve bir bahçe küreği kullanarak Naylor'un kemiklerinin etrafındaki temizledi.

"Bu oldukça üzücü," dedi Naylor. Dean, Naylor'un rahatsızlığını komik bulduğunu itiraf etmek zorundaydı.

Sam kemiklerin üzerine tuz serperken Bobby çakmak sıvısıyla ilgilendi. Dean elinde çakmağıyla durdu, kızartmayı başlatmak üzereydi ki tereddüt etti. Ruh tepesinde dikilip tüm prosedürü onaylarken bunu yapmaya alışık değildi.

"Bir şey söylemek isteyen var mı?" diye sordu beceriksizce.

Naylor, "bakarsanız, Bay Winchester, konuşurdum," dedi. "İnsanın kendi cenazesinde konuşma şansı pek sık eline geçmez."

Dean çakmağı cebine geri koyarak, "Devam et o zaman," dedi.

"Cennete mi yoksa başka bir yere mi gideceğimi bilmiyorum. Görünüşe göre çoktan arafta zaman geçirmişim, çünkü uzun zamandır inşa ettiğim bu yerde kapana durumdayım. Ama şimdi, Tanrı'nın lütfu sayesinde
Bu iyi insanlar sayesinde, sonunda adil ödülüme doğru ilerleyebilirim. Ruhumun kaderi ne olursa olsun, şunu söyleyebilirim ki, hayatım - *sonraki* hayatım yani- çok fazla fedakârlıkta bulunan bu iki genç adam tarafından zenginleştirildi. İkinizi de tanımış olmaktan gurur duyuyorum, Bay Winchester ve umarım hayatımın bir parçası olmaya devam edersiniz.
karanlık bir dünyada umut ışığı."

Dean bu kadar duygusal bir tepki beklemiyordu.
yaşlı çatlak. Ama sonra Dean de kaptanla ilgili belli bir fikir edinmişti, gerçi bu fikir artık azalıyordu ama, "Ben

nereye gittiğinize dair bir şüphe olduğunu sanmıyorum, Kaptan. Bu bir ayrıcalıktı."

Naylor sadece başını salladı.

Dean herkese baktıktan sonra çakmağı çıkarıp çaktı ve kemikleri tutuşturmak için eğildi.

Birkaç saniye içinde iskelet yanmaya başladı, alevler gökyüzüne doğru sıçradı.

Kaptan Naylor gözden kayboldu.

"Huzur içinde yat, Kaptan," dedi Dean.

Adada daha fazla zaman geçirmeyi düşündüler ama Sam
Dean'e Neah Bay, Washington'da her Ocak ayının onunda meydana gelen bir dizi garip kaybolma olayını hatırlattı. Eğer hemen başlarlarsa, Washington kıyılarına kadar ulaşabilirlerdi.
Key West'ten olabildiğince uzakta olan ve kıta ABD'si içinde kalması mümkün olan kasabaya zaman içinde ulaştılar.

Nicki, Bodge ve Snoopy ile vedalaştıktan sonra -sonuncusu Dean'in yüzünü çok yaladı- ve Yaphet ile vedalaştıktan sonra
Dean ve Sam, Bobby'yi Sioux Falls'a dönüş uçağına yetişmesi için Key West Havaalanı'na götürdüler.

"İyi işti çocuklar," dedi Bobby, çocukların her birini kucaklayarak. Bu Dean için biraz fazla duygusaldı ama Bobby için pek de sorun değildi. Çok fazla.

Bobby kayıt yaptırmaya gittiğinde Dean arabasıyla adanın etrafından dolaşarak 1. Otoyola çıktı ve Keys'in kuzeyine doğru ilerlediler.

"Farkında mısın?" dedi Sam, Yedi Mil'i geçmeye başladıklarında. Bridge, "*tüm* ruhlar muhtemelen hala süper şarjlı? Yani,

Naylor oraya gittiğimizde, şeytanı kovduktan sonra bile hâlâ eskisi gibiydi."

"Yani Hemingway hâlâ kedi severleri evinden kovmaya devam mı edecek?" Dean sırıtarak sordu.

"Ve Truman'ın Küçük Beyaz Saray'da poker oynaması ve kim bilir *daha neler*? Hiçbir şey olmasa bile, çifte cinayete rağmen Cayo Hueso Hayalet Turları muhtemelen iş yapmaya devam edecektir."

"Evet." Doğru kaseti bulmak için kaset yığınına uzanırken esen rüzgâr Dean'in saçlarını savurdu. "Ve kıçımı kurtardığın için tekrar teşekkürler."

"Benimkini kurtardığın için teşekkürler," dedi Sam. "Ve ben de bunu yapmayı bırakmayacağım."

"Yapmayacağını biliyorum." Dean iç çekti. "Hey, belki at konuşur."

"Ne?"

"Boş ver." Sonunda istediği kaseti buldu ve teybe yerleştirdi.

Van Morrison'ın "Brown-Eyed Girl" şarkısının tınıları Keys'ten çıkarken Impala'da yankılandı.

Yazarın Notu

Önceki *Supernatural* romanımı satın alanlar,
Nevermore'u okuyanlar, kitabı okumak için bir soundtrack görevi gören bir çalma listesi sunduğumu hatırlayacaklardır. Tembellik olmasın -ve *Nevermore*'u satın almayanların da almasını sağlamak için-
Bu listeyi burada tekrarlamak yerine, *Bone Key*'i okurken ne dinleyebileceğinize dair bir başlangıç olarak sizi bu listeye yönlendireceğim. Ek olarak, aşağıdaki melodileri de bu listeye ekleyebilirim:

The Animals: "House of the Rising Son"

Asya: "Anın Sıcaklığı"

Bachman Turner Overdrive: "You Ain't Seen Nothin' Yet"

The Band: "Don't Do It" (*Rock of Ages* ya da *The Last Waltz*'daki versiyon*)*

Boston: "Don't Look Back," "Foreplay/Long Time"

Creedence Clearwater Revival: "Run Through the Jungle"

Charlie Daniels Band: "The Devil Went Down to Georgia"

The Doobie Brothers: "Long Train Runnin'"

Huey Lewis and the News: "Back in Time"

John Fogerty: "Eye of the Zombie"

Screamin' Jay Hawkins: "I Put a Spell on You"

Jethro Tull: "Pibroch (Cap in Hand)," "Some Day the Sun Won't Shine for You," "Valley"

Van Morrison: "Brown-Eyed Girl"

Queen: "Fat-Bottomed Girls," "One Vision"

Billy Squier: "The Stroke"

The Temptations: "Ball of Confusion (That's What the World is Today)"

Tom Waits: "Gun Street Girl," "Mr. Siegal," "Tango Till They're Sore"

İlk kez Mark Knopfler'ın açılış grubu olarak izlediğim Paul Thorn adında bir sanatçı var. Çalışmalarına şu adresten göz atabilirsiniz www.paulthorn.com, ama ne zaman onun müziğini dinlesem, özellikle de muhteşem albümü *Mission Temple Fireworks Stand*'i, bir *Supernatural* havası alıyorum. Bu yüzden onu karıştırmaktan çekinmeyin.

Son olarak, Key West rengi için Michael McCloud (www.michaelmccloud.com) ve Black and Skabuddah'ın (www.blackandskabuddah.com) . tüm albümlerini tavsiye ederimİlki çalıyor
neredeyse her gün Schooner's Wharf'ta ve bir Key West
(bu kitabın epigrafı olan "The Conch Republic Song "u o yazmıştır).
İkincisi, bir çift nakledilmiş New Yorklu,
en sevdiğim Key West barında düzenli olarak çalardı, Kaptan
Tony's ve şimdi de Sloppy Joe's'un müdavimleriyiz. Birkaç kez gittim.

Yıllar boyunca Key West'e gittim ve bu iki sanatçının CD'lerini dinlemek bana her zaman o muhteşem adayı hatırlatıyor.

(Ve hayır, Jimmy Buffett yok.)

-Keith R.A. DeCandido
New York'ta Bir Yerde
Ocak 2008

Teşekkür

Her zamanki teşekkürler: harika editörlerim John Morgan, Chris Cerasi ve Emily Krump'a; daha da harika menajerime
Lucienne Diver'a; Eric Kripke, Ben Edlund, John Shiban ve
Sera Gamble ve Sam ve Dean Winchester'ın haftalık maceralarını anlatan diğer çeşitli yazarlar
Supernatural'a; ve Sam, Dean ve Jim Beaver'a yüz, ses ve karakter sağladıkları için Jared Padalecki, Jensen Ackles ve Jim Beaver'a Bobby.

Supernatural.warnerbros.com adresindeki resmi Supernatural sitesinden supernatural.oscillating.net adresindeki "Super-wiki "ye, ana Wikipedia'daki Supernatural girişlerine ve
Supernatural.warnerbros.com'daki çeşitli diğer kişilere kadar çeşitli çevrimiçi *Supernatural* kaynaklarına teşekkürler.
Diziyi destekleyen, tartışan, aşırı analiz eden ve arzulayan internet, özellikle de *Supernatural*'daki çeşitli topluluklardaki insanlar LiveJournal ve TV.com'daki forumlar, TelevisionWithoutPit.com ve spnfanily.yuku. com adresindeki *Supernatural* FaNily Club. Ayrıca teşekkürler
Hemingway Evi ve Müzesi (www.hemingwayhome.com), Bull and Whistle (www.thebullandwhistle.com) ve Küçük Beyaz Ev web siteleri (www.trumanlittlewhitehouse.com) ve Ernest Hemingway'(www.ernesthemingway.com). in resmi web sitesi Monroe İlçe Halk Kütüphanesi'nin Key West şubesindeki iyi insanlara çok teşekkür ederim.

ve Calusa Kızılderililerinin yaşamları ve zamanları hakkındaki bilgilerimin çoğunu kazandım ve sanatçı Theodore Morris'e Calusa'nın görsel yorumları (şu adreste görülebilir www.floridalosttribes.com). Ve son olarak, raesofsunshine.blogspot.com adresindeki blogunda şovun şeytan çıkarma ritüelinin bir dökümünü ve dökümünü sağlayan Rachael'e, nam-ı diğer RaeSofSunshine'a teşekkürler.

Çok değerli geri bildirimleri için beta okuyucularıma teşekkür ederim: Constance Cochran, Kara Cox, Jen Crawford, GraceAnne Andreassi DeCandido, Heidi Ellis, Marina Frants, Nicholas Knight (mükemmel *Supernatural*'ın yazarı*:* Birinci ve ikinci sezonlar için *The Official Companion*) ve Lesley McBain. E- posta gönderen çok sayıda ve çeşitli kişilere de teşekkürler.
Nevermore çıktıktan sonra beni postaladı; umarım devamını beğenirsiniz...

Kyoshi Paul'e ve dojodaki herkese bedenimi ve ruhumu canlandırdıkları için teşekkür ederim.

Ve benimle birlikte yaşayan hem insan hem de kedi olan onlara her şey için teşekkür ederim.

Yazar Hakkında

Bu**, Keith R.A. DeCandido**'nun 2007 tarihli *Nevermore*'dan sonraki ikinci *Doğaüstü* romanı. Keith otuzdan fazla romanın yanı sıra çok sayıda kısa öykü, az sayıda novella, bir grup çizgi roman, bir miktar deneme, bir sürü e-kitap ve çok sayıda editörlük çalışması yazmıştır. Çoğu çeşitli medya evrenlerinde geçiyor: *Star Trek* (en son *Klingon İmparatorluğu* romanı *A Burning House*, *Myriad Universes* romanı *A Gutted World* ve ikinci *Alien Spotlight* çizgi roman mini serisinin Klingon sayısı), *CSI: NY (Four Walls), Buffy the Vampire Slayer Blackout, The Deathless), World of Warcraft* (*Cycle of Hatred*), *Doctor Who* (*Short Trips* antolojileri *Destination Prague* ve *The Quality of Leadership*), *StarCraft* (*Nova* ve yakında çıkacak devam kitapları), *Resident Evil* (üç filmin de romanları), Spider-Man (*Down These Mean Streets*) ve daha niceleri. Başbaşa olmayan çalışmalarının çoğu 2004 tarihli romanı *Dragon Precinct*'in dünyasındadır. Keith aynı zamanda bir müzisyen, şu anda parodi grubu Boogie Knights'ın perküsyoncusu. Klasik rock hayranı olan (Dean Winchester iTunes'daki "favoriler" listesinin çoğunu onaylardı) Keith, aynı zamanda *Kenshikai* karatede kahverengi kuşak sahibi ve New York Yankees'in sadık bir hayranıdır. Keith hakkında daha fazla bilgi edinmek için DeCandido.net adresindeki resmi web sitesini ziyaret edebilir, kradical.livejournal.com adresindeki yorucu yazılarını okuyabilir ya da keith@decandido.net .adresinden kendisine doğrudan e-posta gönderebilirsiniz

Ziyaret etmek www.AuthorTracker.com için özel BİLGİ üzerinde en sevdiğiniz HarperCollins yazarı.

SÜPERNATÜREL Kitaplar

HarperEntertainment'dan

KEMİK ANAHTARI

CADININ KANYONU

NEVERMORE

CANAVARLARIN, RUHLARIN, ŞEYTANLARIN VE
HORTLAKLARIN DOĞAÜSTÜ KİTABI

Copyright

Bu kitap kurgu eseridir. Karakterler, olaylar ve
Diyaloglar yazarın hayal gücünden alınmıştır ve gerçek olarak
yorumlanmamalıdır. Gerçek olaylar veya kişilerle herhangi bir benzerlik,
yaşayan ya da ölü, tamamen tesadüfi.

SUPERNATURAL™: KEMİK ANAHTAR. Telif Hakkı© 2008 Warner Bros.
Eğlence A.Ş. SUPERNATURAL ™©Warner Bros. Entertainment Inc.
Uluslararası ve Pan-Amerikan kapsamında tüm hakları saklıdır.
Telif Hakkı Sözleşmeleri. Gerekli ücretleri ödeyerek, şunları kabul etmiş olursunuz
bu e-kitabın metnine erişmek ve ekranda okumak için münhasır olmayan,
devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü, şu anda bilinen
veya bundan sonra icat edilecek elektronik veya mekanik herhangi bir
biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, iletilemez, aşağı
yüklenebilir, derlemesi çözülemez, tersine mühendislik uygulanamaz
veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sisteminde saklanamaz veya
bu sisteme sokulamaz,
HarperCollins e-kitaplarının açık yazılı izni olmadan kullanılamaz. EPub

Baskı © TEMMUZ 2008 ISBN: 9780061875793

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

Yayıncı Hakkında

Avustralya
HarperCollins Publishers (Australia) Pty. Ltd. 25
Ryde Yolu (Posta Kutusu 321)
Pymble, NSW 2073, Avustralya
http://www.harpercollinsebooks.com.au

Kanada
HarperCollins Kanada
2 Bloor Street East - 20th Floor
Toronto, ON, M4W 1A8, Kanada
http://www.harpercollinsebooks.ca

Yeni Zelanda
HarperCollinsPublishers (Yeni Zelanda) Limited
P.O. Kutusu 1
Auckland, Yeni Zelanda
http://www.harpercollinsebooks.co.nz

Birleşik Krallık
HarperCollins Publishers Ltd.
77-85 Fulham Palace Yolu
Londra, W6 8JB, Birleşik Krallık
http://www.harpercollinsebooks.co.uk

Birleşik Devletler
HarperCollins Publishers Inc.
10 Doğu 53. Sokak
New York, NY 10022
http://www.harpercollinsebooks.com

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirikitaplarsohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
https://t.me/cevirigilleryorum

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.
Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.
Sevgiler.
Çevirigiller Ekibi.